

ALŪZIĀS, TĒLI UN SIMBOLI

Šons Būnstra

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2025. GADA 2. CETURKSNIM

PRAVIETOJUMU VĒSTNEŠĪ

Pirmā Persijas liča kara laikā (1991. gadā) kāds pazīstams protestantu rakstnieks un runātājs bija pārliecināts, ka Atklāsmes grāmata šo konfliktu bija paredzējusi. Viņa arguments bija balstīts uz faktu, ka dažī kara helikopteri izskatījās kā siseņi, kas attēloti Atkl. 9. nod. “Tā atvēra bezdibeņa aku, un no akas pacēlās dūmi kā liela cepļa dūmi, aptumšojās saule un gaiss no akas dūmiem. No dūmiem nāca siseņi uz zemi, un tiem tika dota vara līdzīga zemes skorpionu varai” (Atkl. 9:2, 3).

Nav gluži labākais veids, kā interpretēt Bībeles pravietojumus, vai ne? Tomēr šādas interpretācijas ir diezgan izplatītas. Faktiski gadu desmitu laikā grāmatu, rakstu, video un tagad arī tīmekļa vietņu straume, kas veltīta pravietojumiem, ir izteikusi daudzus pareģojumus par pēdējiem notikumiem, tostarp noteikti konkrēti datumi, kuru centrā parasti ir kari vai nemieri Tuvajos Austrumos.

Nepārsteidz, ka nevienā gadījumā šīs prognozes nav piepildījušās.

Kā septītās dienas adventisti mēs izmantojam atšķirīgu pieeju, uz Kristu vērstu pieeju, kurā pravietojumi vairs nav saistīti ar vienu ģeogrāfisku vietu Tuvajos Austrumos un tur notiekošajiem militārajiem konfliktiem. Mēs skatāmies uz pravietojumiem caur lielās cīņas starp Kristu un sātānu prizmu – pasaules mēroga garīgo cīņu, kas sasniegs kulmināciju, kad Dieva ļaudis, kā jūdi, tā pagāni (sk. Atkl. 12:17, Atkl. 14:12), piedzīvos pēdējo krīzi, kuras centrā ir Radītāja pielūgšana (sk. Atkl. 14:7), pretstatā zvēra un viņa tēla pielūgsmei.

Galvenais elements, lai izprastu šos pēdējo dienu pravietojumus, ir Dan. 2. nodaļa, kas satur ne tikai pravietojumu vēsturisko izklāstu, bet arī skaidrojošo atslēgu to nozīmes atrašanai.

Dan. 2. nod. ir attēlotas četras pasaules impērijas – Bābele, Medo-Persija, Grieķija, Roma. Pēc tām Dievs nodibināja Savu mūžīgo valstību, “kura pastāvēs nesagrauta mūžīgi un kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu. Tā satrieks un iznīcinās citas valstis, bet pati pastāvēs mūžīgi” (Dan. 2:44). Paralēlie Daniēla grāmatas 7. un 8. nodaļas pravietojumi satur to pašu pamatnostādni par šo pasaulīgo impēriju rašanos un izušanu, līdz Dieva valstība tiks nodibināta uz visiem laikiem.

Dan. 7. nod. skaidrojošais eņģelis mums to visu izklāsta: “Četri lielie zvēri ir četri

ķēniņi, kas celsies virs zemes. Bet Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos” (Dan. 7:17, 18).

Četras pasaulīgās impērijas (Bābele, Medo-Persija, Grieķija un Roma) seko cita citai nepārtrauktā pēctecībā visā vēsturē, līdz Dievs pēc Jēzus otrās atnākšanas nodibina Savu mūžīgo valstību.

Protams, mēs joprojām esam šeit, sadalītās Romas laikā, ceturtajā un pēdējā zemes valstībā pirms Kristus atgriešanās.

Izmantojot šo vēsturisko perspektīvu kā pravietojumu izpratnes pamatu, mēs šajā ceturksnī pētīsim to, kā skaidrot Bībeles pravietojumus, īpaši atsevišķas alūzijas*, stāstus, tēlus un ilustrācijas, kas ir kā atslēgas pravietiskajām patiesībām un pēdējiem notikumiem.

Mēs sāksim ar 1. Mozus grāmatas radīšanas aprakstu – kas ir svarīgi, lai izprastu ne tikai pravietojumus, bet arī turpmāko, īpaši krustu un Jēzus aizvietojošo nāvi, – un aplūkosim stāstu par Bābeles torni, svētnīcas kalpošanu, psalmus, arī dažas laulības Vecajā Derībā. Visos šajos un citos notikumos mēs varam atrast tēlus, simbolus un metaforas, kuras, pētot ar lūgšanām un ar pazemīgu, padevīgu garu (ja jūs dodaties pie Bībeles ar dumpīgu sirdi, jūs tērējat savu laiku!), iepūtīs dzīvību beigu laika pravietojumos, īpaši Atklāsmes grāmatā rakstītajos.

Ar vienu ceturksni noteikti nepietiek, lai kaut vai tikai sāktu pētīt visus stāstus un tēlus, kas palīdz atklāt pravietisko patiesību. Kas zina, mums tam varbūt vajadzēs visu mūžību. Līdz tam mēs Dieva žēlastībā pētīsim, ko varēsim.

Šons Būnstra (Shawn Boonstra) ir “Voice of Prophecy” (“Pravietojumu balss”) kalpošanas raidījumu vadītājs/direktors. Viņa pārraides un grāmatas ir bijušas iedvesmas avots visā pasaulē, un gadu gaitā viņa evaņģelizācijas pasākumi tiešraidē ir notikuši visos kontinentos, izņemot Antarktīdu.

* Alūzija – stilistiska figūra, kurā kādam dzīves faktam uz analogijas pamata piekārto tēlainu izteicienu; izteiciena pamatā var būt pazīstams vēsturisks notikums, Bībeles stāsts vai literārs darbs (piem., Pirra uzvara, trīsdesmit sudraba graši, Ahilleja papēdis u. tml.). (Red. piez.)

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

DAŽI PRAVIETOJUMU PRINCIPI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer. 29:23, 24; Ps. 139:1–6; Dan. 12:4; Atkl. 22:10; 2. Tim. 3:15–17; Ebr. 4:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es saukšu pie atbildības visus, kas apgraizīti, un arī neapgraizītos” (Jer. 9:24).

Tāpat kā ar gandrīz visiem citiem jautājumiem Svētajos Rakstos, kristiešiem ir domstarpības par pravietojumiem, kas bieži vien pārliecina citus, ka Bībeles pravietojumu pētīšana ir laika izšķiešana. Galu galā, ja kristieši cīnās par katru pravietisku zīmīti un tekstu, cik tas varētu būt noderīgi? Diemžēl daudzi ticīgie arī sāk domāt, ka dažas Bībeles grāmatas, piemēram, Atklāsmes grāmata, ir vienkārši nesaprotamas. Tā vietā, lai pravietojumus lasītu, viņi no tiem izvairās, dažkārt varbūt pēc kāda labvēlīga mācītāja iedrošinājuma, ka pravietojumu pētīšana rada vairāk problēmu nekā atrisina.

Tas ne vienmēr tā bijis. Pirmajos astoņpadsmit kristīgās vēstures gadsimtos lielākā daļa kristiešu bija ļoti apmierināti ar Bībeles pravietojumiem, un pastāvēja pārsteidzoša vienprātība par to, kādi ir pravietojumu galvenie vēstījumi. Tāds ir Dievs: “Bet es jūs, brālī, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā” (1. Kor. 1:10).

Šonedēļ mēs izpētīsim dažus principus, kas sniedz konsekventu un uzticamu pravietojumu izpratni.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. aprīlī.

Kas lasa, lai saprot

Ieejiet jebkurā kristīgajā grāmatnīcā un izlasiet Bībeles pravietojumu nosaukumus. Jūs ātri atklāsi, ka ir prātam neaptverams viedokļu un interpretāciju klāsts, un var rasties kārdinājums ticēt, ka neviens nevar īsti saprast, ko saka tādas grāmatas kā Atklāsmes grāmata. Piemēram, viens autors saka, ka antikrists nav nekas cits kā metafora, cits saka, ka tas joprojām gaidāms nākotnē, un vēl kāds saka, ka tā bija atsauce uz kaut ko vai kādu pagānu Romas impērijas laikos. Kā teicis kāds vecs sludinātājs: “Varbūt Bībele ir kā veca vijole – jūs varat uz tās atskaņot jebkuru melodiju, kuru vēlaties.”

Taču pati Bībele neko tādu neatklāj. Mēs esam aicināti lasīt, pieņemot, ka Dievs nerunā velti un ka mēs varam uzzināt patiesību, ko Viņš atklāj ar Sava Vārda starpniecību.

Izlasi Mt. 24:15; Atkl. 1:3; Mt. 11:29 un Jer. 9:23, 24. Ko šie teksti stāsta par Dieva nodomu padarīt Sevi saprotamu? _____

Daudzas universitātes piedāvā kursus par tēmu “Bībele kā literatūra” vai kaut ko līdzīgu. Ticīgajam var būt pārsteidzoši nosēdēt neskaitāmas lekcijas, lai atklātu tikai to, ka profesors lasa Bībeli tāpat, kā kāds lasītu pagānu mitoloģiju. Ideja ir tāda, ka stāstos var būt morālas “patiesības” kodols, bet no stāstiem var veidot, ko vien vēlas. Šiem skolotājiem doma, ka šo grāmatu ir iedvesmojis Dievs, liekas smieklīga.

Tādējādi pasniedzējs lasa Bībeli, bet nedzird runājam Dieva balsi. Citi nonāk pie secinājumiem, kas nepārprotami ir pretrunā ar Bībeles vēstījumu. Bez nodošanās Kungam un atvērtības patiesības izziņāšanai tie, kas lasa Bībeli, ne tikai palaidīs garām tās vēstījumu, bet arī pārprātīs Dieva mīlošo un svēto raksturu, kas atklāts tās lappusēs. Tas var notikt ātrāk, nekā mēs domājam, tāpēc tikai Bībeles lasīšana bez pareizajiem instrumentiem (pats galvenais) bez pareizas attieksmes un bez Svētā Gara vadības var būt kaitīga.

Kāds nedievbijīgs cilvēks reiz lasīja Bībeli. Uz jautājumu, ko viņš dara, viņš atbildēja: “Meklēju nepilnības. Meklēju nepilnības.” Kāpēc tā ir nepareiza attieksme, lasot Dieva Vārdu? _____

Dievs grib būt saprasts

Nekas nav tik stresaini kā steidzama nepieciešamība ar kādu sazināties, iespējams, klīnikā, aptiekā vai atrodoties svešā valstī, ja jūs tik tikko runājat vietējā valodā. Jūs savā valodā varētu to pateikt, bet jums ir pārāk mazs vārdu krājums, lai to pateiktu svešā valodā.

Dievam ir cita problēma. “Cik augstākas debesis ir pār zemi,” Viņš saka, “tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām” (Jes. 55:9). Problēma nav tajā, ka Dievs pietiekami labi nezina mūsu valodu, lai ar mums sazinātos; problēma ir mūsos – mums nav tāda vārdu krājuma vai intelektuālu spēju, lai Viņu pilnībā saprastu.

Ko šie teksti liecina par Dieva gudrību salīdzinājumā ar mūsu izpratni?

Ps. 139:1–6 _____

Ps. 147:5 _____

Rom. 11:33 _____

1. Jāņa 3:20 _____

Patiesība ir tāda, ka mēs nekad pilnībā nesapratīsim Dieva prātu, jo Viņš ir bezgalīgs un visu zinošs. Galu galā, mēs tik tikko varam izprast radīšanu; kā lai mēs pilnībā izprastu tās Radītāju? Tas nav iespējams.

Lai gan mēs nekad nesapratīsim visu, mēs vismaz varam saprast to, kas ir nepieciešams mūsu pestīšanai. (Sk. 2. Tim. 3:14, 15.) Kad apustuļi skaidroja evaņģēliju saviem klausītājiem, viņi bieži atsaucās uz piepildītiem pravietojumiem, no kā mēs varam secināt, ka viens no galvenajiem pravietojuma mērķiem ir ilustrēt pestīšanas plānu. Patiešām, Bībeles pravietojumiem galu galā vienā vai otrā veidā ir jāved mūs pie Jēzus un pestīšanas apsolījuma, ko Viņš piedāvā visai cilvēcei.

Kungs, caur ko viss ir radīts (sk. Kol. 1:16; Jņ. 1:1–3), nāk uz šo zemi un pēc tam upurē Sevi kā upuri pie krusta par ikviena cilvēka grēkiem, pat visnožēlojamākā. Lūk, cik ļoti Dievs mūs visus mīl. Paveicis to visu mūsu labā, Kungs acīmredzot vēlētos, lai visi, arī visnožēlojamie, zinātu, ko Viņš mums piedāvā Jēzū. Un pravietojumi paveic tieši to.

Lai gan ir daudz lietu, ko mēs nezina, kāpēc ir svarīgi tagad koncentrēties uz to, ko mēs zinām, un sekot tam, ko mēs zinām, nevis būt pārņemtiem ar to, ko nezina?

Daniēla grāmata – paglabā labi slepenībā

Izlasi Daniēla 12:4. Ko Kungs Daniēlam šeit teica? (Salīdzini to ar Atkl. 22:10.) _____

Nav nekas neparasts, ka sludinātāji izmanto Dan. 12:4, lai paredzētu tehnoloģisko un zinātnisko progresu tieši pirms Kristus atnākšanas. Daudzi to izmanto arī, lai aprakstītu ātrās ceļošanas sasniegumus pēdējā gadsimta laikā. Šādus skaidrojumus ir izmantojušas pat daudzas mūsu pašu grāmatas. Lai gan šis noteikti ir saprātīgas interpretācijas, tas tomēr var nozīmēt arī kaut ko citu.

Izlasi vēlreiz šo fragmentu. Eņģeļa norādījumi Daniēlam sākas ar pavēli: “Paglabā labi slepenībā šajās atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu.” Apspriežamā tēma ir pati Daniēla grāmata. Varbūt tad šīs zināšanas, kas pēkšņi pieaug laika beigās, būs zināšanas par pašu Daniēla grāmatu?

Tas padara Daniēla grāmatu nedaudz atšķirīgu no Atklāsmes grāmatas, jo Jānim tika pavēlēts neaizīmogot savu grāmatu (Atkl. 22:10). Jāņa atklāsmē bija jāsaprot no pirmā brīža, jo “laiks [bija] tuvu”. Turpretim Daniēla grāmata tiks saprasta skaidrāk kādā brīdī tālā nākotnē.

Gadsimtu gaitā daudzi izcili kristiešu domātāji ir mēģinājuši izskaidrot Daniēla grāmatu, un daži arī guva lielus panākumus. Tomēr izpratne par Daniēlu strauji pieauga pēc 1260 gadu pareģojuma beigām, kas beidzās 1798. gadā, kad vairāki skaidrotāji visā pasaulē nonāca pie secinājuma, ka ap 1843. gadu notiks kaut kas iespaidīgs. Visievērojamākais no tiem bija Viljams Millers, kura sludināšana aizsāka deviņpadsmitā gadsimta Lielās Adventes kustību un notikumu ķēdi, kas radīs “atlikuma” draudzi un skaidru izpratni par trīs eņģeļu vēstījumiem.

Citiem vārdiem sakot, mūsu vispasaules kustības dzimšana ir Daniēla grāmatas pravietojuma piepildījums, ka “pēdējā beigu laikā .. atziņas vairošies”.

Nevertējot cilvēku pestīšanu, padomājiet par “tumsu”, kurā atrodas tik liela daļa kristīgās pasaules. Kaut kas tik vienkāršs kā septītās dienas sabats, kas tika iecelts Ēdenē, tiek ignorēts vai pat noraidīts par labu svētdienai – dienai, kas sakņojas romiešu pagānismā. Vai arī padomājiet par pilnīgu neziņu par nāvi, jo lielais vairums kristiešu tic pagāniskajai idejai, ka mirušie nekavējoties pārceļas uz citu eksistenci, kas dažiem nozīmē arī mūžīgi degošu elli.

Patiesības atziņai vajadzētu padarīt mūs ļoti pateicīgus un pazemīgus.

Pētot Vārdu

Septītās dienas adventisti par savu izpratni par Bībeles pravietojumiem ir daudz parādā Viljamam Milleram. Lai gan viņa izpratne par galvenajām vietām (piem., Dan. 8:14) nebija pilnīga, Millera metodoloģija tomēr bija svarīga, jo pavēra ceļu pēdējo dienu atlikuma kustības dzimšanai.

Izlasi Mt. 5:18, 2. Tim. 3:15–17 un Lk. 24:27. Ko šie panti mums māca par to, kā vajadzētu pieiet Bībeles pravietojumiem? _____

Kaut kādā ziņā Bībeles pētīšana neatšķiras no lielas mozaīkas salikšanas. Ja jūs atrodat tikai divus vai trīs gabaliņus, ir gandrīz neiespējami saskatīt visu attēlu. Varbūt šajos divos vai trijos gabaliņos jūs varat redzēt zirgu, un tāpēc jūs secināt, ka jūs veidojat zirgu attēlu. Bet vēl daži gabaliņi atklāj vistu un govī, un tad, kad esat salicis simtiem gabaliņu, jūs beidzot ieraugāt, ka esat strādājis pie ainavas attēla, kurā ietilpst pilsēta, ferma un kalnu grēda fonā.

Viens no galvenajiem veidiem, kā daži kristieši kļūdās, pētot Bībeli, ir tas, ka viņi pret Svētajiem Rakstiem izturas kā pret teicienu vai sakāmvārdu nesaistītu kopumu, ko viņi var izmantot, lai risinātu konkrētu situāciju. Daži izmanto vienkāršotu studiju ceļvedi Gideona Bībeles sākumā, kur var atrast noderīgus pantus par vairākām tēmām, un pieņem, ka tie atspoguļo Bībeles mācību kopumu par konkrēto tēmu.

Diemžēl viņi tādu pašu pieeju izmanto pravietojumiem, izraujot atsevišķus teikumus no konteksta un salīdzinot tos ar aktuālajiem notikumiem, nevis ar pārējo Bībeli. Tas daļēji ir izraisījis mūsdienu grāmatu par pravietojumiem pastāvīgu plūsmu, jo ik pēc dažiem gadiem jāatjaunina sarakstītais, jo iepriekšējās grāmatas bija kļūdījušās attiecībā uz to, kas notiks un kad.

Tāpēc ir tik svarīgi ne tikai atlasīt konkrētus pantus par jebkuru tēmu, bet arī rūpīgi izpētīt visu, kas Bībelē teikts par šo tēmu, un ņemt vērā arī kontekstu, kurā tas teikts. Ir ļoti viegli izvilkēt fragmentu no konteksta un likt tam pateikt visu, ko mēs vēlamies.

Tēlaini vai burtiski?

Viena no galvenajām problēmām, kas jārisina pravietojumu pētniekiem, ir tas, kā noteikt, vai Bībeles valoda ir jāuztver tiešā vai pārnestā nozīmē. Kā noteikt, vai autors izmantojis simbolisku valodu, un kā zināt, ko simbols attēlo? Pareizais veids būtu ieraudzīt, kā konkrētais salīdzinājums vai simbols ir izmantots visā Bībelē, nevis koncentrēties uz to, kā simbols tiek lietots mūsdienās. Piemēram, daži uzskata, ka lāča simbols Dan. 7. nodaļā norāda uz Krieviju, jo šis attēls mūsdienās bieži tiek izmantots kā Krievijas simbols. Tas nav saprātīgs un drošs veids, kā interpretēt pravietisko simboliku.

Izlasiet tālāk minētos pantus un ļaujiet Bībelei pašai sevi izskaidrot (definēt savus jēdzienus). Kāds pravietiskais simbols ir kopīgs katras rindas pantiem, un ko tas attēlo Bībelē?

Dan. 7:7, Dan. 8:3, Dan. 7:24 _____

Atkl. 1:16, Ef. 6:17, Ebr. 4:12 _____

Atkl. 12:1; Atkl. 21:2; Ef. 5:31, 32; Jer. 6:2 _____

Ievērojot vienkāršu noteikumu, ka Bībelei ir jāļauj definēt savus jēdzienus, lielākā daļa noslēpuma, kas slēpjas aiz pravietiskā simbola, vienkārši pazūd. Piemēram, mēs redzam, ka rags var simbolizēt politisko spēku vai nāciju. Zobens var simbolizēt Dieva Vārdu. Un, jā, sievietē var simbolizēt draudzi. No šiem piemēriem mēs skaidri redzam, kā Bībele sevi izskaidro.

Tomēr paliek jautājums, kāpēc Dievs runā simbolos, nevis tiešā veidā. Kāpēc, piemēram, Pēteris 1. Pēt. 5:13 noslēpumaini dēvē Romas pilsētu par Babiloniju?

Var būt daudz iemeslu, kāpēc Dievs pravietojumos ir izvēlējis sazināties simboliski. Piemēram, Jaunās Derības draudzes gadījumā, ja Atklāsmes grāmatā Roma būtu skaidri nosaukta par tik lielu ļauna darītāju, jau tā briesmīgās draudzes vajāšanas varētu kļūt vēl ļaunākas. Lai kādi būtu iemesli, mēs varam būt droši, ka Dievs vēlas, lai mēs saprastu, ko šie simboli nozīmē.

Pat ja daži simboli un pravietojumi paliek noslēpumā tīti, kā koncentrēšanās uz to, ko mēs jau saprotam, var stiprināt mūsu ticību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Amerikāņu reformators” (319.–324. lpp.).

“Sludinātāji un ļaudis paziņoja, ka Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumi esot neizprotami noslēpumi. Bet Kristus, runājot ar Saviem mācekļiem par notikumiem, kuriem vajadzēja piepildīties viņu laikā, norādīja uz pravieša Daniēla vārdiem un sacīja: ‘Kas to lasa, tas lai to labi apdomā.’ (Mt. 24:15, Glikā tulk.) Un apgalvojumam, ka Atklāsmes grāmata būtu neizprotams noslēpums, runā pretī jau pats šīs grāmatas nosaukums: ‘Jēzus Kristus atklāsmē, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā (.). Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts, jo noliktais laiks ir tuvu.’ (Atkl. 1:1,2) (..)

Kā gan cilvēki var neievērot inspirācijas liecību un uzdrošināties mācīt, ka Atklāsmes grāmata ir tāds noslēpums, kas stāv ārpus cilvēka izpratnes robežām? Patiesībā tas ir atklāts noslēpums, atvērta grāmata. Atklāsmes grāmatas studijas pievērš prātu Daniēla pravietojumiem, un abas šīs grāmatas satur augstākā mērā svarīgus norādījumus, kurus Dievs cilvēkiem devis par notikumiem, kas piepildīsies pasaules vēstures beigu periodā.

Jānim tika ļauts ieskatīties dziļu interesi izraisošos un satraucošos draudzes piedziņojumos. Viņš redzēja Dieva tautas stāvokli, briesmas, cīņas un galīgo atbrīvošanu! Viņš pierakstīja pēdējās vēstis, kurām ir liela nozīme zemes pļaujas nobriešanā – vai nu kā kūļiem Debesu klētīm, vai kā nezāļu saišķiem iznīcinošajām ugunīm. Viņam tika atklāti ārkārtīgi nozīmīgi temati, sevišķi pēdējai draudzei, lai tie, kas no maldiem būs pievērsušies patiesībai, saņemtu pamācības par nākotnē gaidāmajām cīņām un briesmām. Nevienam nav jāpaliek neziņā attiecībā uz to, kas nāks pār Zemi.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 341., 342. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā pravietojumu pētīšana var ievērojami vairot jūsu ticību? Daži no tiem pierakstīti simtiem un pat tūkstošiem gadu pirms paša notikuma! Kā, piemēram, Dan. 2. nodaļa mums sniedz spēcīgu un loģisku iemeslu paļauties ne tikai uz to, ka Dievs eksistē, bet arī uz to, ka Viņš zina nākotni?

2. Kādi ir labākie veidi, kā pasargāt sevi no daudzajiem mežonīgajiem un spekulatīvajiem mēģinājumiem interpretēt pravietojumus, ko reizēm varam sastapt pat mūsu pašu draudzē? Kāpēc mums jābūt uzmanīgiem, lai pārbaudītu “visu; kas labs, to paturiet” (1. Tes. 5:21)?

1. MOZUS GRĀMATA KĀ PAMATS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 40:7, 8; 1. Moz. 22:1–13; Jņ. 3:16; Atkl. 5:5–10; 1. Kor. 15:15–19; Atkl. 12:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Otrā dienā Jānis ierauga nākam Jēzu un saka: ‘Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.’” (Jņ. 1:29)

Viena no mūsdienu galvenajām Bībeles pravietojumu interpretācijas problēmām, piemēram, Atklāsmes grāmatas interpretācijā, ir tas, ka netiek atpazītas Atklāsmes grāmatas senās saknes. Autors izmanto Vecās Derības zināšanas un jēdzienus, kas viņa auditorijai ir ļoti zināmi!

Lai gan ir lietderīgi visā Bībelē meklēt fragmentus, kas atgādina Atklāsmes grāmatas tekstu, ir arī galvenās Rakstu vietas, kas ļauj labāk izprast grāmatu nekā citi teksti. Īpaši tas attiecas uz 1. Mozus grāmatu, kurā ir aprakstīts ceļš, kā mūsu pasaule nonāca grēcīgā haosā. Gandrīz katrs Atklāsmes grāmatā minētais galvenais jēdziens – kaut kādā veidā – parādās Bībeles sākuma nodaļās.

Šonedēļ mēs pētīsim dažas galvenās koncepcijas, kas ir Atklāsmes grāmatas pamatā. To ir daudz, tāpēc mēs izvēlēsimies dažas, lai ilustrētu ļoti svarīgo aspektu, ka izpratne par senajiem Atklāsmes grāmatas pamatiem ļauj pētniekam saskatīt neskaitāmas nianšes tekstā, no kurām katra var sniegt svarīgu atziņu par cilvēci, Dievu un par Visumā un līdz ar to arī mūsu dzīvēs notiekošā konflikta būtību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. aprīlī.

“Pirmoreiz minēts” princips

Lielākā daļa akadēmisko programmu sākas ar vispārēju kursu (bieži vien tiek apzīmēts ar skaitli “101”), kas aptver plašus galvenos principus kā pamatu turpmākajām studijām, arvien vairāk iedziļinoties priekšmetā. Tāpat, izlasot visu Bībeli, jūs ātri atklājat, ka Dievam ir arī vispārīgs pamatkurss 1. Mozus grāmatā, kurā Viņš iepazīstina ar idejām, kas tiks aplūkotas sīkāk visā pārējā Bībeles daļā.

Vispārīgi runājot, pirmo reizi, kad kāds jēdziens vai simbols tiek pieminēts Bībelē, jo īpaši 1. Mozus grāmatas sākuma nodaļās, jūs atklāsi, ka tas veido vispārēju izpratni par šo jēdzienu, kas palīdz saprast, kā tas tiek lietots vēlāk.

Daži Bībeles pētnieki to dēvē par “pirmreizējās pieminēšanas likumu”, lai gan būtu pareizāk to apzīmēt kā principu (vai modeli), nevis likums, jo tas noteikti nav dzelzains un tam ir daudz izņēmumu. Šķiet, ka gan vispārējās Bībeles studijās, gan Bībeles pravietojumos parādās modelis, ka Dievs laika gaitā lēnām apgādā savus bērnus ar informāciju, sākot ar pamatjēdzienu un pēc tam to gadu vai pat gadsimtu gaitā daudzkārt paplašinot.

Izlasi Jes. 40:7, 8; Mal. 3:6 un Ebr. 13:8. Kādu principu jūs varat paņemt no šiem pantiem, kas jums palīdzētu pareizi nopamatot savas pravietojumu studijas? _____

Lielā daļā mūsdienu pasaules runā par “patiesīgumu”, nevis “patiesību”, jo tiek pieņemts, ka “patiesība” ir veidojama, kas laika gaitā var mainīties. Vai arī dažos gadījumos pats patiesības jēdziens tiek uzskatīts par aizdomīgu.

Tomēr, kad Dievs nosaka patiesību, Viņš nemaina Savas domas. Kad Viņš sāk mācīt Saviem ļaudīm patiesību, mēs varam paļauties uz faktu, ka viena un tā paša Bībeles principa vai tēmas atkārtošana nemaina tās nozīmi, bet, gluži pretēji, to izgaismo. Tāpēc ir ļoti lietderīgi pētīt pravietojumus, lai attīstītu labu izpratni par 1. Mozus grāmatu, kurā atrodami daudzi galvenie jēdzieni, kas ir izskaidroti pirmo reizi, un pēc tam izmantot šo pamata izpratni, iedziļinoties pārējās Bībeles daļās.

Kāpēc ir tik svarīgi neļaut nevienam un nekam, lai cik viegli vai pat loģiski tas būtu, vājināt mūsu ticību Bībelei un tajā mācītajām nekļūdigajām patiesībām? Kādi ir izsmalcināti veidi, kā var notikt mūsu ticības vājināšanās? _____

Izprotot Dieva mīlestību

Daļa no grēcīgās dabas mantojuma nozīmē, ka mūsu uztveri par Visumu ir sabojājuši mūsu pašu tieksme uz egoismu un lepnumu. Mēs redzam pasauli no savas ierobežotās perspektīvas, nevis no Dieva visu zinošā skatu punkta (nepārprotami). Iespējams, ka grēcīgā cilvēku cilts nevienu citu jēdzienu nav tik ļoti sagrozījusi kā jēdzienu “mīlestība”. Populārajai kultūrai ir tendence veicināt izpratni par mīlestību, kuras centrā ir pašpiepildījums, nevis rūpes par citiem. Šī uz sevi vērstā pieeja tēmai apgrūtina mūsu izpratni par to, kā uz to skatās Dievs.

Mīlestības būtības izpratne ir svarīga atslēga Bībeles pravietojumu izpratnei. Viena no galvenajām tēmām lielajā cīņā ir būtiska neizpratne par Dieva raksturu. Galu galā Elena Vaita “Lielo cīņu” noslēdz ar vārdiem: “Universss ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir Mīlestība.” (“Lielā cīņa”, 678. lpp.)

Izlasī 1. Moz. 22:1–13. Pirmoreiz “mīlestība” Bībelē pieminēta 1. Mozus 22:2. Ko šis stāsts mums māca par Dieva mīlestības būtību? _____

Reizēm, papildus tam, ka Bībelē atrodam, kur kāds jēdziens pieminēts pirmo reizi, var būt noderīgi atrast pirmo reizi arī atsevišķās Bībeles grāmatās, jo īpaši evaņģēlijos. Piemēram, Mt. 3:17, Mk. 1:11, Lk. 3:22 un Jņ. 3:16 katrā evaņģēlijā pirmo reizi parādās jēdziens “mīlestība”.

Piemēram, pirmā “mīlestības” pieminēšana Jāņa evaņģēlijā (Jņ. 3:16) ir īpaši izglītojoša: šķiet, ka tā norāda uz stāstu par Īzāku uz altāra. Ābrahāma ticība Dievam bija tāda, ka viņš uzticējās Viņam, izvēloties ticēt, ka Dievs varētu uzmodināt no mirušajiem viņa dēlu, ja viņš nodos to kā upuri (Ebr. 11:19). Tas simboliski norādīja uz Dieva mīlestību pret cilvēci. Viņš mūs mīlēja tiktāl, ka Viņš “deva Savu vienpiedzimušo Dēlu” (sk. 1. Moz. 22:2, 12, 16) – un pēc tam uzmodināja Viņu no miroņiem. Tādējādi mums tiek dota atklāsme par tādu pašaieliedzīgu mīlestību, kāda Dievam ir pret mums.

Kā mēs vispār varam atklāt citiem tik pašaieliedzīgu mīlestību, kāda Dievam ir pret mums? Kāpēc lielākajai daļai no mums šāda mīlestība nav obligāti pamatvajadzība?

Īzāka jautājums: Kur ir jērs?

Bībelē jēdziena “seh” (ebreju: jērs) pirmreizējā pieminēšana notiek tajā pašā stāstā, kur pirmo reizi pieminēta mīlestība: 1. Moz. 22. Jērs, protams, ir viens no biežāk sastopamajiem simboliem Atklāsmes grāmatā, kur Jēzus tiek saukts par “Jēru” vairāk nekā divdesmit reižu. Vienā no visspēcīgākajām Atklāsmes grāmatas ainām – Jānim viesojoties Dieva troņa zālē ceturtajā un piektajā nodaļā – Jēram ir galvenā loma.

Izlasi 1. Moz. 22:7, 8; 2. Moz. 12:3–13 un Atkl. 5:5–10. Kā stāsts par Īzāka upurēšanu palīdz mums saprast, kā jēri tiek izmantoti simboliski? Kā šis stāsts ir saistīts ar to, ko Jānis redz Atklāsmes grāmatas 5. nodaļā?

Pirmo reizi “seh” (jēra) Bībelē ir pieminēts Īzāka jautājumā: “Kur ir jērs?” (1. Moz. 22:7) Interesanti, ka pārējā Bībeles daļa uz šo jautājumu sniedz ļoti detalizētas atbildes. Pārējās 38 Vecās Derības grāmatas ved lasītāju pa ceļu, kurā uz Īzāka jautājumu tiek atbildēts pakāpeniski, sniedzot arvien sīkākas ziņas, sākot no Pashā rituāliem līdz Dāvida agrīnajai nodarbei un tālāk. Viss stāsts ir papildināts ar neskaitāmiem mesianiskajiem pravietojumiem, kas ir ceļš, lai atbildētu uz Īzāka jautājumu. Atbilde tiek sniegta Jaunajā Derībā, kad Jēzus parādās miesā un asinīs, kalpo Savas tautas vidū un visbeidzot upurē Savu dzīvību pie krusta.

Aplūkojiet arī pirmo reizi, kur jērs pieminēts Jāņa evaņģēlija pirmajā nodaļā (29.–34. p.). Gandrīz šķiet, ka Jānis Kristītājs personīgi atbild uz Īzāka jautājumu, un vieta nevarēja būt vēl atbilstošāka. Grēcinieki nožēlo grēkus un kristībās tiek pagremdēti ūdenī, kas simbolizē grēcinieka nāvi un jaunas dzīves sākumu. Šajā kontekstā pēkšņi parādās Jēzus, Dieva Jērs, un, saskaņā ar Mateja stāstījumu, debesis atveras, lai Viņu apliecinātu: “Šis ir Mans mīļais Dēls, uz kuru Man labs prāts” (Mt. 3:17). Ievērojiet, kā balss, Kunga eņģelis, arī paziņo no debesīm Ābrahāma un Īzāka problēmas risinājumu (1. Moz. 22:11–14).

Savienojot visus pavedienus, ir skaidrs, ka Jēzus, Dieva Jērs, ir mūsu Aizvietotājs. Tas lielā mērā palīdz mums saprast nokauto Jēru Jāņa vīzijā.

Kāpēc zināšanas par to, ka Jēzus ir mūsu Aizvietotājs, ir tik svarīgas mūsu glābšanai? Kāda būtu mūsu cerība bez Viņa kā Vietnieka, īpaši tiesā?

Tikt galā ar nāvi

Iespējams, nežēlīgākais dzīves aspekts pasaulē, kas ir atrauta no sava Radītāja, ir veids, kā nāve slēpjas katra cilvēka dzīves fonā un ir gatava uzbrukt jebkurā brīdī. Tā ir “grēka alga”, sods, ko mēs maksājam par to, ka esam atvienoti no vienīgā dzīvības avota Visumā – Radītāja. Nāvei ir liela nozīme Bībeles pravietojumos – gan tās realitātei, gan, vēl svarīgāk, atrisinājumam, kas atrodams tikai Jēzū un Viņa nāvē un augšāmcelšanās.

Gan pirmā nāves pieminēšana Bībelē, gan tās pirmā parādīšanās daudz izgaismo šo galveno pravietojumu tēmu, palīdzot mums izprast grēka problēmas nopietnību un sniedzot mums svarīgus rīkus, lai saprastu Dieva risinājumu šai problēmai.

Izlasi 1. Moz. 2:15–17, 1. Moz. 4:8–15, 1. Kor. 15:15–19 un Atkl. 1:18. Ko šīs Rakstu vietas – kurās iekļauta pirmā nāves pieminēšana un iestāšanās – mums stāsta par to, kāpēc cilvēki mirst, kā Dievs raugās uz nāvi un kāds ir Viņa risinājums šai problēmai?

Cilvēki reizēm prāto, ka “nāve ir tikai daļa no dzīves”. Tie ir meli. Nāve ir pretstats dzīvībai, tā ir dzīvības noārdīšana, kā svešzemju iebrucējs, kuram nekad nav bijis jāklūst par daļu no mūsu pieredzes. Lai gan mēs zināmā mērā esam pieraduši pie nāves, mūsu sirdis joprojām spēcīgi protestē, saskaroties ar to, it kā cilvēce joprojām kolektīvi apzinātos, ka ar to kaut kas nav kārtībā. Lai arī cik sāpīga ir nāve, daži nāves gadījumi šķiet vēl traģiskāki par citiem, piemēram, maza bērna bojāeja. Lielākoties mēs sagaidām, ka vecāki mirst pirms saviem bērniem, un mēs to esam pieņēmuši kā normālu lietu kārtību.

Pirmā nāve, kas ierakstīta Svētajos Rakstos, tomēr ir pretrunā ar paredzēto normu. Pirms Ādams un leva paši piedzīvoja nāvi, viņi ar nāves traģēdiju saskārās, kad viņu taisnīgo dēlu nogalināja viņa netaisnais brālis. Tā bija īpaši netaisnīga nāve.

Padomājiet par Jēzu, taisno, kuru nogalināja netaisnie, tāpat kā Ābelu. Kura nāve varēja būt netaisnīgāka par Kristus nāvi? Kādas vēl paralēles varētu atrast starp Ābela nāvi un Kristus nāvi pie krusta? Kā Ābela nāves būtība varētu palīdzēt mums saprast, kāpēc Jēzum ir “nāves un elles atslēgas” un ko Dievs mums piedāvā Viņā?

Kāpēc mūsu dzīve galā ir bezjēdzīga un veltīga, ja netiek atrisināta nāves problēma? Ko šis fakts mums māca, cik pateicīgiem mums vajadzētu būt par to, ko Jēzus mūsu labā ir paveicis? _____

Čūska

Pielūgsmes jautājums ir galvenais Atklāsmes grāmatas temats. Viltus pielūgsmes sistēmu veidotājs un veicinātājs tiek identificēts kā “pūķis” (Atkl. 13:2–4), un šī kritušā ķeruba čūskveidīgais apraksts nav nejaušs. Tas skaidri norāda uz Ēdenes dārzu, kur čūska ienāca paradīzē un pārliecināja Ādamu un levu tai sekot, lai saceltos pret Radītāju.

Salīdziniet 1. Moz. 3:1–5 ar Atkl. 12:1–9. Kādas ir kopīgas tēmas katrā ziņojumā? Kā informācija, kas atrodama 1. Mozus grāmatas ievadā par čūsku, palīdz jums izprast dažus jautājumus, kas iepriekš bija izraisījuši Atklāsmes grāmatā minēto karu Debesīs? _____

Svētajos Rakstos ir divi stāsti, kuros sātans maldina visu pasauli: 1. Mozus grāmatā brīdī, kad pastāvēja tikai divi cilvēki, un pēc tam Atklāsmes grāmatas 12. un 13. nodaļā sniegtajā pārskatā, kur sātans tiek identificēts kā tas, kurš “pieviļ visu pasauli” (Atkl. 12:9), un kā tas, kurš sniedz jūras zvēram spēku, lai “visa pasaule” brīnās un seko tam (Atkl. 13:2, 3). Viena no tēmām, kas atrodama Bībeles pravietojumos, ir lielās cīņas nemainīgais raksturs. Dieva raksturs un Vārds nemainās, un nemainās arī velna ambīcijas.

Par laimi, tā kā lielās cīņas būtība nemainās un mums ir skaidri atskaites punkti pravietiskajos Rakstos, kristieši spēj izsijāt tendences un sākt apzināties, kur varētu būt garīgās nepilnības. Dievs vienmēr būs tāds, kāds Viņš ir, un tas pats attiecas uz velnu. Sātans var valkāt tūkstoš masku, taču tūkstošiem gadu garā kritušās cilvēces vēsture kopā ar Atklāsmes grāmatā ieskicēto pravietisko scenāriju pierāda, ka viņš nekad nenovirzās no spēles plāna, ko izmantoja Ēdenē. Dievs mums ir apsolījis gudrību un izšķirtspēju (Jēk. 1:5), un, apbruņotiem ar Svēto Rakstu noteiktību, mums nav jākrīt velna melos. Lai gan tik daudzi tajos diemžēl ir iekrituši un tik daudzi – lielais vairums – arī vēl iekritis.

Pārdomājiet, kā kultūra laika gaitā mainās. Sabiedrības normas mainās; lietas, kas kādreiz bija pieņemamas, kļūst nepieņemamas, un otrādi. Ņemot vērā to, ka lielās cīņas pamatā esošās problēmas un dalībnieki nemainās, kādas lietas kristietim būtu jāņem vērā, pētot mainīgo kultūras fonu? Piemēram, sākotnējie meli, ko velns teica – jūs nemirsiet un būsiet kā dievi –, kur tie tiek stāstīti mūsdienų kultūrā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Atklāsmes grāmata” (578.–581. lpp.).

Daudzas pasaules reliģijas vienkārši nodarbojas ar idejām; toties kristīgajā reliģijā atrodamās idejas ir stingri nopamatotas vēsturiskos notikumos. Bībele ir stāsts par Dieva mijiedarbību ar cilvēci vēstures gaitā, un, pētot tūkstošiem gadu ilgušo mijiedarbību, mēs varam daudz uzzināt par Dieva nemainīgo raksturu.

Tomēr dažkārt kristieši sūdzas, ka viņiem apnīk klausīties vienu un to pašu. Dažreiz, kad mūsu atšķirīgā pravietiskā vēsts tiek publiski sludināta, mēs domājam, ka esam to jau dzirdējuši un mums nav nekā jauna, ko mācīties.

Tomēr tas, ka mūsu vēstījums ir nemainīgs un konsekvents, nenozīmē, ka tas ir vienkāršots vai neizaicinošs. Tieši otrādi: pētot informāciju, kas mums tiek nodota no bezgalīgā Dieva prāta, jūs ātri atklājat, ka nekad nesasniesiet tēmas beigas.

Elena Vaita norāda, ka viens no iemesliem, kādēļ tika uzrakstīta Atklāsmes grāmata, bija kristīgās baznīcas noenkurošanās tās vēsturiskajā vēstījumā uz visiem laikiem. “Atsevišķiem jaunākajiem darbiniekiem .. bija apnikušas bieži atkārtotās patiesības. Tiecoties pēc kaut kā neparasta un pārsteidzoša, tie mēģināja ieviest jaunas mācības.” (“Apustuļu darbi”, 580. lpp.) Šajā ziņā tā nav tikai grāmata par nākotni; tā ir arī grāmata par pagātņi, kas veidota, lai saglabātu saknes mūsu vēsturiskajā ticībā, lai mūs nenomaldītu vēlme meklēt oriģinalitāti.

DISKUSIJAS JAUTĀJUMI:

1. Svētie Raksti nekad nesniedz jaunu informāciju un jaunu izpratni. Kā līdzsvarot vēlmi apgūt kaut ko jaunu ar to, cik svarīgi ir noenkuroties patiesībā, kas mums jau ir dota?

2. Kā baznīcai vajadzētu reaģēt uz jaunām pravietojumu interpretācijām? Lai gan mēs zinām, ka vienmēr ir ko mācīties, kā mēs varam noteikt, vai jaunā gaisma ir būtiska vai tikai iedoma, vai pat kļūda?

3. Otrajā pasaules karā kāds jūrnieks Klusajā okeānā gulēja uz miršanas gultas un kļiedza mediķim: “Es esmu bārenis. Kad es nomiršu, kurš mani atcerēsies?” Mediķis atbildēja: “Es vienmēr tevi atcerēšos.” Lai ar cik labiem nodomiem bija mediķa vārdi, agri vai vēl ar viņš nomirs un līdz ar viņu piemiņa par bāreni jūrnieku. Kā šis stāsts palīdz mums apzināties mūsu dzīves bezjēdzību un veltīgumu, ja beigu galā nāvei pieder pēdējais vārds?

METAFORAS NO LAULĪBĀM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:23–25; Ef. 5:29–32; Ec. 16:4–14; Atkl. 18:1–4; 1. Moz. 24:1–4; Atkl. 19:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņš man saka: ‘Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!’ Viņš man saka: ‘Šie ir patiesie Dieva vārdi.’” (Atkl. 19:9)

Bībele ir pilna ar mīlas stāstiem, kas spēcīgi atklāj pestīšanas un Dieva mīlestības pret Saviem ļaudīm aspektus. Intīmākās attiecības, laulība, izrādās skola, kurā, ja mēs ļaujam sev to piedzīvot tā, kā Dievs bija iecerējis, mēs varam atklāt dziļas mācības par Viņa mīlestību pret mums, par mūsu attiecībām ar Viņu un to, cik tālu Viņš ir gājis, lai mūs atpestītu.

Mūsdienu priekšstati par mīlestību un laulību ir sašķobījuši mūsu spēju novērtēt to, ko Dievs mēģina mums mācīt ar laulības derības palīdzību. Lai gan cilvēku grēcīgums ir ļoti sagrozījis laulību (un gandrīz visu pārējo), laulība joprojām var būt spēcīgs veids, kā atklāt patiesību, pat pravietisku patiesību. Laulībai ir jābūt ne tikai tāpēc, lai padarītu mūs laimīgus, bet arī kā skolai, kurā mēs mācāmies dziļas mācības par sevi un savām attiecībām ar Dievu.

Šonedēļ mēs pētīsim dažādus veidus, kā Dieva Vārds runā par laulībām, gan labām, gan sliktām. Pēc tam mēs mācīsimies no šiem piemēriem, lai labāk izprastu, kā Dievs savienojas ar Saviem ļaudīm pat tad, ja viņi ir nepilnīgi, un mēs uzzināsim dažas patiesības par Viņa mīlestību, kas var mums palīdzēt labāk izprast pēdējo dienu notikumus.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. aprīlī.

Viena miesa

Tikai dažas Bībeles metaforas pasvīturo tuvību, ko Dievs vēlas ar cilvēci un kas ir kaut kas vairāk nekā laulības attiecības. Šī metafora tiek bieži izmantota Bībeles nara-tīvā — un tā tik skaidri parādās Atklāsmes grāmatā —, ka Bībeles pētniekiem ir obligāti jāsaprot, uz ko Dievs virza, kad Viņš to izmanto Vārdā.

Izlasi 1. Moz. 2:23–25 un Ef. 5:29–32. Kādā veidā cilvēku laulība atspoguļo Kristus saikni ar cilvēci?

Reiz, kad Jēzus runāja ar farizejiem, Viņš citēja 1. Mozus grāmatas stāstu par Ādama un levas laulību, uz farizeji aši uzdeva jautājumu: “Kā tad Mozus ir pavēlējis dot šķir-šanās rakstu un šķirties?” (Mt. 19:7)

Protams, Mozus tika uzskatīts par tautas dibināšanas pravieti. Iedomājieties, ka apšaubāt laulības Autoru, nostādot Viņu pret Viņa paša pravieti. Viņu taktika raksturoja arī viņu attieksmi pret Jēzu: viņi bieži mēģināja pierādīt, ka Viņa mācības ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem.

Uzticīga laulība mūža garumā bija ideāls, ko Dievs bija iedibinājis cilvēces pamatos. Diemžēl kritusi cilvēce sabojāja šo pamata dāvanu no Dieva.

Iespējams, ņemot vērā to, cik svarīgu nozīmi Svētie Raksti piešķir laulībai, nav nejau-šība, ka tā vienmēr ir bijusi pakļauta nerimstošiem uzbrukumiem. Kopā ar sabatu tā ir viena no divām dāvanām, kas mums tika pasniegtas Ēdenē, un abām bija paredzēts parādīt Dieva vēlmi pēc ciešām attiecībām ar Viņa radību.

Laulība, divu nepilnīgu cilvēku intīma kopdzīve, vienmēr radīs spriedzi. Laulība starp draudzi un Kristu ir ideāla Glābēja un ļoti nepilnīgas līgavas savienība. Tomēr mēs varam mācīties par Dieva milestību no tā, ko piedāvā laba laulība.

Lūk, trīs laulības principi. Pirmkārt, piedodiet savam dzīvesbiedram, lai cik nederīgs tas arī būtu, tāpat kā Kristus piedod mums, lai arī cik nepelnīti. Otrkārt, pieņemiet savu dzīvesbiedru, viņa kļūdas un visu, tāpat kā Kristus pieņem mūs. Treškārt, kā Kristus mūs nostādīja kā svarīgākus par Sevi, tāpat paeliet savu dzīvesbiedru augstākā prioritātē par jums pašiem. Kā visi šie trīs uz evaņģēliju balstītie principi varētu palīdzēt mums ne tikai saprast, kā Dievs attiecas pret mums, bet arī palīdzēt jebkurai laulībai?

Skaistā līgava

Ecēhiēla 16. nodaļa mums parāda pārsteidzošu ainu, kā Dievs izturas pret Savu tautu. Viņš apraksta Israēla tautu kā pamestu mazuli, kas atstāts laukā nomirt. Viņš aizved to mājās, aprūpē un, kad viņa ir pilnīgi pieaugusi, apprec viņu. Šī ir spēcīga ilustrācija laulībai, kas ir maz ticama.

Izlasi Ec. 16:4–14. Ko šīs līgavas paaugstināšana mums māca par Dieva nodomiem attiecībā uz mums? _____

Dievs teica Israēlam, ka viņa aprūpē viņa auga “arvien skaistāka” (Ec. 16:13). Kad Dievs viņu pirmo reizi atrada, neviens viņu neuzskatīja par skaistu; viņa bija atstumta citu bērnu vidū, pamesta ar domu, ka viņa nomirs. Bet, kad Dievs pievērsa viņai Savu uzmanību, viņa kļuva arvien skaistāka, līdz par viņu runāja visā pasaulē. Pirmo jūdu ķēniņu Dāvida un Salamana dienās tas bija īpaši patiesi. Pat Sābas ķēniņiene veica īpašu ceļojumu, lai savām acīm redzētu Israēla krāšņumu!

Tomēr Israēla skaistums pilnībā bija Dieva dāvana. Viņa bija skaista – tā runāja tautas – tieši tāpēc, ka viņa bija Dieva līgava. Dievs saka, ka viņas skaistums “bija pilnīgs to rotu dēļ, kurās Es tēpu tevi, tā saka Dievs Tas Kungs” (Ec. 16:14).

Šī tēma Bibēlē atkārtojas: Dieva līgava ir skaista nevis tāpēc, ka viņa kaut ko ir darījusi, bet gan tāpēc, ka Dievs viņu ir apbēris ar savu labvēlību un padarījis viņu tādu. Līdzīgā veidā ticīgie šķiet skaisti Debesu skatījumā ne tāpēc, ka būtu ko darījuši, lai to nopelnītu, bet gan Dieva labvēlības dēļ, pestīšanas dēļ, ko Viņš pār mums ir izlējis. Mēs esam skaisti, jo esam pārklāti ar Viņa taisnību, paša “Dieva taisnību” (2. Kor. 5:21).

Viss bija labi līdz nākamajam Ecēhiēla pantam: “Bet tu paļāvies par daudz uz savu skaistumu, un savas slavas dēļ tu paliki par laulības pārkāpēju, par mīlnieci, ziedodamās mīlestībā katram garāmgājējam, un piederēji viņam.” (Ec. 16:15)

Mēs esam radīti, lai atspoguļotu Dieva labestību un godību. Kad Dieva radījumi pieņem, ka viņu skaistums ir viņu pašu skaistums, šim skaistumam samazinās vērtība un viņus gaida nepatikšanas.

Kādas ir briesmas, ja uzticēsimies “pašu skaistumam”? Tas ir, kā mēs varam domāt, ka mūsos pašos ir kaut kas tāds, kas sagādā mums nopelnu Dieva priekšā vai padara mūs par Viņa mīlestības cienīgiem? Kā mēs vienmēr varam pasargāt sevi no garīga leņnuma? _____

Hozejas netiklā sieva

Dieva lūgums pravietim Hozejam var būt viens no divainākajiem uzdevumiem, kāds jebkad dots kādam no Viņa kalpiem: speciāli apprecēties ar netikli! Taču Dievs izmantoja Hozeju, lai palīdzētu mums no Viņa perspektīvas saprast cilvēka grēka un sacelšanās sāpes. Dievs mīlestībā bija izvēlējies sievu, Israēlu, kas Viņu vairākkārt krāpa, un tomēr pārsteidzoši, ka Viņš pieņēma to atpakaļ un atjaunoja sievas statusu.

Salīdziniet Hoz. 1:2; 3:1; Atkl. 17:1, 2 un 18:1–4. Kas ir šeit pieminētā netiklība?

Ko kristīgā baznīca var mācīties no Hozejas stāsta? Kādā veidā baznīca ir atkārtojusi Vecās Derības grēkus? _____

Bībele atklāj, ka Israēla kļūdas Vecajā Derībā lielā mērā atkārtos Kristus Jaunās Derības draudze. Dieva derības ļaudis ārkārtīgi maldījās pirms gūsta, ienesot kaimiņu tautu elku pielūgsmi Dieva derības tautā. “Konstantīns bija noraizējies par pieaugošo plaisu draudzē saistībā ar Ārija idejām, un viņš gan sasauca Nīkejas koncilu, gan iejaucās tajā.” (Christofer A. Hall “How Arianism Almost Won”, Christianity Today (2008)). Abos gadījumā Dieva ļaudis aizgāja no attiecībām ar Viņu, lai rastu “risinājumus” savām uztvertajām problēmām.

Dieva vārdu izvēle padara šķietami acīmredzamu, ka Viņš ne tikai cenšas mums parādīt, ko mēs esam izdarījuši nepareizi, bet arī to, kā tas liek Viņam justies. Tie, kurus laulātais ir nodevis, var nedaudz aptvert sabrukuma izjūtas, ko mūsu neuzticība Kristum varētu izraisīt Debesu pagalmos. Varbūt visbrīnīšķīgākā Hozejas stāsta daļa ir tā, cik ilgi pravietis devās, lai izpirktu savu maldīgo sievu.

Kad mēs redzam pēdējo saucieni cilvēcei, aicinot Dieva tautu nākt ārā no Bābeles, ir vērts atzīmēt, ka Viņš aicina savējos, nevis svešos. Viņš tos ļoti labi pazīst. Viņš tos mīl. Un, pasaulei tuvojoties tās sliktākajai stundai, Viņš joprojām piedāvā izpirkšanas cenu, ko Viņš bija samaksājis, lai atpirktu mūs ar Savām asinīm. Kristus krustam vairāk nekā jebkam citam ir jāparāda mums, cik ļoti Kungs vēlas glābt Savu maldīgo tautu.

Kādos veidos mūsdienās jebkura draudze, pat mūsu draudze, var flirtēt ar garīgo netiklību? _____

Īzāks un Rebeka

Kad Ābrahāms bija vecs un, bez šaubām, domāja par apsolījumiem, ko Dievs viņam bija devis attiecībā uz viņa pēcnācējiem (sk. 1. Moz. 15:5), viņš uzdeva savam vecākajam un visuzticamākajam kalpam svinīgu uzdevumu.

Izlasi 1. Moz. 24:1–4. Kāpēc Ābrahāmam bija tik svarīgi, lai viņa dēls neņemtu sievu “no kanaāniešu meitām” (1. Moz. 24:3)? _____

Lai cik specifisks šķistu viņa brīdinājums, Ābrahāma problēma bija garīga, nevis etniska; tas bija teoloģisks, nevis nacionāls jautājums. Ābrahāms ļoti labi pārzināja kanaāniešu reliģisko prakšu morālo deģenerāciju, nemaz nerunājot par viltus dievu pielūgšanu, un viņš zināja, cik viegli viņa dēlam būtu iekrist šajās praksēs, ja viņš apprecētu sievieti no viņu vidus.

Patiešām, tik liela daļa no senā Israēla un pat kristīgās baznīcas vēstures gadsimtu gaitā ir bijusi tāda, kurā Dieva tauta, kurai vajadzēja liecināt pasaulei, tiek ierauta pasaulē un tās viltus mācībās un reliģiskajās pārliecībās. Iespējams, šīs bēdīgās realitātes lielākais piemērs ir bijis svētdienas, pagāniskās saules dienas, ieviešana Bībeles septiņās dienas sabata vietā, kam pēdējās dienās būs ievērojama loma.

Izlasi 1. Moz. 24:57–67. Kādas mācības mēs varam gūt par Kristu un Viņa draudzi no dažām detaļām, ko atrodam šajā stāstā? Ko var uzzināt, piemēram, par mūsu kriptu šo stāvokli no tā, ka Rebeka bija attāla radniece Īzākam? _____

Mēs neapšaubāmi esam saistīti ar mūsu Radītāju, jo sākotnēji esam radīti pēc Viņa līdzības. Mūs no Viņa ir šķīris grēks, un tomēr mēs joprojām tiekam uzskatīti par Viņa īsto līgavu, lai gan ar savu izvēli mēs varbūt padarām laulību trauksmaināku, nekā tai vajadzētu būt.

Jā, Dievs mūs, Savu līgavu, mīl vairāk, nekā mēs mīlam Viņu. Kādas izvēles mēs katru dienu varam izdarīt un kas mums būtu jādara, lai stiprinātu savu mīlestību pret Dievu? Vienlaikus kādas izvēles tikai nogalinās šo mīlestību? _____

Tika tiesāta netikle

Izlasi Atkl. 19:1–9. Divas lietas tiek svinētas vienlaikus: netikles gals un Kristus laulības ar Savu līgavu. Kā tas ir iespējams, ka abi notikumi patiesībā ir Dieva taisnīgā un mīlošā rakstura demonstrējums vienlaikus? _____

Neticībai ir ļoti sāpīga cena. Sekas izplatās bērnu un citu cilvēku dzīvē. Pat vispacietīgākie no piekrāptajiem laulātajiem vienā brīdī pateiks, ka pienācis neatgriezenisks moments, pēc kura laulību vairs nevar saglābt. Kad mūsu pasaule sasniegs punktu, kurā sirdis būs pietiekami dziļi nocietinājušās, ka vairs nebūs grēku nožēlas, tad nebūs jēgas turpināt vēstures gaitu un ļaut turpināties nevaldāmajām grēka ciešanām. Lai gan būs sirdssāpes par pazudušajiem, tie, kas ir daudz cietuši šajā grēcīgajā pasaulē, varēs priecāties, ka tas beidzot ir beidzies un ka pasaule tiek atjaunota tāda, kādu Dievs to sākotnēji bija iecerējis. Pēc tam vairs nebūs atkrišanas no Dieva, jo mēs būsīm smagā veidā uzzinājuši, ka Dievam bija taisnība par sabrukumu, kas būs, šķiroties no Viņa.

Izlasi Atkl. 21:1–4. Ko šeit nozīmē laulības metafora, un kāpēc tā ir cerību un solījumu pilna? Kāda ir mūsu pārlicība par cerību, kas sniegta šajos pantos? _____

“Laulība, savienošanās uz mūžu, simbolizē savienību starp Kristu un Viņa draudzi. Gars, kādu Kristus parāda pret draudzi, ir tas pats gars, kāds vīram un sievai jāparāda vienam pret otru.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 7. sēj., 46. lpp.)

Kristus cieta neiedomājamas sāpes, kad cilvēku cilts Viņu atraidīja un Viņam piederošo mīlestību veltīja citiem dieviem. Un tomēr pat tad Viņš atdeva Sevi par mums, maksādams par mūsu neticību un laulības pārkāpšanu, lai, ja mēs nožēlojam grēkus un novēršamies no tiem, mums būtu mūžīgās dzīvības apsolījums.

Izlasi 1. Pēt. 1:18, 19. Kas ir pateikts šajos pantos, kas dod mums pārlicību par beigām, kā tās attēlotas Atkl. 21:1–4? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Jņ. 2:1–11, Mt. 22:1–14, 2. Kor. 11:1–5 un Mt. 25:1–13.

Kad saprotat, cik daudz datu ir pieejami pārējā Bībelē, lai palīdzētu jums paplašināt izpratni par pravietojumiem, var rasties kārdinājums tos pārmērīgi izmantot. Gadsimtu gaitā daļa kristiešu Bībeles stāstos sastopamo simboliku un tēlus ir uzsvēruši līdz tādām līmenim, ka viņi šo vēsturisko stāstījumu faktiski sāk uzskatīt par mītu. Kaut arī nozīmes slāņi ir atrodami gandrīz visur Svētajos Rakstos, mums vienmēr jāatceras, ka Dievam ir Savs paņēmiens, kā reālus notikumus, kuros ir iesaistīti reāli cilvēki, izmantot arī simboliskā veidā, lai mācītu mums par Viņa turpmāko mijiedarbību ar draudzi.

Piemēram, kāzu mielasts Kānā var sniegt ieskatu pareģojumos izmantotajā laulības metaforā, taču kāzas bija burtisks notikums. “Kristus vārds nodrošināja bagātīgu krājumu svētku mielastam. Tikpat bagātīgs ir Viņa žēlastības krājums, lai dzētu cilvēku noziegumus un atjaunotu un uzturētu dvēseli.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 149. lpp.).

Vai arī, kā viņa šeit raksta: “Jo Dievs tas Kungs neko nedara, neatklājis savu noslēpumu praviešiem, saviem kalpiem’ (Am. 3:7; 5. Moz. 29:29). Pats Kungs to visu ir devis, un Viņa svētība pavadīs ikvienu godbijīgu, lūgšanu pavadītu praviešu rakstu pētīšanu” (“Laikmetu ilgas”, 234. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Jņ. 2:1–11. Jāņa evaņģēlijā ir daudz elementu, kas paredz Kristus turpmāko darbu, un komentētāji ir pamanījuši apzinātu veidu, kā Jānis vada savus lasītājus uz krustu. Kur šajā stāstā jūs saredzat dažādus Kristus rakstura un nākotnes valstības aspektus? Ko tas mums māca par pestīšanas ieceri vai par lielo kāzu mielastu, kas ir apsolīts Dieva Dēlam?

2. Līdzība par desmit jaunavām ir plaši pazīstama, un to ļoti mīl Bībeles pētnieki. Ko šis svarīgais stāsts mums māca par pēdējo dienu notikumiem? Vai tas ir zīmīgi, ka līgavainis kavējas? Ko šī līdzība varētu mācīt par mūsu individuālajām attiecībām ar Kristu, salīdzinot ar to, kā Kristus attiecas pret draudzi kopumā?

3. Padomājiet par viltus praksēm, kas kristietībā ienākušas no ārpuses. Ja neskaita pašsaprotamo, svētdienu pretstatā Bībeles sabbatam, kādi citi maldīgi uzskati ir ienākuši? Kādā veidā tie ir ieķīvuši, un ko mēs varam darīt, lai ne tikai pasargātu sevi no tiem, bet arī palīdzētu citiem ieraudzīt, kādi tie ir patiesībā? Kādā veidā trīs eņģeļu vēstis ir mēģinājums panākt tieši to, lai cilvēki saskatītu maldīgos uzskatus, kas ielauzušies ticībā?

TAUTAS. 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 10:1–12; 1. Moz. 12:1–9; 1. Sam. 8:4–18; Mt. 20:25–28; Atkl. 18:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt” (Dan. 7:14).

Atklāsmes grāmata parāda mums Dieva risinājumus mūsu kritušajai pasaulei. Pēdējās nodaļās tiek atjaunota pieeja dzīvības kokam, lāsts tiek atcelts un mēs tiekam uzņemti atpakaļ Dieva klātbūtnē. Atklāsmes grāmata zināmā mērā ir 1. Mozus grāmata apgrieztā veidā, tāpēc 1. Mozus grāmata joprojām ir svarīga atslēga, lai izprastu, kā ir progresējušas pasaules problēmas.

Viena no galvenajām problēmām gan Daniēla, gan Atklāsmes grāmatā ir pasaulīga valdība, virkne cilvēcisku mēģinājumu kontrolēt šo planētu, kas likumīgi pieder Dievam, kurš, tiklīdz šī šausmīgā grēka un sacelšanās epizode būs uz visiem laikiem beigusies, galu galā valdīs visā taisnībā.

Tas ir ļoti ilgs process, kas ir novedis pie šodienas, aptverot tūkstošiem gadu ilgus cilvēku eksperimentus valdīt pašiem. Tie nekad nav bijuši veiksmīgi; pat tie, kas ir pauduši augstākos ideālus, vienmēr ir atpalikuši no šiem ideāliem, bieži vien ārkārtīgi lielā mērā. Tik daudz cilvēces skumju gadu tūkstošu garumā ir nekas cits kā tikai stāsti par traģēdiju, ko šīs neveiksmīgās sistēmas mums ir atstājušas. Un tas tikai pasliktināsies, līdz beidzot tiks nodibināta Dieva “mūžīgā valstība” (Dan. 7:27).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. aprīlī.

Nimrods un Ninive

Ēdene tika radīta kā ideāla mājvieta cilvēcei. Kad ienāca grēks, Dievam nebija citas izvēles kā vismaz pagaidām nošķirt cilvēkus no dārza un dzīvības koka.

Ārpus dārza cilvēkiem bija smagi jāstrādā, lai nodrošinātu savu turpmāko eksistenci. Dzīve kļuva grūtāka; nu bija jādzīvo sāpēs un jāpūlas vaiga sviedros (1. Moz. 3:16–19). Mūsu pirmie vecāki paļāvās, ka likumīgais ķēniņš nodrošinās ceļu atpakaļ uz dārzu, un viņi nesa upurus pie Ēdenes vārtiem, uzticīgi gaidot pestīšanu, ko Dievs jau pašā sākumā solīja kritušajai pasaulei.

“Ēdenes dārzs vēl ilgi palika virs zemes arī pēc tam, kad cilvēks jau bija šķirts no tā patikamajām takām. [...] Uz šejieni Ādams ar saviem dēliem nāca pielūgt Dievu. Šeit viņi atjaunoja solījumu paklausīt tiem likumiem, kuru pārkāpšanas dēļ bija izdzīti no Ēdenes. Kad bezdievība izplatījās pa visu pasauli un cilvēku ļaunums izsauca bojāeju plūdus, tad roka, kas bija stādījusi Ēdeni, to paņēma prom no Zemes. Taču galīgajā atjaunošanā, kad tiks radītas jaunas debesis un jauna zeme (Atkl. 21:1), tā atkal nonāks lejā vēl krāšņāka nekā sākumā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 62. lpp.)

Tomēr citi strādāja pie cilvēku radītiem “risinājumiem” jaunajām problēmām, un mēs lasām par pilsētvalstu dzimšanu, mēģinājumu radīt vieglāku dzīvi un, iespējams, mēģināt atgūt to, kas tika zaudēts Ēdenē.

Izlasī 1. Moz. 10:1–12. Šeit Bībele iepazīstina ar vairākiem galvenajiem politiskajiem spēlētājiem, kas sastopami visā pārējā Bībelē, tostarp Ninivē un Bābelē. Ņemot vērā to, ko mēs zinām par šo pilsētu lomām vēlāk, ko mēs varam secināt no šiem pantiem?

Daudzi ir lasījuši par Nimrodu un secinājuši, ka viņš ir cēls varonis, līdzīgi kā pagānu mitoloģijas iekarotāji. Bet, ja Bībele viņu raksturo kā “varenu virs zemes” un “varenu mednieku Tā Kunga priekšā”, tas nav kompliments. Nimrods ir dižens savās acīs un stāv Kunga priekšā kā Dieva izaicinātājs. Tas, ko mēs redzam šajos tekstos, ir apraksts, kā izplatās sacelšanās pret Dievu – sacelšanās, kas pastāvēs, līdz galu galā tiks uz visiem laikiem izskausta.

Kāpēc sacelšanās pret Dievu ir viltīgāks grēks, nekā mēs to varētu iedomāties? Kā mēs varam pasargāt sevi no šīs ļoti cilvēciskās īpašības? _____

Ābrahāma aicinājums

1. Mozus grāmatas 10. nodaļā mēs redzam dažādu tautu dzimšanu. Vārds, kas parasti tiek tulkots kā “tautas”, ir “goyim”, kas var attiekties arī uz pagāniem. 1. Moz. 10. nodaļa mums stāsta, ka cilvēku dzimums ir sadalījies savās zemēs, pēc savām valodām, pēc savām ciltīm savās “tautās” (1. Moz. 10:5; sk. arī Atkl. 14:6).

Gandrīz uzreiz pēc šī jēdziena ieviešanas Dievs aicina Ābrahāmu iziet no vienas no šīm tautām un būt atšķirīgam no viņiem un no tā, ko tās pārstāv.

Izlasi 1. Moz. 12:1–9. Kāpēc Dievs izsauca Ābramu (vēlāk Ābrahāmu) no savas izcelsmes valsts? _____

Dievs plānoja izmantot Ābrahāmu, lai izveidotu tautu, kas būtu pretstatā cilvēku valstībām. Viņiem nevajadzētu citu ķēniņu kā vien pašu Dievu. Bija jāparāda, kas notiktu, ja cilvēce atgrieztos pie sava Radītāja. Israēls tika izveidots kā svētība “visām zemes ciltīm” (1. Moz. 12:3). Dievs izlēja pār viņiem gaismu un privilēģijas, kas pasaulē, iespējams, nebija redzētas kopš pirmsplūdu laikiem.

Izlasi 5. Moz. 4:5–9. Ko Tas Kungs teica Ābrahāma bērniem, tautai, kas bija piepildījusi solījumu, ko Dievs bija devis Ābrahāmam? _____

Ne jau kāds atsevišķs indivīds liecināja tikai kādā vienā kopienā; nē, tā bija vesela tauta, kas, strādājot kopā un sadarbojoties ar Dievu, varēja atklāt pasaulei Viņa rakstura godību. Ņemiet vērā arī viņiem teiktos vārdus, ka ne tikai “likumi un tiesas”, ko Dievs viņiem bija devis, padarīja viņus tik īpašus, bet arī veids, kā viņi tos ievēroja, liks citām tautām teikt: “Šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta” (5. Moz. 4:6). Lai cik brīnišķīgas būtu patiesības, kas tiek dotas cilvēkiem, viņu nespēja dzīvot saskaņā ar tām un paklausīt nes lāstus svētības vietā un nāvi dzīvības vietā.

Kā tas pats princips – ne tikai zināt patiesības, bet arī tām paklausīt – attiecas uz adventistiem mūsdienās? _____

Nemot vērā to, ko jūs lūdzāt

Kā sākotnēji tika noteikts, Israēlam nevajadzēja civīliscisku monarhu, kā tas bija citām valstīm. Tomēr ar laiku Israēla ticība sašķobījās un viņi sāka izjust žēlumu par to, kas bija “tautām”, pagāniem, bet nebija viņiem.

Izlasī 1. Sam. 8:4–18. Kāpēc, jūsuprāt, vecajiem ideja par ķēniņu bija pievilcīga?

Kā mēs kļūstam par upuriem līdzīgiem kārdinājumiem? _____

Ir svarīgi ievērot, ka lūgums pēc ķēniņa bija Dieva kā valdnieka pār Savu tautu noraidīšana. Kā noteikts, tautai bija tiešā veidā jāatbild Radītājam, un viņu attiecības ar Viņu tika atklātas, izmantojot svētnīcu un kalpošanu tajā. Pieprasot ķēniņu, viņi sagādātu sev tādas pašas ciešanas, kādas piedzīvoja pagānu tautas: iesaukšanu ķēniņa armijā, konfiskāciju, nodokļus un citas nepatīkamas sekas. Viņi atklātu, ka civīlisciskie valdnieki mēdz valdīt savā labā, nevis tautai labvēlīgi, kā to dara Dievs.

Turklāt jaunā kārtība būtu pastāvīga: Israēlam tiks dots tas, ko viņi lūdza, bet, kad viņi sapratis, ka tas ir kaut kas zemāks, viņi nevarēs neko mainīt. “Un, kad jūs tanī dienā brēksit sava ķēniņa dēļ, ko jūs paši būsit sev izvēlējušies, tad Tas Kungs jums tanī dienā neatbildēs.” (1. Sam. 8:18)

Dievs zina Savas tautas vājumu, un Viņš jau iepriekš paredzēja, ka Israēls prasīs civīliscisku ķēniņu. Un viņi prasīja, un liela daļa svētās vēstures ir stāsts par šīs izvēles sekām.

Izlasī 5. Moz. 17:14–20. Ievērojiet, ka Dievs nesaka: “Es viņiem došu ķēniņu”, bet gan Viņa tauta nolemj, ka viņi tādu vēlas. Dievs ieviesa drošības pasākumus, lai pasargātu Savu tautu no dažiem cilvēku valdīšanas ļaunumiem, lai gan, kā liecināja tautas un tās ķēniņu vēsture, aizsardzības pasākumi bieži tika ignorēti.

Vienkārši ir jāielūkojas Israēla vēsturē pēc tam, kad viņi nolēma ieviest ķēniņu, lai apjaustu, cik slikti viņiem gāja šo ķēniņu laikā. Lai gan daži ķēniņi bija labāki par citiem, pat “labie” reizēm rīkojās nepareizi (padomājiet par Dāvidu un Batsebu). Daudzos gadījumos tauta dzīvoja tādu ķēniņu pārvaldībā, kas viens pēc otra darīja “Jaunu Tā Kunga acīs” (sk. 1. Ķēn. 11:6; 15:26; 16:30, 2. Ķēn. 3:2 utt.).

Toreiz un pat mūsdienās visām cilvēku valdībām ir viena kopīga iezīme: grēcinieki pārvalda citus grēciniekus. *Kas var noiet greizi?!*

Pagānu valdnieki

Dieva attiecības ar Israēlu sniedz bagātīgu ieskatu Viņa attiecībās ar Jaunās Derības draudzi. Patiesībā Israēla tauta daudzējādā ziņā kalpoja kā draudzes kļūdu priekšvēstnese. Kristieši nebūt nepretendē uz kaut kādu pārākumu pār seno Israēlu, bet ir bijuši un joprojām ir ļoti pakļauti tiem pašiem kārdinājumiem.

Izlasi Mt. 20:25–28. No kādas kļūdas Jēzus brīdināja savus mācekļus izvairīties, veidojot kristīgās draudzes darbu? _____

Israēls lūdza cilvēcisku ķēniņu. Šis bija lūgums, kas noveda pie tautas morālas sabrukšanas. Ķēniņi kļuva arvien ļaunāki, līdz Dievs ļāva babiloniešiem aizvest gūstā Viņa tautu, lai mainītu uzsākto kursu.

Kaut kas līdzīgs notika kristīgās baznīcas vēsturē. Lai gan viņiem nebija jāstrukturē sevi kā pagānu tautu, kad Konstantīns nāca pie varas un paziņoja, ka ir kristietis, ticīgie jūta atvieglojumu: vajāšanas nu ir beigušās! Tā pati par sevi bija svētība, bet tad baznīcai ienāca prātā, ka tā varētu izmantot imperatora varu savā labā.

Ceturtajā gadsimtā starp kristiešiem izcēlās vairāki lieli strīdi, un, kad baznīca atklāja, ka nespēj tos atrisināt, tā ļāva imperatoram iejaukties. Pamazām Romas bīskaps kļuva varenāks, lai gan kādreiz viņš bija bijis līdzvērtīgs citiem vecākajiem bīskapiem. Baznīca ļāva valstij iejaukties reliģiskos jautājumos, un, tiklīdz valstij bija kāja durvīs, viss kļuva vēl sliktāk.

Daudzas kristīgās vēstures drūmākās nodaļas ir tiešs rezultāts baznīcas kompromisam ar pasauli, un tāpat notika ar Israēlu senatnē. Līdzīgi, kā Israēls pievērsās elku pielūgsmei un tā ķēniņi bija varaskāres samaitāti – līdz pat tādām līmenim, ka upurēja elkiem bērnus, – draudze pakāpeniski pārņēma dažādus pagānu impērijas līdzekļus un paņēmienus pat tik lielā mērā, ka daudzi uzticīgi ticīgie tika nogalināti, jo tika uztverti kā draudi baznīcas un valsts savienībai.

Kādos veidos šie paši kārdinājumi jūsu kultūrā un sabiedrībā var apdraudēt mūsu ticības integritāti? _____

Gaisma pagāniem

Galvenais nolūks, kādēļ Dievs izveidoja Israēla tautu, nebija nosodīt pārējo pasauli, bet gan to glābt. Protams, lielākā daļa no mums jūtas vainīgi, kad saskaramies ar kāda cita taisnīgāku uzvedību; tātad Israēla pastāvēšana kalpoja arī apkārtējo tautu grēku un egoisma izcelšanai. Ticīgie, kas dzīvo saskaņā ar Dievu, izceļ Viņa taisnīgo raksturu, kas dabiski noved pie viņu pārlicības. Ideālā gadījumā to cilvēku dzīvē, kas “tur Dieva baušļus” (Atkl. 14:12), būtu jāklūst redzamam Viņa raksturam.

Tomēr, ja israēlieši būtu rikojušies tā, kā vajadzētu, un darītu to, kas viņiem bija likts, tautas būtu nākušas pie viņiem ar mieru, cenšoties vairāk uzzināt par viņiem un viņu Dievu. Tragiski, bet, kā parādīja Bābeles gūsts, šīs tautas tā vietā nāca karot.

Protams, Dieva vislielākā rakstura atklāsme bija Jēzuss – vienīgais Cilvēks, kurš to ir izdarījis izcili. Taču Viņa ideālais piemērs, kas noteikti radīja pārlicību sirdīs, bija paredzēts kā aicinājums (sk. Jņ. 3:16–21).

Israēla tautas dibināšanas galīgais mērķis bija tāds pats kā Dieva nolūks, dibinot draudzi: Viņš ilgojās izmantot Savus ļaudis, lai vestu grēciniekus pie Kristus. Trīs eņģeļu vēstu aicinājums, kas tiek nodots caur Viņa draudzi, izskan nevis dažiem izredzētajiem, bet gan “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6). Atkl. 18:1 paredz, ka pirms Kristus atgriešanās visa zeme tiks apgaismota ar Dieva godību.

Ko tālāk minētie panti mums māca par Dieva paredzēto lomu Saviem ļaudīm šajā pasaulē? Kā mēs varam attiecināt šos principus uz sevi?

a) 4. Moz. 14:17–21 _____

b) Jes. 42:6, Jes. 49:6, Jes. 60:3 _____

c) Atkl. 18:1–4 _____

Izlasi vēlreiz Atkl. 18:1–4 aicinājumu “Manai tautai” (tas ir, Dieva tautai) iziet no Bābeles. Kā tas notiks? Citiem vārdiem sakot, kā Dievs var izmantot mūs kā draudzi, kas neatrodas Bābelē, lai izsauktu ārā Dieva tautu, kas joprojām atrodas Bābelē?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jes. 44:24–45:13.

“Lēnām un pamazām, sākumā zagšus un paklusu, bet pēc tam arvien atklātāk, atbilstoši pieaugšanai spēkā un varas iegūšanai pār cilvēku prātu, netaisnības noslēpums virzīja uz priekšu savu krāpjošo un zaimojošo darbu. Pagānisma ieradumi gandrīz nemanāmi atrada ieeju kristīgajā draudzē. Zināmu laiku kompromisa garu un saskaņošanas ar pasauli vēl ierobežoja vajāšanas, ko pret draudzi vērsa pasaules varas. Bet, kad vajāšanas mitējās un kristietība iegāja ķēniņu pilis un galmos, tā atmata Kristus un Viņa apustuļu pazemīgo vienkāršību, tās vietā izvēloties pagāņu priesteru un valdnieku greznību un lepnību, Dieva prasības aizstājot ar cilvēku teorijām un tradīcijām. Lielu prieku izraisīja Konstantīna formālā atgriešanās ceturrtā gadsimta sākumā, bet, maskējusies šķietamas taisnības tērpā, draudzē ienāca pasaule. Tagad samaitāšana gāja uz priekšu ātriem soļiem. Pagānisms, kas šķita uzvarēts, patiesībā kļuva par uzvarētāju. Tā gars valdīja baznīcā. Tā saukto Kristus sekotāju ticībā un Dievu pagodinošajās sanāksmēs ienāca pagānisma mācības, ceremonijas un māņticība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 49., 50. lpp.)

Saskaņā ar jautājumu trešdienas pētījuma beigās, vai mums visiem nedraud briesmas – jo ilgāk esam šeit – atnest “Kristus un viņa apustuļu pazemīgo vienkāršību”, lai iegūtu greznību, varu, slavu un pasaules kārdinājumus? Ja mēs domājam, ka tā nav, mēs mānām paši sevi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad Dievs izsūtīja Savus ļaudis uz Bābeli, tas bija īpaši sāpīgs brīdis. Ābrahāms tika aicināts iziet no Kaldejas, lai nodibinātu derības tautu kā gaismu planētai, un tagad tie tika aizvesti važās. Gūstā Dievs parādīja Israēlam, kas būtu noticis, ja viņi būtu bijuši uzticīgi. Nebukadnēcars, sistēmas, kas ir pilnīgi pretēja Dievam, galva, nāk pie Kristus (Dan. 4. nodaļa). Gūsta beigās Dievs izceļ persiešu ķēniņu, lai tas kalpotu par Kristus prototipu, atbrīvojot tautu no Bābeles un atgriežot Apsolītajā zemē. Kīrs nebija israēlītis, un tomēr Dievs viņu izvēlējās, lai parādītu pasaulei pestīšanas plānu, atgriežot Dieva derības ļaudis Jeruzalemē. Ko no tā, ka Viņš izmantoja cilvēkus ārpus Israēla, lai sasniegtu Savus mērķus, mēs varam secināt, kā Dievs raugās uz cilvēci?

2. Mēs varbūt neesam Bābelē, bet cik daudz Bābeles varētu būt mūsos? Kā mums atpazīt šo problēmu, un kā mēs varam mainīties?

TAUTAS. 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:9–17; Dan. 2:31–35; Jes. 17:12, 13; Dan. 7:1–3; Rom. 3:10–19; Atkl. 12:15, 16; Atkl. 10:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli” (Ps. 46:11).

Gadsimtu gaitā daži cilvēki ir apgalvojuši, ka Dievs grēkā krišanu gribēja, ka Viņa nodoms ar cilvēkiem bija nodot viņus grēkā un nāvē, bet Viņu – Jēzus personā – pievest pie krusta. Galu galā, kā gan citādi Viņš būtu varējis tik spēcīgi un tēlainā veidā atklāt dziļumu Savai mīlestībai pret cilvēci, ja ne mirstot pie krusta viņu dēļ? Īsāk sakot, filozofija ir tāda, ka Dievam vajadzēja, lai cilvēce kristu.

Tas ir šausmīgs un nožēlojams viedoklis. Dieva nodoms nekad nav bijis, lai sātans vai cilvēce kristu. Sātana un pēc tam arī cilvēces sacelšanās bija traģēdija ar milzīgām sekām, un mūsu prieks par Viņu būtu palicis pilnīgs, ja mūsu pirmie vecāki nebūtu krituši.

Šonedēļ mēs turpināsim aplūkot problēmas, ko izraisījusi grēkā krišana un vēlme pēc cilvēku valdības Dieva vadības vietā. Šīs patiesības ir spēcīgi atklātas Daniēla grāmatā, kas parāda, ka Dievam bija taisnība, kad Viņš brīdināja Savus ļaudis par to, kas notiks, ja tie novērsīsies no Viņa un tā vietā izvēlēsies zemes monarhus. Viņi ieguva, ko vēlējās, – zemes monarhus. Grēcinieki, kas valda pār grēciniekiem, nekad nav bijusi laba kombinācija.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. maijā.

Pats pirmais bauslis

Ēdenes dārzs bija mācību telpa Dieva pirmajiem cilvēkiem, vieta, kur viņu mijiedarbība ar radību bezgalīgi mācīs viņiem un viņu pēcnācējiem vairāk par Radītāju. “Svētais pāris nebija tikai kā bērni Dieva tēvišķajā aizgādībā, bet arī skolēni, kas saņēma mācības no sava visu zinošā Radītāja. (..) Redzamās pasaules noslēpumi – un tās Būtnes (..) brīnumu pilnie darbi (..), kas pilnīga savā gudrībā (Ļj. 37:16), – sniedza neizsmeļamas pamācību un prieka iespējas.” (“Sentēvi un pravieši”, 50. lpp.)

Izlasi 1. Moz. 2:9–17. Kāda bija pirmā pavēle, aizliegums, ko Dievs deva cilvēcei, un kāpēc tas bija tik svarīgi? _____

Pirmais darbības vārda saknes “tswh” (“pavēlēt”) lietojums, ko Dievs deva cilvēkiem, bija 1. Moz. 2:16, 17 pavēle neēst no labā un ļaunā atzišanas koka. Kā var aizliegt kādas zināšanas? Vai tad nav vienmēr noderīgi piedzīvot un uzzināt vairāk?

Ne saskaņā ar Svētajiem Rakstiem. Dieva nolūks bija pārdomāti izglītot Savus ļaudis, vienlaikus pasargājot tos no ilgstošām ciešanām, kuras radītu noteiktas zināšanas, piemēram, kas notiks tad, ja cilvēki izvēlēšies valdīt paši, nevis ļaut vadīt Kungam.

Tūkstošgades vēlāk, kad Israēls izlūdzās sev ķēniņu, Kungs noteica sekas (kā mēs atklājām pagājušajā nedēļā), un Viņš informēja Savus ļaudis, ka lēmums atkāpties no Viņa tiešās varas ilgs līdz laika beigām.

Kad Israēla ķēniņi kļuva arvien ļaunāki, Dieva derības ļaudis kļuva tik pasaulīgi un tik tālu no sava mērķa, ka Viņš tiem deva vēl vairāk to, ko viņi alka: cilvēcisku valdību.

Pētot Daniēla grāmatu un paturot prātā šo fonu, var būt apgaismojoši: pravietiskās vīzijas ir apsūdzība ne tikai “tautām” – pagāniem –, bet arī Israēla neveiksmēm, tam, ka viņi atteicās sekot Viņa “mitswot” (baušļiem). Par mācību telpu Ēdenes dārzā dotās brīvības vietā kļuva gadsimtiem ilga verdzība, kur labprātīgas sirdis pamanīs pārsteidzošu kontrastu starp šīs pasaules varām un Dieva valstību.

Padomājiet par zināšanām, ko daudzi no mums labāk negribētu zināt. Kā tas mums palīdz saprast, kas Ēdenē bija aizliegts? _____

Daniēla 2. nodaļa

Tieši Bābeles gūsta laikā ar pravieša Daniēla starpniecību Dievs sniedza pārlicinotākos aprakstus attiecībām starp Viņa tautu un šīs pasaules varām. Viņa ļaudis vairs nebija autonomi; viņi tagad plūca savas izvēles sekas.

Izlasi Dan. 2:31–35, kas sniedz plašu panorāmas skatu uz pasaules vēsturi līdz pat laika beigām. Kādas svarīgas patiesības mēs varam mācīties no šī apbrīnojamā pravietojuma? _____

19. gs. beigās daudzi cilvēki izteica jaunu pārliecību par cilvēces progresu. Piemēram, Parīzes izstāde 1900. gadā bija vērienīgs optimisma apliecinājums nākotnei. Protams, ar visiem mūsu tehnoloģiskajiem un zinātnes sasniegumiem daudzām cilvēces lielākajām problēmām būtu pienācis gals! Cilvēcei ieejot divdesmitajā gadsimtā, daudzu domātāju vidū valdīja liels optimisms, ka apgaismības ideāli, piemēram, cilvēka pilnība un saprāta spēks, atnesīs jaunu brīnišķīgu laikmetu.

Tomēr Pirmais pasaules karš ātri sagrāva šos sapņus, un līdz divdesmitā gadsimta beigām mēs bijām zaudējuši vairāk nekā 200 miljonus cilvēku karadarbības dēļ. Mēs, iespējams, esam progresējuši tehnoloģiskā ziņā, bet noteikti ne morālā ziņā. Pārfrāzējot Martinu Luteru Kingu (Dr. Martin Luther King Jr.), mēs protam vadīt raķetes, bet novedam no ceļa cilvēkus. Un tā ir ļoti biedējoša kombinācija.

Daudzi pravietojumu pētnieki ir ievērojuši, ka metāli Daniēla 2. nodaļā no vērtīgāka nomainās uz nevērtīgāku: zelts pāriet sudrabā, sudrabs kļūst par bronzu un bronza par dzelzi, līdz mēs iegūstam tikai dzelzi sajaukumā ar mālu.

Čārlzs Darvins, Kārlis Markss un citi 19. gs. domātāji mēģināja mūs pārliecināt, ka cilvēce kaut kādā veidā virzās uz augšu – ka mēs bioloģiski un sociāli attīstāmies. Un, lai gan dažās nozīmēs cilvēka eksistence ir uzlabojusies (vismaz fiziskajā līmenī), kurš gan no mums uz šīs pasaules nākotni raugās ar lielu optimismu? Vai tas, kā tā tiek pārvaldīta, sola mieru, drošību un labklājību?

Jēzus brīdināja: “Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu. [...] Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās” (Mt. 24:6, 7). Neskatoties uz šiem brīdinājumiem, kā mēs varam gūt mierinājumu, apzinoties, ka esam tikuši savlaicīgi brīdināti? _____

Daniēla 7. nodaļa

Dan. 2. nod. sapnis pirmo reizi tika atklāts Bābeles ķēniņam. Turpretī Dan. 7. nod. vīzija tika parādīta ebreju pravietim, Dieva derības tautas loceklim.

Daniēlam tiek parādīta tā pati tēma, kas Nebukadnēcaram, taču no citas perspektīvas. Statujas vietā viņš redz virkni nāciju, kas paceļas no jūras, kā rezultātā vējš sakul ūdeni. Šis valstis atradās nepārtrauktā strīdā, izraisot pastāvīgu varas maiņu starp tām. Piemēram, Ps. 65:5–8, Jes. 17:12, 13 un Jer. 46:7, 8 izmanto analogiju ar plūdiem un viļņiem, lai attēlotu nemieru starp tautām.

Turpretim Apsolītā zeme vismaz kādu laiku stāvēja kā miera un drošības sala pagānu “jūras” vidū – svēta tauta, kas dibināta uz stingra Dieva valdības pamata pretstatā nevaldāmajām tautām ap to.

Izlasi Dan. 7:1–3. Šajā ainā notiek daudz kustību. Kādas mācības mēs gūstam no šiem tēliem, piemēram, no zvēra, kas pirmais izceļas no jūras? _____

Daniēls vēro pagānu kara haosu no krasta, kad pēkšņi jūras zvēri sāk kāpt ārā no ūdens – viņa teritorijā! Pagānu problēmas nu kļūst par viņa tautas problēmām, jo bija izvēlējušies dzīvot kā pagāni, tāpēc tagad arī dzīvos kopā ar pagāniem (un viņu vadībā). Kopš Bābeles kundzības Dieva derības ļaudis nekad vairs neizbaudīja pilnīgu vai ilgstošu autonomiju.

Šis Dieva tautas autonomijas zaudējums mūsdienās turpināsies līdz laika beigām, kad Kristus beidzot tiks atjaunots Savā likumīgajā vietā kā mūsu Ķēniņš. Jaunajā Derībā Dieva tauta turpināja ciest zem Romas impērijas sloga un pēc tam no vajāšanām, ko radīja mazais rags, pagāniskās Romas varas turpinātājs.

Lai gan vēsturiski dažas tautas ir bijušas labākas par citām un atsevišķi laikmeti bijuši mierīgāki, lielākā daļa tautu un impēriju ir kritusi no vienas traģēdijas citā, no viena apspiedēja pie otra. Un bieži tas viss tiek darīts valdnieku vadībā, kas apgalvo, ka viņiem ir tikai vislabākie nodomi savai tautai. Kāds pretstats likumam, ko Dievs bija gribējis Saviem ļaudīm, ja vien viņi to būtu izvēlējušies.

Kā Rom. 3:10–19 palīdz izskaidrot tik daudz no mūsu pasaulē notiekošā? Kā 19. pants īpaši parāda, kāpēc mums tik ļoti vajadzīgs evaņģēlijs mūsu katra dzīvē? _____

Starp zemi un jūru

Zemes un jūras attēli Bībelē, īpaši pravietojumiem, var būt ļoti pamācoši. Padomāsim par zemes un jūras simboliem Bībeles pravietojumos, kas ir krasi pretstatīti.

“Kad zeme un jūra ir pretstatītas, zeme bieži vien simbolizē sakārtoto pasauli vai pat Israēla zemi, savukārt jūra attiecas uz pagānu tautām, kas to apdraud tāpat, kā jūra apdraud zemi.” (Beatrice S. Neall “Sealed Saints and the Tribulation,” in “Symposium on Revelation”, Book 1, ed. Frank B. Holbrook, (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1992), 260. lpp.)

Šajā domāšanā “zeme” ir stabilitātes vieta, kas izveidota pēc Dieva valdības; “jūra” atspoguļo nestabilo tautu satricinājumu, kura pamatā ir cilvēka lepnums.

Balstoties uz iepriekš izteikto domu, izlasiet Atkl. 12:15, 16 un Atkl. 13:1, 11. Pievērsiet uzmanību ūdens un zemes pretstatījumam. Kā tie ir izmantoti, un ko tie var mums mācīt par to, kā saprast pravietojumus? _____

Ievērojiet, ka pūķis izmanto ūdeni, lai vajātu sievieti (draudzi). Kā mēs redzējam, pravietojumos ūdens bieži simbolizē pasaulīgās valdības, nemierus un haosu, kas to visu bieži pavada. Tādējādi mēs redzam, kā sātans varēja izmantot pūli, ko uzskūdīja viņu vadītāji, lai vajātu Dieva tautu garā draudzes vēstures posmā.

Arī septītās dienas adventisti ir sapratuši Atkl. 12:16, ka tas attiecas uz vajāto ticīgo migrāciju uz Jauno pasauli. Ja mūsu izpratne par “zemi un jūru” ir pareiza, ko tas saka par republikas dibināšanu Amerikā?

Vai mēs to varētu uzskatīt par “zemi” tāpat kā “Apsolīto zemi” – vietu, kas paredzēta Dieva ļaudīm? Vai tas varētu būt iemesls, kāpēc sauszemes zvērs vispirms šķiet jēram līdzīgs? Lai gan Amerika nekad nav bijusi “Jaunais Israēls”, kā to vēlējās redzēt daži tās pirmie dibinātāji, ilgu laiku tā ir bijusi reliģiskās brīvības osta miljoniem apspiesto visā pasaulē.

Diemžēl šis jēram līdzīgais zvērs kādu dienu sāks runāt “kā pūķis” (Atkl. 13:11). Amerikas Savienotās Valstis, kas tik ilgi ir bijusi reliģijas brīvības bāka vajātajiem, kļūs par dominējošo ticīgo vajātāju! Šis ir vēl viens piemērs tam, kas notika, kad cilvēce izvēlējās valdīt pati, nevis būt Dieva vadīta.

Praviето vēlreiz

Atlikuma draudze dzima Jaunajā pasaulē, tieši tur, kur reliģijas brīvības meklētāji bija aizbēguši 17. un 18. gadsimtā. Ņemot vērā ilgstošos reliģiskos un politiskos šķēršļus, kas pastāvēja citur, ir apšaubāms, ka šīs kustības uzsākšana kādā citā vietā būtu iespējama tikpat ātri un spēcīgi kā jaunizveidotajā valstī, ko šodien pazīstam kā ASV.

Izlasi Atkl. 10:1–11, kur aprakstīta kustības dzimšana. Ieraugiet šajos vārdos dažus no mūsu pētītajiem elementiem, piemēram, “tautas”, zemi un jūru. Ievērojot atbilstošu piesardzību, lai jūs dotajā fragmentā neizlasītu to, kā tur nav, kādu iespējamo informāciju jūs varat atrast šajā ziņojumā? _____

Eņģelis raud skaļā balsī, līdzīgi kā to dara trīs Atkl. 14. nod. eņģeļi un Atkl. 18. nod. eņģelis. Šis ir nozīmīgs brīdis vēsturē, kad tiek nodibināts atlikušās draudzes darbs “par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem” (Atkl. 10:11).

Eņģelim rokās ir “maza grāmatiņa” – iespējams, Daniēla grāmata (sk. Dan. 12:4), kas ir atvērta pirmo reizi daudzās paaudzēs. Viņam viena kāja ir uz jūras un otra uz zemes. Tā varētu būt atsauce uz domu, ka vēstījums aptver visu zemeslodi – gan Veco, gan Jauno pasauli. Tā varētu būt arī atsauce uz to, ka šī vēsts ir paredzēta visām tautām: gan tiem, kas dzīvo uz zemes, gan tiem, kas dzīvo “pagānu” jūrā.

Beidzot pasaule tiks apgaismota ar Dieva godību, un Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas pēdējie vēstījumi tiks nodoti ikvienam. Tāpat kā ar Israēlu, mūsu kā draudzes uzdevums ir sludināt – evaņģēlijs “tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mt. 24:14).

Dievs virza cilvēces vēsturi pretī tās lielajam noslēgumam: cilvēku impēriju galam un pastāvīgas Kristus valstības izveidošanai. Izlasi Dan. 2:34, 35, 44, 45. Bībelē ir skaidri un gaiši pateikts, ka visas šīs pasaulīgās valstības tiks iznīdētas bez pēdām un to neglītā mantojuma, un tās tiks aizstātas ar Dieva mūžīgo valstību, kur grēks, ciešanas, slimības, ļaunums un nāve nekad vairs nepacelsies.

Paskatieties, cik precīzi Dan. 2. un 7. nodaļas pravietojumi paredzēja visu šo pasaulīgo impēriju rašanos un krišanu. Kāpēc šai precizītai, kas ir pārsteidzoša, ja padomā par to, kad tika uzrakstīta Daniēla grāmata, vajadzētu palīdzēt mums uzticēties Viņam attiecībā uz pēdējās un mūžīgās valstības – Dieva valstības – apsoliņumu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Bābeles tornis” (117.–124. lpp.).

“Es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudušas’ (Atkl. 21:1). Uguns, kas iznīcināja bezdievīgos, tajā pašā laikā šķīstīja zemi. Tika izdzēsta ikviena lāsta pēda, un nekāda mūžīgi degoša elle atpestītajiem neatgādinās par grēka briesmīgajām sekām. Paliks tikai viens atgādinājums: mūsu Glābējs vienmēr sevī nesīs krustā sišanas zīmes. Viņa ievainotajā galvā, Viņa sānos, Viņa rokās un kājās būs redzamas vienīgās grēka nežēlīgā darba pēdas. Skatot Kristu Viņa godībā, pravietis saka: ‘Gaismas stari nāk no viņa sāniem, tur slēpjas Viņa vara’ (Hab. 3:4). Caurdurtajos sānos, no kuriem iztecēja tumši sarkanā straume, kas salīdzināja cilvēku ar Dievu, – tur ir Pestītāja godība, tur ‘slēpjas Viņa vara’. ‘Varens izglābt’, pateicoties savam iepriekšējam upurim, Viņš bija spējīgs izpildīt arī tiesas spriedumu Dieva žēlastības nicinātājiem. Kunga pazemošanās zīmes ir Viņa visaugstākais gods, visos mūžīgajos laikmetos Golgātā gūtās rētas paudīs Viņa slavu un pasludinās Viņa spēku.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 674. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Galu galā visi zemes sasniegumi, lai cik grandiozi, lai cik lieli, lai cik bijību iedvesmojoši un krāšņi tie būtu, tiks pārvērsti pišļos, pelnos un galu galā tiks uzvarēti uz visiem laikiem. Tas ietver visas lielās un brīnišķīgās zemes lietas, ko jūs, iespējams, esat paveicis vai veicat tagad. Kāpēc vienmēr ir svarīgi paturēt prātā šo perspektīvu? Kā šai perspektīvai vajadzētu palīdzēt jums saglabāt savas prioritātes?

2. Uzmanīgi apskatiet Atkl. 13:1–10 ietverto jūras zvēru. Kā šis zvērs ir dabiskas sekas Bābeles domāšanas veidam? Tas nepārprotami ir visu cilvēku “tautu” kopsumma, sākot no Bābeles līdz mazajam raga spēkam. Kādas katras impērijas iezīmes jūs esat pamatinījis, kas ir saglabājušās visu laiku? Kādā veidā pasaule joprojām atspoguļo, piemēram, Babilonas vai Romas vērtības?

3. Kā mēs, adventisti, atrodam pareizo līdzsvaru starp sekošanu Tam Kungam un paklausību jebkuras valsts vai valdības likumiem, kurā dzīvojam? Kas notiek, ja paklausība vienam noved pie nepaklausības otram?

IZPROTOT UPURI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 1:2–15; Ebr. 10:3–10; 2. Moz. 12:1–11; 1. Kor. 5:7; Hag. 2:7–9; Jes. 6:1–5; Atkl. 4:7–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami: ‘Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām’” (Atkl. 5:9).

Kad Jēzus nāca pie viņa, Jānis Kristītājs paziņoja: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaulē grēku” (Jņ. 1:29). Tā bija nepārprotama atsauce uz dzīvnieku upurēšanas ideju, kas norādīja uz Kristus aizstājošo nāvi visas cilvēces labā.

Bībelē mēs nevaram izvairīties no dzīvnieku upurēšanas tēmas. Kā sarkans paveidiens tā vijas cauri visām tās lappusēm un spēlē galveno lomu Atklāsmes grāmatas grandiozajā ainā, kur Jānis tiek aizvests Dieva troņa telpā (Atkl. 4. un 5. nod.). Fakts, ka Jēzus parādās šajā galvenajā ainā, izskatoties kā nokauts jērs (Atkl. 5:6), ir svarīga atslēga, lai izprastu visu pravietisko epizodi.

Šonedēļ mēs apskatīsim dažas no upurēšanas tēmām, lai padziļinātu mūsu izpratni par Jēzu, nogalināto Jēru, nepārprotamo troņa zāles galveno varoni. Viņš tiek pieņemts kā cienīgs tur, kur neviens cits nav cienīgs ieiet, un Viņa unikālais cienīgums liecina par to, ko Tas Kungs paveica caur upurēšanas sistēmu. Tas atklāj Viņu kā bezgalīgas mīlestības Dievu, kurš nesa vislielāko upuri – par šo veikumu mēs un citi Visuma intelekti brīnīsimies mūžīgi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. maijā.

Veltīgi upuri?

Dažreiz divu ideju pretnostatīšana var būt ļoti pamācoša. Daudz var uzzināt par upurēšanas būtību Bībeles skatījumā no brīža, kad Dievs faktiski noraidīja Savas tautas upurus.

Salīdziniet Jes. 1:2–15 ar Jes. 56:6, 7 un Ps. 51:17. Kādas svarīgas mācības par upurēšanu šeit tiek mācītas? _____

Šī traģiskā epizode Israēla vēsturē nebija pirmā reize, kad Dievs noraidīja upuri; kaut kas līdzīgs notika pestīšanas vēstures sākumā, kad Dievs apstiprināja un atzina Ābela upuri, bet ne Kaina upuri. Šis agrīnais stāsts dod mums vēl vienu iespēju pretstatīt pieņemamus un nepieņemamus upurus. (Sk. 1. Moz. 4:3–7 un Ebr. 11:4.)

Jesajas laikā Israēls izlikās par garīgu, tikai mentāli atšķeksējot reliģiskos pienākumus, lai ar minimāliem mēģinājumiem patikt Dievam varētu dzīvot tālāk pēc saviem ieskatiem. Viņu upuri bija noenkuroti sevī (tāpat kā Kaina upuris), nevis tādā attieksmē, kas nozīmētu nodošanos un pakļaušanos Dievam.

Tas ir tas pats gars, kas aktivizē šīs pasaules valstības: pašpietiekamības gars. Kains dzīvoja, kā viņam patika, un pienesa Dievam tikai rituālu pēc saviem ieskatiem. Var tikai pieņemt, ka viņš uzskatīja Dievu par neērtību, par šķērslī savas dzīves ceļā, bet baidījās no Dieva pietiekami, lai izliktos par garīgu.

Turpretī Ābels pienesa Dieva prasīto upuri, kas liecināja par apsolījumu, ko Dievs bija devis par Mesijas atnākšanu (1. Moz. 3:15), – jēru, kas norāda uz Kristus pestīšanas darbību Golgātā.

“Ābels ņēma vērā atpestīšanas lielos pamatprincipus. Viņš sevi atzina par grēcinieku un saprata, ka grēks un tā alga – nāve – tam neļauj tuvoties Dievam. Viņš pienesa nokauto upuri, ziedoto dzīvnieku, tādā veidā atzīdams pārkāptā likuma prasības. Redzot izlietās asinis, viņš raudzījās uz Upuri nākotnē – pie krusta Golgātā mirstošo Jēzu un, uzticēdamies šai paredzētajai atpirkšanas maksai, saņēma apliecinājumu, ka ir taisns un viņa upuris tiek pieņemts” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 72. lpp.).

Cik svarīgi sevi pasargāt no izlikšanās, ka esam garīgi! Kā katrs no mums var piedzīvot, ko nozīmē pilnībā paļauties uz Jēzus nāvi kā mūsu vienīgo pestīšanas cerību? _____

Vēršu un āžu asinis

Daži ir kritizējuši visu upurēšanas konceptu, apgalvojot, ka tas ir nežēlīgs, skarbs un savā ziņā negodīgs. Tomēr tieši tā ir būtība. Kristus nāve bija nežēlīga, skarba un negodīga – nevainīgais mirst vainīgo dēļ. Tā bija nepieciešama, lai atrisinātu grēka problēmu. Visi šie skarbie, nežēlīgie un negodīgie upuri norādīja uz Kristus nāvi.

Izlasi Ebr. 10:3–10. Ko šī Rakstu vieta mums māca par upuriem, ko Dieva ļaudis pienesa Vecajā Derībā? Ja tie nevarēja glābt grēciniekus, kāpēc tos vispār pienes? _

Jēri un citi upura dzīvnieki bija tikai simboli, kas norādīja uz Dieva Jēra izpirkšanas upuri. Tie bija ticības darbi, kas grēciniekiem sniedza taustāmu veidu, kā paust ticību gaidāmā Mesijas darbam. Mēs bieži saucam šos simbolus par “tipiem”, kas savu piepildījumu gūst “antitipos” vai ar paredzētā notikuma piepildīšanos. Daži pat ir aprakstījuši upurus kā “mini-pravietojumus” par Jēzus nāvi pie krusta.

Rituāli, kas saistīti ar upurēšanu, nedaudz atgādināja ceļojuma apmaksu. Iegādājoties vilciena, autobusa vai lidmašīnas biļeti, jūs uzreiz nesaņemat braucienu, par kuru esat samaksājuši. Tā vietā jums tiek izsniegta biļete vai iekāpšanas karte – nākamā brauciena simbols vai solījums. Jūs varat sēdēt uz šīs papīra lapas, cik vēlaties, tomēr tā jūs neaizvedīs uz galamērķi. Kad esat iekāpuši transportā un ceļojums ir sācies, jūt tomēr esat saņēmuši to, par ko samaksājāt: papīra biļete kļūst nevajadzīga.

Tā tas bija ar upura dzīvniekiem. Tiem bija svarīga loma, taču, tiklīdz tika pienests īstais upuris, tie kļuva bezjēdzīgi – realitāte, kas tika attēlota, kad Jēzus nāves brīdī plīvurs starp Svēto un Vissvētāko vietu zemes svētnīcā tika pārplēsts. “Un priekšgars Templī pārplīsa divos gabalos no augšas līdz zemei” (Mk. 15:38). Visa upurēšanas sistēma, templis un viss pārējais norādīja uz Jēzus nāvi pie krusta. Kad Jēzus piepildīja Savu apsolījumu pie krusta un uzvarēja nāvi, tipi kļuva nevajadzīgi.

Padomājiet par to, cik ļauns ir grēks, ja tikai iemiesotā Vārda (Jēzus) nāve (sk. Jņ. 1:1–3, 14) varēja to izpirkt! Ko tam vajadzētu stāstīt par to, kādai jābūt mūsu attieksmei pret grēku? _____

Pashā jērs

Atklāsmes grāmatā Jēzus ir minēts kā “Jērs” gandrīz trīsdesmit reižu. Jau no pestīšanas plāna pirmajām dienām Dieva ļaudis ir izmantojuši jērus kā simbolu gaidāmajam Mesijam. Ābels upurēja “sava ganāmpulka pirmdzimto” (1. Moz. 4:4, NKJV), un, pirms Israēls devās no Ēģiptes uz Apsolīto zemi, viņiem tika dots norādījums izpirkt katru pirmdzimto ar vienu gadu vecu jēru (2. Moz. 12:5).

Izlasi 2. Moz. 12:1–11, Jes. 53:7, 8, 1. Kor. 5:7 un Atkl. 5:6. Ko šie panti mums māca par Jēzu kā Pashā svētku upuri? Ko tas nozīmē katram no mums? _____

Vairākus gadus pēc Kristus nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas Pēteris pārdomāja notikušo un rakstīja: “Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu – atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm” (1. Pēt. 1:18, 19).

Jēzus dzīvoja tāda cilvēka dzīvi, kas apmierināja Dieva svētumu; mēs pārējie esam grēkojuši, un veids, kā mēs pavadām savu grēcīgo dzīvi, burtiski stāsta melus par mūsu Radītāja dabu.

Jēzus tomēr kļuva par “pēdējo Ādamu” (1. Kor. 15:45). Tur, kur mums neizdevās, Viņš dzīvoja bez vainas. Savā cilvēcībā Viņš bija viss, kam vajadzēja būt cilvēku ciltij. Viņš lieliski atspoguļoja Dieva godību. “Ja tu mani esi redzējis,” Viņš sacīja Filipam, “tu esi redzējis Tēvu” (Jņ. 14:9).

Jēzus tika sist krustā Pashā svētkos, vēl vairāk norādot, ka Viņš ir Jēra antitips. Jņ. 18:19, 20 Jēzus teica, ka Viņš “atklāti ir runājis” par Savu mācību. Parālēli tam, kas attiecas uz Pashā jēru 2. Moz. 12:5, 6, Israēla bērniem tika dots norādījums izvēlēties jēru Pashā svētkiem un “paturēt to” vai izlikt to apskatei pirms upura. Kad Augstais priesteris jautāja Jēzum par Viņa mācībām, Jēzus atsaucās uz faktu, ka Viņš pats bija izstādīts templī, lai ikviens varētu apdomāt. Viņa dzīve, Viņa darbi, Viņa mācība – tas viss atklāja, kas Viņš patiesībā bija. Viņš ir Jērs bez vainas, Dieva visspēcīgākā taisnības un godības izpausme.

Kādos veidos mēs varam labāk atspoguļot Jēzus nevainojamo raksturu savā dzīvē?

Jēzus templī

Visā pestīšanas stāstā valda spriedze. Dievs vēlas atjaunot kopību, ko mēs reiz baudījām kopā ar Viņu, un ilgojas tuvoties mums. Bet grēcinieku ievēšana Viņa klātbūtnē tos iznīcinātu. “Jo tu neesi Dievs, kam patik bezdievības pilna cilvēka daba,” raksta Dāvids, “un, kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev” (Ps. 5:5). Tajā pašā laikā Dāvids arī raksta: “Bet es drikstu nākt Tavā namā pēc Tavas lielās žēlastības, pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā” (Ps. 5:8).

Izlasi Hag. 2:7–9. Kad tika celts otrs templis, praviētis Hagajs deva pārsteidzošu solījumu: jaunais templis būs krāšņāks par iepriekšējo. Kas bija domāts ar šo pravietojumu? _____

Kad Salamans iesvētīja pirmo templi, Šekinas godība – Dieva klātbūtne, kas bija pavadījusi Israēla bērnus ceļā uz Kanaānu, – piepildīja templi, un tāpēc priesteri nevarēja palikt, lai pabeigtu savu kalpošanas darbu (1. Ķēn. 8:10, 11). Kad tika iesvētīts otrais templis, trūka derības šķirsta (kas ainoja Dieva troni), jo Jeremija to bija paslēpis. Burtiskā Dieva klātbūtne šoreiz nepiepildīja templi. Tas bija sirdi plosošs. Kā gan Hagaja apsolījums varēja piepildīties?

Tieši otrajā templī Jēzus, iemiesojies Dievs, ienāca ar Savu klātbūtni, miesā un asinīs. Pats Dievs bija nonācis aiz priekškara, lai kļūtu par vienu no mums un pievienotos mums šajā sagrautajā pasaulē. Tā kā Dieva Dēls kļuva par Cilvēka Dēlu, mēs varējām skatīt Viņa vaigu, dzirdēt Viņa balsi un liecināt, piemēram, ka Viņš ir pieskāries nešķīstam spitālīgajam un darijis to veselu (Mt. 8:3). Tā vietā, lai mūs tuvinātu Dievam, Viņš tuvojās mums. Viņš personīgi nonāca pie mums. Nav brīnums, ka Bībelē par Jēzu ir teikts: “Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums” (Mt.1:23). Padomājiet, ko tas nozīmē: Visuma Radītājs nonāca pie mums, lai ne tikai dzīvotu mūsu vidū, bet arī mirtu par mums.

Krusts ir līdz šim lielākā Dieva mīlestības izpausme. Kādos citos veidos mēs varam pamanīt un piedzīvot Dieva mīlestības realitāti? _____

Jo Tu radīji visas lietas!

Dažos gadījumos pravieši vīzijā ir tikuši pietiekami tuvu Dievam, lai viņiem būtu ļauts redzēt Dieva troni. Ecēhiēls to redzēja augstu virs izplatījuma (Ec. 1:26); Jesaja Debesis apmeklēja templi, lai to skatītu (Jes. 6:1), un vienā no mums sniegtajiem skaidrākajiem aprakstiem Jānis tika pavadīts turp vīzijā Atkl. 4. un 5. nodaļā. Vecās Derības tipi svētnīcas dievkalpojumā norādīja, ka pastāv tikai viens ceļš, pa kuru cilvēce var nonākt Dieva klātbūtnē: caur Kristus asinīm (sk., piem., 3. Moz. 16:2, 14).

Izlasī Jes. 6:1–5 un Atkl. 4:7–11. Kādi šo divu vīziju elementi ir līdzīgi? Pievērsiet uzmanību notikumam secībai: kura tēma tiek atklāta vispirms? Kas nāk pēc tam? Kāda patiesība par Dievu tiek uzsvēta šajās vīzijās? _____

Katrā no šīm troņa zāles vīzijām vispirms notiek tas, ka Debesu būtnes uzsver Dieva svētumu. Jesajas vīzijā aina ir iespaidīga: templis ir piepildīts ar dūmiem un “durvju stabi” tiek satricināti, kad serafi pasludina Dieva svētumu. Jāņa vīzijā ķerubi izsaka tādu pašu paziņojumu: “Svēts, svēts, svēts” (sk. Ec. 10:14, 15, kur dzīvās radības aprakstītas kā ķerubi). Katram pravietim tika parādīta žilbinoša Dieva godības aina.

Tad mums tiek parādīta pravieša reakcija uz ainu. Jesaja izsaucas, ka viņš ir vīrs ar nešķīstām lūpām (Jes. 6:5), un Jānis raud, jo viņš saskaras ar traģisko patiesību, ka neviens nav cienīgs (Atkl. 5:4). Kad mums tiešā veidā tiek parādīts Dieva cienīgums, mēs beidzot sākam izprast cilvēka stāvokli: mēs esam pilnīgi necienīgi, un mums ir vajadzīgs Kristus kā mūsu Pestītājs.

Sātans ir izvīrējies daudzas apsūdzības pret Dievu, apgalvojot, ka Viņš ir patvaļīgs, savtīgs un bargs, taču pat īss brīdis Dieva troņa zālē atklāj sātana melus. Ieraugot Kristu tādu, kāds Viņš patiesībā ir, “Jērs, kas tapa nokauts” (Atkl. 5:12), ļauj mums ieraudzīt Tēvu tādu, kāds Viņš patiesībā ir. Cik mierinoši apzināties, ka, redzot Jēzu, mēs redzam, kāds ir Tēvs (Jņ. 14:9). Un vislielākā atklāsmē par to, kas ir Tēvs, ir ieraugāma Jēzus nāvē pie krusta mūsu labā.

Tātad krustam mums vajadzētu parādīt divas lietas: pirmkārt, cik ļoti Dievs mūs mīl, ka Viņš ir gatavs upurēt Sevi mūsu labā; otrkārt, tam vajadzētu parādīt mums, cik grēcīgi un krituši mēs esam, ka tikai caur krustu mēs varam tikt glābti.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Svētie Raksti skaidri norāda, ka Kristus ir vienīgais, kas ir cienīgs nodrošināt mūsu pestīšanu. Viņa dzīve bija vienīgā bezgrēcīgā cilvēka dzīve, vienīgais piemērs dzīvei, kas sniedza pilnīgu gandarījumu Tēva godam. Viņš ir nevainojams Dieva Jērs, un tagad Viņš stāv cilvēces priekšgalā kā mūsu mūžīgā drošība. Tajā pašā laikā Viņš uzņēmās mūsu vainu uz Sevi, apmierinot spriedumu, kas ir Dieva atbilde uz ļaunumu. Kad Jānis ir liecinieks neticamajai ainai, kurā Debesu būtnes pulcējas ap Dieva troni, viņam tiek aicināts beigt raudāt, jo “uzvarējis ir lauva no Jūdās cilts, Dāvida sakne” (Atkl. 5:5).

Padomājiet arī par to, cik slikts ir grēks un cik patiesībā ir pagrimusi cilvēce, ja grēka problēmu iespējams atrisināt vienīgi ar Jēzus, pašā Dieva, nāvi. Bez šaubām, ja būtu kāds cits veids, kā Dievs varētu mūs izglābt, nepārkāpjot Savas dievišķās valdības principus, Viņš to noteikti būtu izmantojis.

“Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm. Kristus vajadzēja uzņemties grēka vainu un kaunu, bet grēks svētajam Dievam ir tik pretīgs, ka līdz ar to tas šķirtu Tēvu no Dēla. Lai glābtu kritušo cilti, Kristus bija gatavs nolaisties visos posta dziļumos.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jānis redz Jēru ienākam troņa zālē, kurš izskatījās tā, it kā būtu “nokauts”. Atkl. 13:8 mūs apgaismo, ka Jēzus ir “nokauts” kopš pasaules radīšanas. Ko mēs varam uzzināt par Dievu, pateicoties tam, ka pestīšanas plāns jau bija izveidots, pirms mums tas bija vajadzīgs?

2. Daudzi ateisti uzskata, ka mēs mītam vieni aukstā, bezrūpīgā Visumā. Turpretim Bībele runā ne tikai par mīlošu Dievu, bet arī to, ka Viņš milēja mūs tik ļoti, ka pat ienāca šajā pasaulē (kā Cilvēka Dēls) un pat nomira tās dēļ. Cik atšķirīgi mums vajadzētu uzlūkot pasauli un savu vietu tajā – pretstatā tiem, kas Dievam netic? Citiem vārdiem sakot, kā krusta realitātei vajadzētu ietekmēt visu, ko mēs darām?

3. Kāpēc Kristus dzīvība, nāve un augšāmcelšanās bija vienīgais līdzeklis, ar kuru cilvēce varēja tikt glābta? Un ko šis izmaksas stāsta par to, cik ārkārtīgi ļauns ir grēks?

PRAVIETOJUMU PAMATI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 6:6–8; 1. Moz. 3:21–24; Ec. 1:4–14; Atkl. 4:1–11; 4. Moz. 2:3–25; Jes. 14:12–14.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: ‘Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?’ Tad es atbildēju: ‘Redzi, es esmu še, sūti mani!’” (Jes. 6:8)

Dieva tiesības valdīt pār Visumu ir balstītas uz Viņa kā visa Radītāja statusu (Atkl. 4:11), kā arī uz Viņa raksturu. Tieši atklājot Dieva taisno raksturu, mēs sākam saprast, kā un kāpēc grēcīgiem cilvēkiem trūkst Dieva godības (Rom. 3:23).

Šonedēļ mēs turpināsim iedziļināties troņa zāles vīzijā un pārdomāsim, kā cilvēce ir saistīta ar svēto Dievu un kā Kristus upuris mūs atjauno un tuvina tronim. Dievs plāno mūs atjaunot ne tikai kā individuus, bet arī kā cilti, lai mēs atkal atklātu Viņa godību pārējai radībai. Pārlūkojot pārējo Bībeli, mēs varam atrast svarīgas norādes, kas palīdz mums saprast un novērtēt augsto aicinājumu, ko Dievs ir devis mums, atpestītiem grēciniekiem, kam grēki ir piedoti.

Cilvēku sacelšanās galu galā un uz visiem laikiem tiks izbeigta. Dieva mīlošais raksturs, Viņa pašreizējais un sevi upurējošais raksturs atmirdzēs vēl spožāk nekā pirms sacelšanās. Lai gan Dievs nekad nav gribējis, ka cilvēce kristu nepaklausībā, Dieva mīlošais raksturs, pateicoties krustam, ir atklāts ievērojamā veidā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. maijā.

Šeit es esmu, sūti mani

Pirms gadiem kāda baznīca nolēma atjaunot novecojušu pagrabu, lai izveidotu jaunu sadraudzības zāli. Viena no pirmajām lietām, ko viņi darīja, bija jauna apgaismojuma uzstādīšana, ticot, ka tas padarīs telpu skaistāku. Tomēr pēc to uzstādīšanas telpa izskatījās sliktāk, jo spilgtās gaismas atklāja trūkumus.

Jesajas satriecošā vīzija par Dieva troni lika viņam sāpīgi apzināties savus trūkumus. “Bēdas man,” viņš žēlojās, “jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Kēniņu, To Kungu Cebaotu” (Jes. 6:5). Mēs justos tāpat, ja pēkšņi nonāktu Kunga klātbūtnē. Gaisma ir pietiekami spilgta, lai padarītu nederīgus visus mūsu attaisnojumus. Dieva klātbūtnē mēs jūtam, ka esam apmaldījušies. Jesaju gaidīja pārsteigums mūža garumā.

Izlasi Jes. 6:6–8. Jesaja zināja, ka grēks nozīmē to, ka mēs esam “nāvei lemti”. Grēka alga ir nāve. Bet tā vietā, lai nolemtu mūs grēka sekām, mīlestības Dievs velk mūs tuvāk. Kāds bija šīs sanāksmes rezultāts, un kāpēc tas ir svarīgi? _____

Jesaja tika šķīstīts no grēka, kad serafs paņēma no altāra ogli un pieskārs ar to viņa mutei. Tas, iespējams, bija vīraka altāris, kur Dieva ļaudis pienesa aizlūgšanas un kur nonāca aizlūgšanas par viņiem (sk. Atkl. 8:3, 4). Viņa grēki tika piedoti, un tagad viņš tika uzskatīts par piemērotu stāvēt Dieva klātbūtnē, un, vēl vairāk, viņam tika uzticēts pārstāvēt Dievu pasaulei.

Interesanti, ka vārds “serafs” nozīmē “degošais”. Pievērsiet uzmanību, kā Jēzus apraksta Jāņa Kristītāja kalpošanu Jņ. 5:35: “Viņš bija svece, kas īsu brīdi deg un spīd, bet jūs gribējāt liksmoties viņa gaismā.” Lai gan pats Jānis, protams, bija grēcinieks, kuram bija vajadzīga žēlastība un pestīšana, viņa kalpošana norādīja uz vienīgo personu, kas varēja nest žēlastību un pestīšanu.

Jēzus nāca kā nevainojams Tēva godības attēls – un Dievs sūtīja pravieti, grēcinieku, kurš veica līdzīgu uzdevumu kā viens no debesu serafiem.

Tikai pēc tam, kad Jesaja uzzināja, ka viņa grēks ir šķīstīts, viņš teica: “Šeit es esmu, sūti mani.” Kā mēs katrs ar visiem saviem grēkiem, kas šķīstīti ar Jēzus asinīm, varam atbildēt kā Jesaja? _____

Divi ķerubi

Tiklīdz mūsu pirmie vecāki tika izraidīti no Ēdenes dārza, Dievs deva cerības uz Mesiju (1. Moz. 3:15). Tad Viņš pie Ēdenes vārtiem izveidoja spēcīgu simbolu: divus ķerubus ar spoži mirgojošu gaismu starp tiem. Mums nevajadzētu aizmirst, ka šī aina tik ļoti atgādina derības šķirstu, Dieva troņa simbolu (2. Moz. 25:18).

Izlasi 1. Mozus 3:21–24. *Kāds darbs tika uzdots ķerubiem – un kāpēc?* _____

Lai gan ķerubiem noteikti bija uzlikts pienākums neļaut grēciniekiem piekļūt dzīvības kokam (1. Moz. 3:22), tie bija arī cerības un apsolījuma simbols, ka kādu dienu cilvēkiem tiks atjaunota paradīze. “Ēdenes dārzs vēl ilgi palika virs zemes arī pēc tam, kad cilvēks jau bija šķirts no tā patīkamajām takām. Križušie cilvēki vēl ilgi varēja noraudzīties uz šo nevainības mājvietu, kur ieeju liedza sargājošie eņģeļi. Pie ķerubiem, kas stāvēja pie Paradīzes vārtiem, atklājās dievišķā godība. Uz šejieni Ādams ar saviem dēliem nāca pielūgt Dievu. Šeit viņi atjaunoja solījumu paklausīt tiem likumiem, kuru pārkāpšanas dēļ bija izdzīti no Ēdenes. Kad bezdievība izplatījās pa visu pasauli un cilvēku ļaunums izsauca bojāeju plūdus, tad roka, kas bija stādījusi Ēdeni, to paņēma prom no Zemes. Taču galīgajā atjaunošanā, kad tiks radītas jaunas debesis un jauna zeme’ (Atkl. 21:1), tā atkal nonāks lejā vēl krāšņāka nekā sākumā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 62. lpp.)

Interesants ir arī formulējums 1. Moz. 3:24: Bībele norāda, ka Dievs “nolika” ķerubus uz austrumiem no Ēdenes, un oriģinālais ebreju vārds ir “šakan”, ar tādu pašu vārda sakni kā svētajai “teltij” (sk. 2. Moz. 25:9, 4. Moz. 3:26), kur Dieva klātbūtne mājā Viņa ļaužu vidū. Lai gan Bībelē nav sastopams vispārpieņemtais termins Šekina, kas apzīmē Dieva klātbūtni, arī tas ir balstīts uz šo vārdu, kas bieži tiek tulkots kā “telts”. Burtisks “šakan” tulkojums varētu būt šāds: “Dievs uzlika ķerubus Ēdenes dārza austrumos.”

Bībelē ķerubi ir saistīti ar Dieva klātbūtni (sk. 1. Laiku 13:6, Ps. 80:1 un Jes. 37:16), jo īpaši ar Viņa troni, kas ir vieta, kur tiek pasludināts Viņa vārds. Mēs nedrīkstam palaist garām, ka 24 vecajie, kas atrodas uz Dieva troņa Atkl. 4. un 5. nodaļā, dzied Viņam slavu un pasludina Viņa tiesības valdīt kā visa Radītājam (Atkl. 4:11). Tas var mums palīdzēt izprast troņa zāles ainu un mūsu kā attaisnotu grēcinieku lomu attiecībā ar Radītāju.

Kā degošas ogles

Ķerubi kā dzīvas būtnes (Ec. 10:8) vai to zelta simboli (2. Moz. 25:18) parādās visā Vecajā Derībā. Tie bieži tiek attēloti kā stāvoši tieši blakus Dieva tronim, izstarojot Viņa godību Visumam. Ķerubu attēli ir arī izšūti uz priekškara, kas nodala Vissvētāko vietu (2. Moz. 26:1). Psalmu grāmatā Dieva augstākā vara pār radību ir poētiski attēlota, Dievam braucot pa gaisu uz ķeruba (Ps. 18:10). Dievs pavēlēja, lai derības šķirsta augšpusē būtu divi masīvi zelta ķerubi, ar izstieptiem spārnieniem citam pret citu (2. Moz. 25:18–20).

Izlasi Ec. 1:4–14. Kādas līdzības jūs redzat starp šo fragmentu un ainām, kas attēlotas Jes. 6:1–6 un Atkl. 4:1–11? _____

Ecēhiēlam tika parādīts iespaidīgs Dieva spēka apliecinājums. Sākumā tā ir mulsi-noša aina, kas atbilst grūtajam stāvoklim, ar kādu šobrīd sadzīvo Dieva ļaudis: izredzētā tauta atrodas nevis Apsolītajā zemē, bet gan Bābeles gūstā. Ecēhiēlam vērojot šo ainu, viņš paskatās uz augšu un ierauga Dieva troni pāri visam.

Ievērojiet svarīgās līdzības ar citām “troņa” vizijām. Dzīvajām radībām, par kurām liecina Ecēhiēls, ir tādas pašas sejas kā dzīvajām radībām Jāņa vizijā: lauva, ērglis, vērsis un cilvēks.

Noslēpumainās būtnes ar četrām sejām Ecēhiēla sākotnējā aprakstā nav īpaši nosauktas; bet vēlāk citā troņa zāles ainā (sk. Ec. 10:1–21) tos sauc par “ķerubiem”, un mēs atrodam arī degošas ogles no Jesajas serafiem. Viņiem ir kopīgas Jāņa vizijā minēto dzīvo radību sejas.

Ikreiz, kad mēs redzam Dieva troni – vai nu tipiskā derības šķirstā, kas kalpoja kā Dieva tikšanās vieta ar Mozu (2. Moz. 25:22), vai elpu aizraujošās praviešu vizijās –, ķerubi vienmēr ir klātesoši. Viņi ir cieši saistīti ar Dieva troni. Visas Dieva radības tika veidotas tā, lai atspoguļotu Viņa godību – neatkarīgi no tā, vai mēs runājam par cilvēkiem, kas radīti pēc Viņa tēla, vai eņģeļu būtņēm, kas atrodas tieši blakus Viņa godības tronim.

“Svēts, svēts, svēts ir Kungs visvarenais Dievs!” Kā jūs vērtējat sevi salīdzinājumā ar svētumu, par kuru šeit liecina Ecēhiēls? Ko jūsu atbilde stāsta par jūsu nepieciešamību pēc evaņģēlija? _____

Dievs Savu ļaužu vidū

Ar mākoņa palīdzību kā Dieva vadību israēlieši zināja, kad apstāties savā ceļojumā uz Apsolīto zemi, uzcēla svētnīcas telti, un pēc tam ciltis ap to izveidoja savas nometnes – trīs ciltis katrā pusē. Dieva klātbūtne nolaidās Vissvētākajā vietā un apmetās Viņa tautas vidū.

Katrā no četrām svētnīcas telts pusēm bija viena dominējošā ciltis. Kuras bija šīs četras dominējošās ciltis, saskaņā ar 4. Moz. 2. nodaļu?

4. Moz. 2:3 (austrumi): _____

4. Moz. 2:10 (dienvidi): _____

4. Moz. 2:18 (rietumi): _____

4. Moz. 2:25 (ziemeļi): _____

Ievērojiet, ka katra dominējošā ciltis bija ar savu “standarta” vai īpašo karogu, lai norādītu, kas viņi ir. Lai gan Svētajos Rakstos nav skaidri aprakstīts, kas bija uz katra karoga, pastāv interesanta tradīcija – brīvi balstīta uz 1. Moz. 49. un 5. Moz. 33. nodaļā aprakstītajām cilšu iezīmēm –, kas katrai no četrām debespusēm piešķir vienu no četrām sejām. “Saskaņā ar rabīnu tradīcijām Jūdas standarts bija lauvas figūra, Rūbenam bija cilvēka vai cilvēka galvas līdžība, Efraimam – vērša figūra, bet Danam – ērgļa figūra; tādējādi ar šiem četriem standartiem apvienojās četras dzīvās radības Ecēhiēla aprakstītajās ķerumu formās.” (Carl Friedrich Keil and Franz Delitzsch, Commentary on the Old Testament, vol. 1 (Peabody, MA: Hendrickson, 2011), 660. lpp.)

Protams, var izlasīt tradīcijās to, kā tur nav, tomēr ir interesanti salīdzināt šo seno tradīciju ar Bībeles aprakstu par Jauno Jeruzalemi. Parādās interesants modelis: visās četrās pilsētas malās ir vārti, kas attēlo trīs ciltis (Atkl. 21:12, 13).

Gan Israēla nometnes, gan Jaunās Jeruzalemes apraksti uzsver vienu būtisku faktu: Dievs vēlas vilkt cilvēci tuvāk Savam tronim. Atklāsmes grāmata mums māca, ka “viņas templis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs” (Atkl. 21:22, NKJV).

Protams, mēs nedzīvojam Israēla nometnē. Bet kā mēs tagad savā dzīvē varam tuvoties Dieva klātbūtnei? _____

Lucifera krišana

Šķiet nesaprotami, ka Lucifers savulaik ieņēma sedzošā ķeruba amatu, ieņemot augstu stāvokli blakus Dieva tronim. Viņa eksistence noteikti būtu palīdzējusi Visumam atklāt Dieva godību. Tā vietā viņš sāka ievērot savu, nevis sava Radītāja godību – jeb, precīzāk sakot, viņš sāka iztēloties, ka viņam netiek dota tik liela cieņa, kas viņam pienāktos.

Izlasī Ec. 28:11–17 un Jes. 14:12–14. Kas noveda pie Lucifera krišanas? Salīdziniet šīs Rakstu vietas ar Atkl. 14:1–12. Kā kontrasts starp Lucifera krišanu un cilvēces augsto stāvokli Kristū ietekmē jūsu izpratni par to, kas notiek Atkl. 14. nodaļā? _____

Ievērojiet, kā Lucifers tika gāzts no svētā kalna, bet izpirktie stāvēja uz Ciānas kalna kopā ar Dieva Jēru. Lucifers esot bijis Ēdenē; reiz tur bija arī cilvēks, taču pretēji sātana liktenim cilvēce tiek atjaunota paradīzei, pateicoties Kristum. (Sk. Atkl. 22:1–3.)

Šajā kontekstā ļoti pamācošs ir šāds Elenas Vaitas citāts: “Debesis uzvarēs, jo brīvās vietas, ko debesīs radīja sātana un viņa eņģeļu krišana, aizpildīs Tā Kunga atpirktie.” (“The Advent Review un Sabbath Herald”, 1900. gada 29. maijs)

Viņi ir tur, Debesīs, tikai pateicoties evaņģēlijam. Patiesībā evaņģēlija tēma par pestīšanu uzskatāmā veidā parādās troņa zālē Atklāsmes grāmatas 4. un 5. nodaļā. Piemēram, eņģeļi sauc: “Tu esi cienīgs ņemt rakstu rulli un atvērt tā zīmogus, jo tu tiki nokauts un esi izpircis Dievam ar savām asinīm ļaudis no katras cilts un valodas un tautas un tautības” (Atkl. 5:9). Cik iespaidīgi ainots evaņģēlijs un Jēzus nāve cilvēces glābšanas labā!

Pievērsiet uzmanību arī tam, kā šī valoda atspoguļo pirmā eņģeļa vēsti, kurā mēs esam aicināti sludināt mūžīgo evaņģēliju “tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6, NKJV). Cik spēcīgs atspoguļojums tam, ko Kristus ir darījis pasaules labā! Visā Zemes vēsturē nav neviena cilvēka, kura dēļ Kristus nebūtu miris. Viņiem vienkārši par to jānācās un jāizvēlas to pieņemt.

Kāda ir mūsu kā draudzēs un kā individu loma, informējot cilvēkus par to, ko Kristus ir darījis viņu labā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Cīņa beigusies” (669.–671., 676.–678. lpp.).

Sātans, kas reiz bija sedzošais ķerubs, centās sagraut uzticību Dieva tronim. Dievs ir ļāvis kritušajiem eņģeļiem turpināt savu sacelšanos, lai parādītu Visumam ļaunuma dziļumus, kas izriet no sevis paaugstināšanas, un, lai gan sātans spēja pievilt cilvēci, lai tā pievienotos viņa karam pret Dievu, Kristus viņu pie krusta pilnīgi sakāva, nodrošinot cilvēcei vietu, kur kādreiz atradās kritušie eņģeļi. Grēcinieki Kristū atklāti vērsās pret Lucifera apgalvojumiem. Pēdējais scenārijs savā ziņā ir vēl lielāka Dieva labestības un mīlestības atklāsmē nekā pirms Lucifera krišanas. Lai gan Dievs nekad nav norādījis, ka ļaunumam vajadzētu pastāvēt, un tā ir traģēdija ar mūžīgām sekām, kad tas viss būs galā, Dieva labestība un mīlestība uz Viņu atklāsies tādos veidos, kā tas citādi nekad nebūtu bijis iespējams.

Kristus “tagad var uzlūkot pēc savas līdzības atjaunotus izglābtos, kuru sirdis nes dievišķās pilnības zīmogu un kuru sejas atstaro sava Ķēniņa līdzību. Kristus viņos saskata savas dvēseles smagā darba ieguvumu un ir apmierināts. Tādēļ balsī, kas dzirdama visiem sapulcētajiem taisno un ļauno pulkiem, Viņš saka: ‘Redziet Manu asiņu atpirktos! Viņu dēļ Es cietu, par viņiem Es nomiru, lai tie mūžīgi varētu palikt Manā tuvumā.’ Un no balti tērptajiem ļaudīm, kas stāv ap Dieva troni, paceļas slavas dziesma: ‘Cienīgs ir Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!’ (Atkl. 5:12)” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 671. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Iedomājieties, ka stāvat Dieva priekšā ar katru trūkumu, katru rakstura trūkumu, katru nepareizu rīcību, katru nepareizu domu, katru nepareizu motīvu, kas tiek pilnībā atklāts Viņa priekšā! Ko jūs būtu taisnīgi un godīgi pelnījuši? Kas tad būtu jūsu vienīgā cerība? Kāpēc mums ir nepieciešama “Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic” (Rom. 3:22), lai tā mūs aplāj tagad – un tiesā, kad mums tā būs visvairāk vajadzīga? Īsāk sakot, kāpēc mums ir vajadzīgs evaņģēlijs?

2. Jānis Kristītājs, kā mēs redzējām, spēlēja serafa lomu – kā degoša un mirdzoša svece (sk. Jņ. 5:35). Viņš, protams, bija Kristus priekštecis, vēstot par Mesijas pirmo nākšanu. Kādā veidā Dieva pēdējo dienu ļaudīm ir līdzīga pravietiska loma?

PSALMOS. 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 9:11–15; Ps. 122; 15; 24, 2. Moz. 33:18–23; Ps. 5; 51:7–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm” (Atkl. 14:1).

Mēs, septītās dienas adventisti, esam pieraduši meklēt Atklāsmes grāmatas simbolus Vecās Derības stāstos, lai tie palīdzētu mums saprast šos simbolus. Tomēr šie stāsti nav vienīgais avots – tie ir atrodami visā Vecajā Derībā. Īpaši bagātīgs informācijas avots ir Psalmu grāmata, svētās dzejas krājums, kurā aplūkota daudzu cilvēku pieredze un iespējamā mijiedarbība ar Dievu, sākot no izmisuma par grēku un ciešanām līdz nevaldāmam priekam Viņa klātbūtnē un Viņa atkārtotiem solījumiem par piedošanu un pestīšanu.

Rūpīgi lasot psalmus, atklājas detaļas, kas atdzīvina Atklāsmes grāmatu, jo īpaši 14. nodaļu, kurā aprakstīts Dieva atlikušās draudzes pēdējais darbs uz zemes. Dieva pēdējo dienu ļaudīm ir dots tāds pats uzdevums kā Israēlam senatnē: mums ir jābūt par gaismu tautām, par pēdējo žēlastības aicinājumu visiem cilvēkiem pielūgt Radītāju un paklausīt Viņam.

Dažas detaļas, kas sniegtas Dieva dziesmu grāmatā, var dot mums jaunus veidus, kā saprast un novērtēt savu lomu zemes vēstures pēdējos brīžos.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. maijā.

Mūsu Augstais Priesteris

Kad Mozus vadīja telts celtniecību, viņam nebija ļauts izmantot jebkuru dizainu, ko viņš vēlējās. Dievs viņam deva plānu, kam sekot. “Un ievēro, ka tos taisi pēc parauga, kas tev kalnā tika parādīts” (2. Moz. 25:40). Vēstulē ebrejiem mēs atklājam, ka izmantotais modelis bija augstākas realitātes, Debesu svētnīcas, paraugs.

Izlasi Ebr. 9:11–15 par Kristu kā mūsu Augsto Priesteri Debesu svētnīcā. Ko tas māca par to, ko Viņš dara mūsu labā? _____

Zemes svētnīca pārsteidzošās detaļās atainoja Jēzu, sākot no priestera un ziedojumiem, beidzot ar mēbelēm un citām dizaina detaļām. Tas viss stāsta par Jēzu.

Atklāsmes grāmata, protams, ir ļoti bagāta ar svētnīcas ainojumiem. Mēs atrodam svētnīcas lukturi sākuma pantos, derības šķirstu, kas skaidri minēts ceturtajā nodaļā, kā arī daudzas citas atsauces uz templi. Bez izpratnes par Vecās Derības svētnīcu kļūst neiespējami aptvert, uz ko Jānis norāda savu vīziju aprakstos. Pāvils raksta, ka Israēla pieredze “viņiem [notikusī] zīmīgā kārtā un ir [rakstīta] par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām” (1. Kor. 10:11).

No tempļa detaļu izpētes mēs daudz ko varam mācīties. Psalmu grāmatā mēs atrodam svarīgu punktu, lai izprastu dažas no šīm detaļām: kā Dieva tauta personīgi izturējās pret templi. Mēs redzam, kā Dāvids izturējās pret svētnīcu un tās kalpošanu, un mēs redzam Dieva ļaunu sirsniņo atsaukšanos tam, ko Mesija darīs viņu labā. Ieraudzīt Jēzu mums palīdz ne tikai modeļi; mēs varam bagātināties arī no to cilvēku personīgās pieredzes, kuri saprata, ko Dievs mums māca ar svētnīcas palīdzību, gūstot mācību sev un mūsu pašu pieredzei ar Dievu.

Izlasiet 122. psalmu. Lai gan mēs nevaram burtiski doties uz šīs zemes “Kunga namu” (tā tur nav, un pat tad, ja tādu uzceltu tajā pašā vietā, tas būtu bezjēdzīgi), kādi elementi šajā psalmā var iedrošināt attiecībā uz to, ko Kristus mūsu labā ir darījis? Ievērojiet šeit miera, drošības, slavēšanas un tiesas tēmas. _____

Uz Ciānas kalna

Atklāsmes grāmatā 14. nodaļā mēs redzam Dieva tautu stāvam Ciānas kalnā. Oriģinālais Ciānas kalns atradās tieši uz rietumiem no tagadējās Jeruzalemes vecpilsētas un tika uzskatīts par Dieva troņa jeb klātbūtnes vietu Viņa ļaužu vidū. Laika gaitā tempļa kalns, kas atradās uz Morijas kalna, tika identificēts arī kā Ciānas kalns.

Citiem vārdiem sakot, šis svarīgais Dieva pēdējo dienu atlikuma ainojums ir attēlots svētnīcas valodā, tāpat kā lielākā daļa Atklāsmes grāmatas galveno ainu. Pateicoties Jēram, Dieva ļaudis atrodas Viņa svētajā kalnā!

Izlasi Ps. 15 un 24, kur Dāvids uzdod ļoti svarīgu jautājumu: “Kas dzīvos tavā svētajā kalnā?” Salīdziniet viņa atbildi šajos psalmos ar to cilvēku aprakstu, kas stāv uz Ciānas kalna Atkl. 14:1–5. Kādas paralēles jūs atrodat? Kā var pievienoties šai grupai? Kāda nozīme ir tam, ka uz viņu pierēm ir rakstīts Tēva vārds? (Atkl. 14:1) _____

Dāvida psalmā sniegtais apraksts – kam ir atļauts būt Dieva klātbūtnē – ir diezgan garš rīkojums, kas vienkārši grēciniekiem ir jāizpilda. Kurš no mums var godīgi teikt, ka mēs vienmēr esam dzīvojuši taisnībā? Vai arī vienmēr savā sirdī runājuši patiesību (Ps. 15:2)? Nevienš no mums nevar zināt, ka mēs “neklupsim nemūžam” (Ps. 15:5, jaunais tulkojums). Ja mēs sakām, ka mēs nekad neesam grēkojuši, mums nav patiesības, kā to atklāj Bībele (1. Jņ. 1:8).

Mūsu vienīgais secinājums ir tas, ka spējīgus stāvēt uz Ciānas kalna mūs padara Jērs. Viņš gan nav pieminēts Dāvida psalmā, taču pēkšņi parādās Atkl. 14. nodaļas aprakstā. Tas ir gandrīz tā, it kā Atkl. 14. nod. atbildētu uz Dāvida jautājumu. Tagad, kad Dieva Jērs ir nostiprinājies Ciānas kalnā, svētnīcā, mēs arī varam tur atrasties, pateicoties Viņa pilnīgajai taisnībai, kas mums ir piešķirta ticībā. Mums var būt “droša pieeja svētnīcai. Tas ir jauns, dzīvs ceļš, ko Viņš mums atvēris caur tempļa priekškaru, tas ir, caur Savu miesu” (Ebr. 10:19, 20). Kāda cerība mums būtu bez Viņa asinīm? Patiesībā nekāda.

Padomā par visiem Bībeles apsoliņumiem par uzvaru pār grēku. Kāpēc, pat ar visiem šiem apsoliņumiem, mēs joprojām nespējam sasniegt ideālo paraugu, ko Jēzus mums ir parādījis, un kāpēc mums ir vajadzīga Viņa nevainojamā dzīve kā aizvietotāja? _

Bauslība mūsu katra sirdī

Ciānā sapulcētajam atlikumam uz pieres ir iegravēts vārds: Tēva un Jēra vārds. (Vai tie ir divi dažādi vārdi, ir apšaubāmi; Jēzus ir Tēva attēls!) “Vārds” Svētajos Rakstos nozīmē ko vairāk nekā tikai līdzekli, kā personām uzrunāt vienai otru. Tas apzīmē raksturu. Līdz šai dienai daudzās kultūrās joprojām saka, ka kādam ir “labs vārds”, ja cilvēki augstu vērtē viņa raksturu.

Izlasi 2. Moz. 33:18–23, 2. Moz. 34:1–7 un Ps. 119:55. Kad Mozus lūdza rādīt Dieva godību, ko Dievs viņam apsolīja parādīt? Kas sekoja pēc tam, kad Dievs pasludināja Savu vārdu Mozum (2. Moz. 34:5)?

Daži attēlo Dieva godību kā nepieejamu, spožu gaismu, kas noteikti ir atbilstošs apraksts. Taču Dieva godība ir kas vairāk nekā tikai vizuāls attēlojums; Viņa godība ir Viņa raksturs. Tas pats attiecas uz Dieva vārdu.

Kad Bībele apraksta atlikumu ar Dieva vārdu uz pierēm, runa nav par to, ka tur būtu rakstītas burtiskas zīmes. Runa ir par to, lai Dieva raksturs būtu ierakstīts mūsu prātā, sirdī, un tāpēc tagad savā dzīvē mēs atspoguļojam Dieva mīlestību un raksturu. Dievs tevi ir vilcis tuvu Sev, un tu mīli Viņu par to, kas Viņš ir un ko Viņš ir darījis tavā labā.

Cik interesanti ir arī tas, ka Dievs, aprakstot Sevi Mozum, to saista kopā ar to, ka Mozus saņem vēl vienu desmit baušļu eksemplāru, kas arī ir Viņa rakstura noraksts. Tāpat cilvēki, kuriem ir Dieva “vārds” (Atkl. 14), tiek raksturoti kā tādi, kas “tur Dieva baušļus”. Ievērojiet vārdus Vēstulē ebrejiem: “Šī ir tā derība, ko Es ar viņiem celšu pēc tām dienām, saka Tas Kungs, Savus baušļus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā, un viņu grēkus un viņu netaisnības vairs nepieminēšu” (Ebr. 10:16, 17). Kāda evaņģēlija izpaušme: lai gan Dieva bauslība ir atspoguļota mūsu dzīvē, mums joprojām ir nepieciešams, lai mūsu grēki vairs netiktu pieminēti!

Dieva vārds ir Viņa raksturs. Viņa morāles baušļi ir Viņa rakstura atšifrējums. Un tie, kas pēdējās dienās ir sapulcējušies Dieva svētajā kalnā, ir pilni ar mīlestību uz Dievu – mīlestību, kas izpaužas paklausībā Viņa likumam.

Ja mēs tiekam glābti ticībā, nevis ar baušļu palīdzību, kāda tad ir Dieva likuma nozīme? (Sk. 1. Jņ. 5:3.)

Piektais psalms

Izlasi Ps. 5. Šajā darbā Dāvids iezīmē asus kontrastus starp tiem, kas ir pazuduši, un tiem, kas ir atpirkti. Salīdziniet šī psalma valodu ar Atkl. 14:1–12. Kādas līdzības jūs atrodat, un kā tas veicina jūsu izpratni par to, ko nozīmē būt daļai no Dieva pēdējo dienu atlikuma kustības? _____

Ir noderīgi atzīmēt Dāvida teikto, ka ļaunums “lai nemājo” pie Dieva (Ps. 5:4, ESV). Teļš mērķis bija, lai Dievs varētu mānot starp Saviem ļaudīm, un tas pats notiks arī Kristus valstībā (sk. Atkl. 21:3). Tiem, kas tuvojas Dieva tronim, ir jābūt atpestītiem.

Uzmanības vērts ir arī tas, ka Dāvids apraksta pielūgsmi (Ps. 5:7) kā galveno jau-tājumu lielajā cīņā. Atkl. 13. nodaļa piecas reizes piemin “pielūgšanu”, un trīs eņģeļu vēstis aicina pasauli “pielūgt To, kas radījis”. Dāvids stāsta, ka viņš “bīstas” Dieva, un atlikuma vēsts aicina pasauli atpakaļ pie “bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda” (Atkl. 14:7).

Pievērsiet uzmanību arī tam, ka atpirktajiem mutē “nav melu” (Atkl. 14:5); tie ir patiesības nesēji, kuru vārdos un darbos atspoguļojas Dieva taisnīgais raksturs. Ļaunajiem, pēc Dāvida domām, “mutē nav patiesības” (Ps. 5:10).

Tā ir pārsteidzoša aina, ko Jānis parāda šajā galvenajā Atklāsmes grāmatas daļā: vienkārši grēcinieki tiek izrauti no nāves – ar priekštiesību atrasties Dieva klātbūtnē. Viņi nav nopelnījuši šīs tiesības; to viņiem piešķir fakts, ka Dieva Jērs – taisnais Cilvēka Dēls – atrodas kopā ar viņiem. Viņiem tiek piedots, viņi ir atpestīti; viņiem vairs nav jānes sava vaina (sal. ar Ps. 5:10), jo Dieva Jērs to ir nesis viņu vietā (sal. ar Jes. 53:12 un 2. Kor. 5:21).

Kad Dieva vārds ir ierakstīts sirdī, ir grūti klusēt. Dieva ļaudis sniedz pēdējo žēlastības piedāvājumu “stiprā balsi” (Atkl. 14:7). “Bet priecāties būs visiem, kas cerē uz Tevi: arvienu viņi priecāsies, ka Tu viņus pasargi. Lai mūžīgi gaviļē un priecājas par Tevi, kas mīl Tavu Vārdu” (Ps. 5:12).

Iedomājieties, ka stāvat svētā un pilnīgā Dieva priekšā tiesā, kur viņa priekšā ir pilnībā atklāts katrs darbs, ko esat darījuši. Ko šī perspektīva stāsta par mūsu vajadzību pēc Kristus taisnības? _____

Māci grēciniekiem Savu ceļu

Pēc tam, kad Kungs bija parādījis Jesajam troņa zāles ainā Jes. 6:1–8, un pēc tam, kad Jesajam bija paziņots, ka viņa “noziegums ir deldēts” un viņa “grēki piedoti”, viņš atbildēja uz Dieva aicinājumu, sakot: “Šeit es esmu! Sūti mani” (Jes. 6:8) Tas ir, tiklīdz viņš uzzināja, ka viņš ir taisns Dieva priekšā, un, neskatoties uz to, ka viņš apzinājās savas nepilnības, viņš bija gatavs strādāt Kunga labā.

Vai ar mums nav tāpat? Kā mēs varam sludināt glābšanu citiem, ja mums pašiem nav tā? Mēs to varam iegūt, ticot Jēzum un tam, ko Viņš ir darījis mūsu labā.

Izlasi Ps. 51:7–15. Ko Dāvids sola darīt pēc tam, kad viņš būs apzēlots un šķīstīts no grēka? _____

Būt aicinātam Dieva klātbūtnē galu galā nozīmē tikt nosūtītam atpakaļ pasaulē. Savā gudrībā Dievs ir uzdevis atpestītajiem kalpot par Viņa galveno balsi kritušajai pasaulei. Kādā brīdī Viņa ļauzu ietekme uz zemes būs spēcīgi jūtama. Atkl. 18:1 stāsta, ka Viņa pēdējais lūgums kritušajai planētai apgaismos visu pasauli.

“Neviens vēl nav nonācis pie Kristus, ja viņa sirdī nav dzimusi vēlēšanās stāstīt citiem, kādu dārgu Draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētojošā patiesība nevar palikt ieslēgta viņa sirdī. Ja mēs esam ietērpti Kristus taisnībā un pildīti ar prieku, ko rada Viņa Gars mūsos, tad nespēsīm klusēt. Ja mēs esam baudījuši un redzējuši, cik Kungs ir labs, tad mums būs ko stāstīt. Līdzīgi Filipam, kad tas atrada Pestītāju, mēs aicināsim citus pie Viņa.” (Elena G. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 78. lpp.)

Atkl. 14 trīs eņģeļu vēstis ir balstītas uz “mūžīgo evaņģēliju” (Atkl. 14:6). Tas ir, vēl pirms izskan vēstījums par Tā, “kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, pielūgsmi (Atkl. 14:7), par Bābeles krišanu (Atkl. 14:8) vai par “zvēra un viņa tēla” pielūgsmi (Atkl. 14:9), – tiek pasludināts evaņģēlija, pestīšanas Jēzū, pamats. Un tas ir tāpēc, ka trīs eņģeļu brīdinājumi un vēstis neko nenozīmē bez cerības un apsoliņuma, kas tiem, kas sludina šos vēstījumus, ir Jēzū un tajā, ko Viņš ir darījis viņu labā. Ja neskaita “mūžīgo evaņģēliju”, mums patiesībā nav nekā vērtīga, ko teikt pasaulei.

Pakavējieties vairāk pie tā, ka pat pirms triju eņģeļu vēsts pasludināšanas mums tiek norādīts uz “mūžīgo evaņģēliju”. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik šī patiesība ir būtiska visā, kam mēs ticam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dāvida psalmi aptver visas dzīves gājuma pakāpes, sākot ar dziļu vainas apziņu un sevī nosodīšanu, līdz visaugstākajai ticībai un pilnīgākajai savienībai ar Dievu. Viņa dzīves stāsts rāda, ka grēks var atnest tikai kaunu un sāpes, bet Dieva mīlestība spēj aizsniegt vislielākos dziļumus un ticībā pacelt grēkus nožēlojošo dvēseli, lai tā atkal kļūtu par Dieva bērnu. Starp visiem apgalvojumiem, kas ietverti Dieva Vārdā, šis dzīves stāsts sniedz vienu no visspēcīgākajām liecībām par uzticību, taisnību un Dieva žēlastības derību. (..)

“Es esmu slēdzis derību ar savu izraudzīto, esmu zvērējis savam kalpam Dāvidam (..). Un mana roka turēs viņu stipri, un mans elkons viņu spēcīnās. (..) Mana uzticība un žēlastība būs ar viņu, un manā vārdā augstu pacelsies viņa rags. Viņa rokā Es nodošu jūru un viņa labajā rokā – upes. Viņš sauks Mani: ‘Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas pestīšanas klints patvērums!’ Jā, Es viņu iecelšu par pirmdzimušo, par visaugstāko zemes ķēniņu starpā. Es saglabāšu pret viņu savu žēlastību mūžīgi, un mana derība ar viņu paliks pastāvīga.’” (Ps. 89:4–29) (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 754., 755. lpp.)

DISKUSIJAS JAUTĀJUMI:

1. Cilvēce ir piedzīvojusi nožēlojamu neveiksmi, pildot savu daļu Dieva derībā. Dāvids, “cilvēks pēc Dieva paša sirds”, neskatoties uz dažām lielām kļūdām, joprojām tika spēcīgi izmantots, lai paziņotu mums mūsu pestīšanas nosacījumus. Kādā ziņā Dāvids ir priekšvēstnesis Jēzum, kurš mūsu labā pilnībā ievēroja Dieva derību? Un kāpēc tas, ko Jēzus darīja mūsu labā, ir mūsu vienīgā cerība?

2. Kuri psalmu fragmenti jums ir bijuši īpaši noderīgi vai nozīmīgi, jo atspoguļo jūsu pašu pieredzēto?

3. Kāpēc psalmos tik bieži pieminēts templis? Ko mēs varam mācīties no Dāvida mīlestības uz svētnīcu? Kā tas var palīdzēt mums novērtēt to, kas mums ir Jēzū kā mūsu Debesu Augstajā Priesterī, “kas ir pie Dieva labās rokas un kas aizstāv arī mūs” (Rom. 8:34)? Kāpēc mums, pat kā atpestītiem cilvēkiem, ir vajadzīgs, lai Kristus aizlūgtu par mums Debesīs?

4. Pamatojoties uz iepriekš minēto Elenas Vaitas citātu, kāda ir bijusi jūsu pieredze saistībā ar to, kā Dievs ir pacēlis jūsu “nožēlojošo dvēseli, lai tā atkal kļūtu par Dieva bērnu” pēc grēka “kauna un sāpēm”?

PSALMOS. 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 46; Jer. 4:23–26; Ps. 47:1–4; 1. Tes. 4:13–17; Ps. 75; Atkl. 14:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība! Lai Tevi, Dievs, slavē tautas, lai Tevi slavē visas tautas!” (Ps. 67:3, 4)

Domājot par pēdējiem notikumiem, mums ir tendence pievērsties Atklāsmes grāmatas zvēriem un varām. Un, protams, tiem ir liela loma, nozīmīga. Citādi Dievs nebūtu to ielicis Bībelē, ja mums tas nebūtu jāizprot (sk. Atkl. 1:3).

Tomēr pravietojumos tiek aplūkoti arī galvenie jautājumi, kas saistīti ar grēku un ciešanām, tiesu, cīņu starp labo un ļauno, taisnības un netaisnības būtību, vajāšanām u.c.

Psalmi arī aplūko šos jautājumus ļoti padziļināti, pētot gandrīz visas iespējamās cilvēka emocijas – no dziļa izmisuma līdz nevaldāmam priekam. Mēs redzam Israēlu, kas gatavojas cīņai pret tumsas spēkiem. Mēs lasām par indivīdiem, kas cīnās ar jautājumu, kāpēc Dievs nepieliek punktu ļaunumam tiešā veidā un uzreiz. Šo jautājumu, bez šaubām, esam uzdevuši mēs visi. Mēs tiekam novirzīti uz svētnīcu, lai meklētu atbildes, un ir arī atkārtoti aicinājumi attiecībā uz Dieva kā Radītāja statusu. Vai tie nav jautājumi un tēmas, kuras mūsdienu situācijās nodarbina arī mūs?

Protams! Tāpēc mēs turpināsim psalmu izpēti, lai uzzinātu vairāk par šīm svarīgajām patiesībām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. maijā.

Ļoti aktuāla palīdzība grūtību laikā

Izlasiet Ps. 46. Kādu cerības vēstījumu mēs varam gūt no tā, ņemot vērā stresaino pasauli jau šodien un arī pēdējās dienās, kulminējoties lielajai cīņai? _____

Šķiet, ka Ps. 46 skar tēmu, ko mēs atrodam Vēstulē ebrejiem: par kaut ko labāku. Jēzus ir labāks par šīs zemes Augsto priesteri, Viņa upuris ir labāks par visiem dzīvnieku upuriem, un Debesu svētnīca ir labāka par tiem attēlojumiem, kas pastāvēja uz zemes.

Tomēr šim psalmam ir cita pieeja. Autors neņem labas lietas un nepretstata tās labākām lietām; pasauli, kurā valda sacelšanās un tās radītās briesmīgās sekas, viņš pretstata pret labāku lietu apsolījumu, ko Dievs mums plāno dot.

Patiešām, šis psalms ir piepildīts ar cerību un apsolījumu, ka pat posta, pārbaudījums, ciešanās un karos mums jāatceras: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs” (Ps. 46:11). Stāviet stipri pārliecībā, ka reiz tas viss beigsies un ka Dievs “tikš paaugstināts virs zemes” (Ps. 46:10, KJV).

Ievērojiet arī šeit rakstīto: “Mēs nebīstamies, kaut arī zeme zustu un kalni pašā jūras vidū nogrimtu” (Ps. 46:2).

Nevar neatgādināt ainas, kas risināsies Otrās atnākšanas reizē: “Un debess savēlās kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām” (Atkl. 6:14). Un šis: “Gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs” (2. Pēt. 3:12). Mūsu pašreizējā pasaule un visi ar to saistītie ļaunumi neturpināsies mūžīgi, un tas, kas nāk pēc tam, mums sola kaut ko tādu, ko mūsu prāts tagad tik tikko spēj aptvert. Tomēr pagaidām mums tikai jāpaliek ticībā un jāturas pie Dieva atklāsmes, kas mums ir, īpaši Jēzū pie krusta.

Lai cik sliktas lietas notiktu šajā pasaulē (un mēs zinām, ka notiks vēl sliktākas), kādu cerību jums vajadzētu smelties no zināšanām par Dieva labestību, spēku un raksturu (atcerieties krustu!)? _____

Cerība nemiera vidū

Liela psalmu valodas daļa ir simboliska, bet, runājot par valodu, kas norāda uz mūsu planētas galīgo atjaunošanu, mums nav pamata uzskatīt, ka tā ir tikai simboliska. Ps. 46 atgādina, ka Kristus atgriešanās dziļi ietekmēs fizisko zemi. Taču tiks izkustinātas ne tikai klintis un okeāns; zemes vēstures grandiozā kulminācija nozīmēs to, ka sabruks laicīgās varas – cilvēku nožēlojamās pārvaldes sistēmas, kas gadu tūkstošu laikā radījušas tik daudz ciešanu.

Galū galā visas šīs varas, viss ļaunums un ciešanas, ko tās ir radījušas cilvēcei, tiks pilnībā izskaustas.

Izlasi Jer. 4:23–26. Ko tas mums stāsta par šīs pasaules likteni, vismaz līdz brīdim, kad būs “jaunas debesis un jauna zeme” (Atkl. 21:1)? _____

Bībeles pravietojumi iezīmē, kas notiks ar šo pasauli. Piemēram, Daniēla grāmatas 7. nodaļas vīzija parāda vētrainu jūru, kuras vidū rodas pasaules tautas. Strīdu un kara vēji pūš pāri pagānu jūrai (zemei), veidojot vienu pasaulīgo valstību pēc otras, un neviena no tām nevar atrisināt cilvēces sāpīgās problēmas. Laicīgie vadītāji, kuriem mēs gribam uzticēties, gandrīz vienmēr izrādās tikpat grēcīgi un savtīgi kā visi citi.

Neviena no Daniēlam parādītajām valstībām neizrādījās droša mājvieta Dieva ļaudīm (lai gan dažas bija labākas par citām). Bet mēs zinām, ka mums jau pieder pilsonība Dieva valstībā (Fil. 3:20), un augstu virs šīs planētas haosa atrodas tronis, kuru nevar satricināt (sk. Ec. 1:26). Jēzus mācīja, ka pasaule, tuvojoties Kristus atgriešanās brīdim (Mt. 24), grims arvien dziļākā nekārtībā, taču mēs varam noturēties ticībā neatkarīgi no planētas stāvokļa, jo zinām, ka Dievs nav zaudējis kontroli un ka Viņš izpildīs Savus solījumus: “Tautas trako, un valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi. Tas Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu stiprā pils” (Ps. 46:6, 7). Īstermiņā nav labi un arī nebūs. Ilgtermiņā? Pateicoties Jēzum, tas ir pavisam cits stāsts.

Nav šaubu, mūsu pasaule šķiet haotiska un nekontrolējama. Kā, piemēram, Dan. 7. nodaļas pravietojumam vajadzētu palīdzēt mums saprast, ka galū galā viss mums izdosies labi, ja vien paliksim uzticīgi? _____

Zem Viņa kājām

Izlasi Psalmu 47:1–4. Ko tas saka par mūsu vietu Kristus valstībā? _____

Ilgtermiņā nākotne ir gaiša. Līdz tam cilvēce nodeva valdīšanu pār planētu Luciferam, un brīdī, kad sātans parādījās Debesu padomē Ļjaba grāmatā, viņš lepojās, ka šī zeme pieder viņam.

“No kurienes tad tu nākdams?” Un sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: ‘No ceļojuma un no klejojuma pa visu zemes virsu’ (Īj. 1:7).

Sātans pasludināja īpašumtiesības; pēda tika izmantota senatnē, lai attēlotu īpašumtiesības. “Celies, pārstaigā zemi tās garumā un platumā,” Dievs teica Ābrahāmam, “jo Es tev to gribu dot” (1. Moz. 13:17).

Salīdziniet 1. Tes. 4:13–17 un Cah. 14:4 un pievērsiet uzmanību Kristus kājām.

Kādas atšķirības jūs atklājat starp šīm Rakstu vietām, un ko tās mums māca par šiem diviem atšķirīgajiem, kaut arī saistītajiem, Kristus galvenās suverenitātes aspektiem pār šo pasauli? _____

Runājot par to, ko Kristus dara tūkstošgades beigās, Elena Vaita rakstīja: “Kristus nokāpj uz Eļļas kalna, no kura Viņš pēc savas augšāmcelšanās tika uzņemts Debesīs un kur eņģeļi atkārtoja apsolījumu par Viņa atgriešanos. Pravielis saka: ‘(..) Tad nāks Kungs, mans Dievs, un visi svētie līdz ar Viņu.’ Un Viņa kājas tai dienā stāvēs uz Eļļas kalna, kas Jeruzalemes priekšā pret rītiem, un Eļļas kalns tad šķelsies divējos gabalos (..), tur būs ļoti liela ieleja (..). Un Kungs būs Ķēniņš pār visu zemi. Tai dienā Kungs būs viens vienīgs, un Viņa vārds viens vienīgs.” (Cah. 14:5, 4, 9, Glika tulk.) Pēc tam apžilbinošā spožumā no Debesīm nonāk Jaunā Jeruzaleme un paliek tai iepriekš sagatavotajā un šķīstītajā vietā, un Kristus ar saviem ļaudīm un eņģeļiem ieiet svētajā pilsētā.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 662., 663. lpp.)

Paskatieties uz cerību, kas mums ir dota Jēzū. Padomājiet par to, cik grūta būtu dzīve, ja viss beigtos uz visiem laikiem ar nāvi. Tas viss būtu veltīgi, vai ne? _____

Vīns un asinis

Izlasi Ps. 75. Izlasi arī Mt. 26:26–29 un Atkl. 14:9–12. Ko šis psalms atklāj par dažiem tiesas jautājumiem, un kā šie citi teksti palīdz mums izprast šos jautājumus? _____

Pastāv uzskats, ka šis psalms esot dziedāts pēc Sanheriba armijas brīnumainās iznīcināšanas (2. Laiku 32, 2. Ķēn. 19) – stāsts, kas, šķiet, norāda uz ļauno galīgo iznīcināšanu Atkl. 20. nodaļā. Dieva tauta atrodas Svētajā pilsētā kopā ar savu taisno ķēniņu, kad ļaunuma armijas tos ielenc, un tad tos iznīcina pats Dievs.

Viena no lietām, ko Dievs izlabo tiesā, ir varas piesavināšanās, kas notikusi mūsu kritušajā pasaulē. Kritušie cilvēki vairs nedzīvo citiem vai Dieva godam, bet gan sev. Mūsdienās daudzējādā ziņā mēs dzīvojam ar sekām, ko rada izvēle ticēt, ka Visumam nav jēgas vai objektīva morāles standarta. Ja tam ir nozīme, filozofs Frīdrihs Niče uzstāja, ka mums tā ir jāizdomā pašiem un jāizliekas, it kā Visums pastāv mūsu labā. Katrs indivīds faktiski uzvedas tā, it kā viņš vai viņa būtu dievs.

(Varētu pamatoti jautāt: cik labi šī filozofija darbojās pašam Ničem? Patiesībā ne pārāk labi. Viņš kļuva vājprātīgs, sabruka uz ielas Itālijā pēc tam, kad mēģināja atturēt cilvēku no zirga sišanas. Pēc tam viņš pavadīja nākamās 11 savas dzīves gadus daļēji katatoniskā stāvoklī un nomira 1900. gadā.)

Lai cik smagas būtu problēmas, mums, ticīgajiem, tiek atgādināts dzīvot ar cerību un nevērtēt nākotni pēc pašreizējiem notikumiem. Ir viegli nonākt izmisumā, jo mēs redzam, ka civilizācijas pilārus pastāvīgi grauj bezdievīgie un tie, kuru uzskati par Dievu nav atrodami Bībelē. Mēs šobrīd dzīvojam periodā, kad morālās vērtības, pat tādas elementāras lietas kā cilvēka dzimums, vīrietis un sieviete, vismaz dažās pasaules daļās, ir pakļautas uzbrukumiem. Atsevišķi netikuma veidi, lietas, par kurām daudziem cilvēkiem būtu kauns runāt pat privāti, tagad tiek publiski slavēti. Tik slikti ir kļuvus.

Lai gan mums tagad ir jādara savs darbs, lai padarītu dzīvi labāku citiem, kāpēc vienmēr ir svarīgi atcerēties, ka būs vajadzīga šīs pasaules pilnīga iznīcināšana un tās pārdabiska atjaunošana, lai varētu ieviest dievišķu kārtību? _____

Lai jūsu pestīšana būtu zināma

Izlasi Ps. 67. Kā šī slavas dziesma veicina jūsu izpratni par Dieva tautas lomū

Atkl. 14:6–12? _____

Masačūsetsas Tehnoloģiju institūta (MIT) inženieri ir izveidojuši jaunu melnu pārklājumu, kas padara ar to krāsotus objektus gandrīz neredzamus. Izveidots no nanocaurulēm, tas ir daudzārt tumšāks nekā jebkurš iepriekš radīts melns materiāls. Šis jaunais materiāls spēj absorbēt 99,995 procentus no visas redzamās gaismas. Pat spožākā gaisma nepadara redzamus priekšmetus, kas pārklāti ar šo pārklājumu.

Ps. 67 sākas ar aicinājumu Dievam: “.. apgaismo Savu vaigu pār mums! Lai virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība!” (Ps. 67:2, 3) Glābšanas plānā Dievs ir nodrošinājis veidu, kā grēciniekiem nonākt atpakaļ Viņa tiešajā, krāšņajā klātbūtnē, netiekot iznīcinātiem no Viņa godības. Un arī tagad, šajā dzīvē, Kristus krusts ļauj Dieva vaigam spīdēt pār mums.

Bet ir vēl kas: Dievs vēlas, lai mēs atspoguļotu Viņa gaismu pārējai pasaulei. Šāds uzdevums tika dots Israēlam: templim bija jāklūst par lūgšanu namu visām tautām: “Tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie upuri un kaujamie upuri uz Mana altāra būs Man patīkami, jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām” (Jes. 56:7).

Šajā psalmā Dāvids mums atgādina, ka Dievs vēlas, lai “virs zemes taptu zināms Tavs ceļš, visās tautās Tava palīdzība un svētība” (Ps. 67:2). Traģiski, ka Dieva ļaudīm šis uzdevums bieži vien nav izdevies. Ziņojums par Israēlu Vecajā Derībā satur arī tumšas nodaļas, tāpat kā kristīgās baznīcas ieraksti pēdējo divu gadu tūkstošu laikā. Tas ir tā, it kā mēs būtu krāsojuši savas sirdis ar īpaši tumšu vielu, kļūdami apmierināti ar to, ka uzņemam Dieva gaismu, to neatspoguļojot.

Dažkārt mēs Dieva pēdējās dienas kustību uztveram kā sava veida privilģētu telpu lidostā, kas paredzēta regulāriem garīgiem lidotājiem, un mūs netraucē tas, ka pārējai pasaulei ir jāsež trokšņainā un neērtā izgaidāmajā telpā, nesagatavotai turpmākajam ceļojumam. Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas atlikuma draudze tomēr neapmierinās tikai ar to, ka stāv Ciānā kopā ar Kristu, gozējoties Viņa klātbūtnē. Tā vietā viņi aplido visu planētu, mudinot pasauli pievienoties viņiem Dieva svētajā kalnā.

Kādi pienākumi mums kā draudzei un kā indivīdiem būtu jāuzņemas, mācot citiem patiesības, kuras mēs tik ļoti mīlam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 133., Ap. d. 1:4–9 un Atkl. 5:4–7.

“Patriarhālajā laikmetā Svētā Gara ietekme bieži atklājās manāmā veidā, tomēr nekad visā tās pilnībā. Tagad, paklausot Pestītāja vārdiem, mācekļi lūdza pēc šīs dāvanas, un Kristus Debesīs tos atbalstīja. Viņš pieprasīja Svētā Gara dāvanu, lai to varētu izliet pār saviem sekotājiem.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 37. lpp.)

Mācekļiem tika dots norādījums liecināt par Kristu “līdz pasaules galam” (Ap. d. 1:8); šis darbs vēstīs par Kristus atgriešanos (Mt. 24:14). Mums jāturpina viņu iesāktais.

Aicinot mūs nest evaņģēliju pasaulei, Kristus nelika mums pašiem izdomāt, kā tas varētu notikt. Darbs tiek virzīts no Debesu svētnīcas. Mūsu darbs ir cieši saistīts ar Kristu: Viņš mūs vada un dod spēku. Tas ir Viņa darbs, ne mūsu: mēs esam aicināti sekot Viņa vadībai. Jūs ievērosiet, kā tas notika ar Israēlu: Dievs lūdza tos sekot Viņa norādījumiem, un tad Viņš ļāva notikt neiespējamajam. Gars jau darbojas mūsu tuvinieku sirdīs; mēs esam aicināti būt klāt, kad pienāks lēmuma pieņemšanas brīdis, lai mēs varētu aicināt viņus pievienoties Dieva ļaudīm, kas stāv kopā ar Jēru Ciānā. Mums nav jāizgudro jauni līdzekļi un metodes, jo mēs nekad neesam bijuši atbildīgi par šo darbu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ir daudz neaizsniegtu cilvēku, lai gan trīs eņģeļu vēstis ir izplatītas visā pasaulē. Grupā pārrunājiet, kā mēs kā draudze varam labāk izpildīt uzdevumu, kam Kristus mūs ir aicinājis. Kā mēs varam iemācīties nekrist izmisumā, kad redzam, ka joprojām tik daudzi cilvēki pēdējās dienās nav dzirdējuši par šīm patiesībām?

2. Atkl. 5. nodaļā Jānis ir liecinieks, kā apzīmogatā grāmata tiek dota Jēram, jo Viņš ir gana cienīgs. Kad Atkl. 6 tiek atvērti ruļļa zīmogi, mēs redzam, ka Jaunās Derības draudzes vēsture ir skaidri paredzēta līdz pat laika beigām. Ko mēs varam mācīties no šī apraksta par to, kā Dievs plāno Savu darbu pabeigt?

3. Kādi mūsdienu notikumi varētu viegli novest pie tā, kas aprakstīts Atkl. 13. un 14. nodaļā? Kādi šķēršļi paliek?

“KAS ESAM NONĀKUŠI PIE LAIKA BEIGĀM”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 6:12–17; Mt. 24:36–44; 1. Moz. 6:1–8; 2. Pēt. 2:4–11; 1. Moz. 18:17–32; Dan. 7:9, 10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām. Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt” (1. Kor. 10:11, 12).

Bībele ir pilna ar aprakstiem par Dieva tautu, kas norāda uz nākotnes notikumiem, un tiem ir atslēgas, kas palīdz mums saprast “mūsu laika patiesību”. Faktiski daži no šiem pārskatiem pārsteidzoši detalizēti atspoguļo pēdējo dienu notikumus, sniedzot mums plašāku pamatu Daniēla pravietojumu un Atklāsmes grāmatas skaidrai izpratnei.

Nepārkāpjot indivīda apziņas brīvību, Dievs var lieliski vadīt notikumus, kas norisināsies pēdējās dienās, notikumus, ko Viņš ir atklājis praviešiem. Daži no šiem svarīgajiem stāstiem ir acīmredzami, jo Jaunā Derība uz tiem īpaši atsaucas, aprakstot pēdējo dienu notikumus: stāsti par Sodomu un Gomoru, plūdiem utt. Citiem ir nepieciešama rūpīga pārdomāšana un izpēte, lai no tiem iegūtu patiesības, kas mums ir dotas Dieva Vārdā.

Nākamo pāris nedēļu laikā mēs pētīsim vairākus svarīgus stāstus, lai noskaidrotu, kas tiem varētu būt sakāms par tādiem notikumiem kā Kristus otrā atnākšana, izmeklēšanas tiesa, galīgā krīze un citi. Un tajā visā mēs atrodam Kristu kā centru, jo Viņam ir jābūt visu mūsu pravietisko centienu pamatam, kā arī galamērķim.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. jūnijā.

Jēra dusmas

Izlasi Atkl. 6:12–17. Pārdomājiet detalizētāk cilvēku reakciju, kad pēkšņi sāk attīstīties pēdējo dienu notikumi. Ko jūs ievērojat viņu reakcijā? _____

Interesanti atzīmēt, ka pazudušie nekliedz: “Kas tas ir?” vai “Kas stāv aiz tā?” Šķiet, ka viņi saprot, kas notiek. Viņi atsauca uz Jēzu kā “Jēru”, kas norāda, ka viņi kaut ko zina par Kristus stāstu. Šķiet, ka viņi arī apzinās, ka “ir pienākusi Viņa lielā dusmu diena” un ka viņi ir nokļuvuši bezcerīgā stāvoklī: “Kurš varētu pastāvēt?”

Pirms pienāk gals, evaņģēlijs tiek nodots katrai tautai uz zemes (Mt. 24:14), un trīs eņģeļu vēstis tiek nodotas visai planētai. Un tomēr būs cilvēki, kas tiks pārsteigti nesagatavoti – nevis informācijas trūkuma dēļ, bet gan tāpēc, ka viņi atteicās ticēt un paklausīt. Tas būs iemesls, kāpēc šie cilvēki pēdējās dienās būs pazuduši.

Izlasi Mt. 24:36–44. Kādas mācības, ko Jēzus mums saka, mums vajadzētu smelties no stāsta par Noa? _____

Jēzus norāda uz stāstu par plūdiem, lai brīdinātu mūs, ka Viņa otrā atnākšana daudziem būs pārsteigums. Arī plūdi pasaulei daudziem bija pārsteigums, bet ne informācijas trūkuma dēļ. Noa 120 gadus sludināja pasaulei, kas atteicās ticēt. Viņiem teica, kas notiks. Viņi vienkārši neticēja.

Tikmēr daudzi cilvēki sev iestāsta: ilgu laika periodu aiztecēšana nozīmē to, ka pravietojumi ir nepatiesi. Izmantojot stāstu par plūdiem kā kontekstu, Pēteris raksta, ka “pēdējās dienās nāks nikni smejēji, kuri dzīvos savās pašu kārbās un sacīs: kur paliek Viņa apsolītā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma” (2. Pēt. 3:3, 4). Ar katru gadu šāds noskaņojums tikai pieaug.

Pēc katras personas pieredzes Jēzus otrā atnākšana (vai dažos gadījumos trešā atnākšana) nav ilgāks par mirkli pēc nāves, un mēs visi zinām, cik ātri paiet dzīve. Kā šāda perspektīva palīdz tikt galā ar domu par kavēšanos? _____

Noas sludināšana

Pēteris mums atgādina, ka daudzi būs nesagatavoti Kristus atgriešanās brīdim, jo viņi “tīši aizmirst” (2. Pēt. 3:5, NKJV), kas notika plūdus. Šodien, lai gan pasaule kolektīvi atceras lielus plūdus (apbrīnojami daudzās pasaules kultūrās, sākot ar senajiem grieķiem un beidzot ar maijiem, saglabājušies stāsti par postošiem plūdiem), stāsts par Noa, iespējams, ir viens no visvairāk mūsdienās apsmietajiem no Bībeles stāstiem. Kā jau tika prognozēts, pasaule šo stāstu labprāt noliek malā kā mītu neatkarīgi no tā, cik skaidri un tieši tas ir attēlots Vecajā Derībā un daudzkārt pieminēts Jaunajā Derībā.

Jēzus teica, ka situācija pasaulē līdzināsies “Noas dienām” Mt. 24:37–39. Salīdziniet šo fragmentu ar 1. Mozus 6:1–8. Kādi bija morālie apstākļi, kas noveda pie plūdiem? Kādas paralēles pastāv starp abiem laikposmiem? _____

Dieva pēdējo dienu atlikuma ļaudīm ir vēl viena svarīga mācība, un tā izriet no rūpīgas izpētes. Ebr. 11:7 ir teikts, ka Noa “uztaisīja šķirstu sava nama glābšanai; tās dēļ viņš nicināja pasauli un kļuva tās taisnības mantinieks, kas nāk no ticības”.

Iedomājieties, ka esat sludinājuši vairāk nekā gadsimtu un ka šķirstā nav ko ievest – vienīgi savu ģimeni. Ja Noa būtu bijis mūsdienu evaņģēlists, mums varētu rasties kārdinājums viņu norakstīt kā neveiksminieku – gadu desmitiem ilga sludināšana un, šķiet, nekādu rezultātu.

Par laimi, šobrīd daudzas pasaules daļas trīs eņģeļu vēstīm ir ļoti atsaucīgas. Evaņģēlija sludināšana – mūsu unikālās atlikuma vēsts pasludināšana – ir izrādījusies neticami efektīva neskaitāmās pasaules daļās, un daudzi iepazīst Kungu. Mēs vēl neesam sasnējuši momentu, kad vairs nav nekādu panākumu, lai gan mums ir teikts, ka pienāks brīdis, kad “pārbaudes laiks tiks slēgts un žēlastības durvis tiks aizvērtas. Tā ar vienu īsu teikumu: ‘Kas bija gatavas, iegāja ar Viņu kāzās, un durvis aizslēdza’, mums tiek parādīta Pestītāja pēdējā kalpošanas fāze līdz brīdim, kad būs pilnīgi pabeigts lielais cilvēces atpestīšanas darbs”. (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 428. lpp.)

Līdz tam mums kā draudzei ir darāms darbs.

Kā mēs varam iemācīties nezaudēt drosmi, ja šķiet, ka mūsu personīgie evaņģēlizācijas centieni šobrīd nenes lielus augļus? Kāpēc mums centieni jāturpina? (Sk. Jņ. 4:37) _

Stāsts par Sodomu un Gomoru

Ir vēl viens svarīgs Vecās Derības stāsts, uz kuru Pēteris tiešā veidā atsaucas, aprakstot pēdējo dienu notikumus: Sodomas un Gomoras iznīcināšana. Līdzenuma pilsētas bija leģendāras ar saviem ļaunajiem darbiem un kļuva par piemēru tam, kā pirmās pilsētas iznīcina uguns no debesīm.

Izlasi 2. Pēt. 2:4–11, Jūdās 5–8 un Ec. 16:46–50 un atzīmē visas detaļas.

Kādi morālie apstākļi noveda pie šo pilsētu iznīcināšanas, un kādas paralēles pastāv ar mūsdienām? _____

Brīdinājums, kas tiek sniegts šīs planētas pēdējo dienu iedzīvotājiem, izmantojot Sodomu un Gomoru, ir skaidrs: galu galā ļaunos iznīcinās uguns, kā tas tik skaidri aprakstīts Atkl. 20. Grēks ir ārkārtīgi maldinošs, jo tas mūs padara aklus, ka mēs neredzam savu sirds stāvokli; tas aizsedz mūsu pārkāpumus zem sevis novērtēšanas slāņa, savukārt citu ļaunums bieži mums paliek acīmredzams. Tajā pašā nodaļā, kurā Dievs runāja par to, cik daudz mīlestības Viņš bija izlējis pār Savu tautu, Viņam tauta arī bija jābrīdina, ka, lai gan tā nav izdarījusi tos pašus grēkus (Ec. 16:47), tā patiesībā ir kļuvusi vēl ļaunāka par Sodomu.

Israēls bija “tēlojis netikli” (Ec. 16:41, KJV), garīgi pārkāpjot laulību. Iedomājieties, kāds bija Dieva ļauzu pārsteigums, izdzirdot, ka ir ļaunāki nekā tie, kuru ļaunums bija kļuvis par leģendu.

Tas nav nekas jauns, ne tikai senajam Israēlam, bet arī visai cilvēcei. Rom. 1:18–32 Pāvils sniedz cilvēku ļaunuma garu sarakstu, ko varētu uzrakstīt, pamatojoties arī uz mūsdienu ziņu medijiem. Pagānu grēku apraksta nolūks nebija radīt jūdiem pārākuma sajūtu, bet gan lai Dieva tauta beidzot saprastu savu grēku nopietnību. Nātans darīja to pašu, kad viņš runāja ar Dāvidu: viņš stāstīja par bagātu vīru, kurš nozadzis jēru nabagam. Šis stāsts izsauca “ļoti lielas” Dāvida dusmas (2. Sam. 12:5, NKJV), jo netaisnība šķita acīmredzama! Tomēr bija vajadzīgs Nātana paskaidrojums: “Tu esi tas cilvēks!” (2. Sam. 12:7), lai Dāvids šajā stāstā ieraudzītu sevi.

Ir svarīgi atcerēties, ka Bībele galvenokārt ir adresēta nevis ārpasaulei, bet gan pašiem Dieva ļaudīm. Kad mēs redzam citu cilvēku briesmīgos grēkus, kas aprakstīti tādā fragmentā kā Atkl. 13 vai 17, tas ir brīdinājums, ka arī mēs varam iekrist tajā pašā slazdā.

Visas zemes Tiesnesis

Tieši pirms Sodomas iznīcināšanas Mamres lidzenumos notika interesants stāsts. Dievs parādās Ābrahāmam divu eņģeļu pavadībā. Kad Ābrahāms tos ierauga, viņš aicina Debesu apmeklētājus uz maltīti, un tieši tajā brīdī Dievs apsola, ka Ābrahāmam un Sārai būs dēls, kurš vedīs pie Mesijas. Jēzus patiešām nāca no Ābrahāma dzimtas (sal. ar Gal. 3:16). Tad stāsts pēkšņi pievēršas jautājumam par līdzenuma ļaunajām pilsētām.

Izlasi 1. Moz. 18:17–32. Ko mēs no šiem pantiem uzzinām par Dieva raksturu un veidu, kā Viņš galu galā plāno tikt galā ar ļaunumu uz mūsu planētas? _____

Dievs mums nav parādā paskaidrojumus, tomēr Viņš izvēlas neslēpt no cilvēkiem Savus motīvus un plānus. “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara,” saka pravietis Amoss, “neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem” (Am. 3:7).

Pirms Dievs iznīcina Sodomu un Gomoru, Viņš paziņo, ka vienīgā pareizā rīcība ir informēt Ābrahāmu par to, kas notiks, par to, ko viņš drīzumā var sagaidīt.

Dievs paliek ar Ābrahāmu, kamēr abi eņģeļi dodas uz ļauno pilsētu, lai izsauktu ārā tos, kas ņems vērā viņu brīdinājumu. Nevar nedomāt par pravietiskajiem eņģeļiem, kuri pēdējās dienās veic to pašu uzdevumu, aicinot tos Dieva bērnus, kas dzīvo Bābelē, iziet no tās (Atkl. 14:6–12, 18:1–4). Kad tiek izteikts pēdējais brīdinājums, Dievs apspriežas ar Ābrahāmu, kas notiks, un Viņš labprāt pakļaujas sentēva jautājumiem.

Ābrahāms jautā: “Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?” (1. Moz. 18:25) Ābrahāms pēta ne tikai Sodomas gadījumu, bet arī Dieva raksturu. Tāpat, pirms nāks gals, Dievs atver Debesu grāmatas (Atkl. 20:4, 11–15) un ļauj mums izpētīt pierādījumus, pirms Viņš beidzot šķīstīs zemi ar uguni. Tas ir, mums būs tūkstoš gadu, lai saņemtu atbildes uz daudziem jautājumiem, kas pagaidām paliek neatbildēti.

Pirms Kungs pasludinās galīgo spriedumu pazudušajiem, Viņš dod mums tūkstoš gadu, lai mēs saprastu, kas notiks un kāpēc. Ko tas mums stāsta par Viņa raksturu un to, cik atvērts Viņš ir radīto būtņu pārbaudei – būtņēm, kuru eksistence pilnībā atkarīga no Viņa un kurām nav dots zināt šīs lietas? _____

Pirmsadventes tiesa

Tiesas apraksts Dan. 7. nodaļā sniedz mums ieskatu aiz priekšvara – bijību iedvesmojošu iespēju ieraudzīt, kā Dievs atrisina grēka problēmu, vienlaikus izpērkot tos, kuri vēlas dzīvot derības attiecībās ar Viņu.

Izlasiet izmeklēšanas tiesas aprakstu Dan. 7:9, 10, 13, 14, 22, 26 un 27. Uz ko tiesā vērstā galvenā uzmanība? Kāds spriedums ir tiesas procesa beigās? Ko tas mums stāsta par pestīšanas plānu? _____

Nav šaubu, ka Dievs izvērtē katru cilvēku. Sal. māc. 12:14 mums apliecina, ka “Dievs liks ikvienu darbu tiesā” (NKJV), un Pāvils atgādina, ka mums nav jātiesā citam citu, jo “mēs visi stāvēsim Kristus soģa krēsla priekšā” (Rom. 14:10). Dievam, protams, nav vajadzīgi pieraksti, lai zinātu, kurš ir izglābts vai pazudis, bet eņģeļiem, kuri visu laiku ir pētījuši pestīšanas plānu (1. Pēt. 1:12), dabiski būtu radušies jautājumi. Viņi bija sātana sacelšanās liecinieki un redzēja, ka trešā daļa Debesu eņģeļu tika izraidīti no debesīm (Atkl. 12:4) – un tagad Dievs mūs ievē Savā klātbūtnē. Dievs atver grāmatas un ļauj svētajiem visu skaidri ieraudzīt.

Stāsts par Ābrahāma lūgšanu par Sodomu un Gomoru – sava veida spriedumu – sniedz mums svarīgu ieskatu tiesā. Acīmredzot Sodomas dēli tika izmeklēti; Dievs piemin, ka pilsētas ļaunums radīja tai tādu slavu, ka apsūdzība pret to bija liela (1. Moz. 18:20). Taču ne tikai Sodoma un Gomora tika izmeklētas pirms to iznīcināšanas. Dievs arī atvēra “durvis” Ābrahāmam, lai viņš varētu izpētīt, vai Dievs rikojās pareizi, pieņemot lēmumu iznīcināt ļaunos.

Tikmēr kurš gan cits parādās Debesu tiesas laikā Daniēla 7, ja ne “Cilvēka Dēls”, Jēzus (Dan. 7:13, sk. arī Mt. 20:28), kura parādīšanās ir vienīgais iemesls, kāpēc šis spriedums “tiek pieņemts Visaugstākā svēto labā” (Dan. 7:22, NKJV). Viņa ļaudis iziet cauri tiesai tikai ar Viņa pilnīgo tainību.

Iedomājieties, ka stāvat tiesas priekšā ar visiem saviem noslēpumiem, kas ir atklāti mūsu svētā Dieva priekšā. Kāda ir jūsu vienīgā cerība tiesas laikā? (Skatīt piektdienas tēmu.) _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Plūdi” (101., 102. lpp.).

“Augstais priesteris pret sātana apvainojumiem nespēj aizsargāt ne sevi, ne savus ļaudis. Viņš nevar apliecināt, ka Israēls būtu brīvs no kļūdām. Netirās drēbēs, kas simbolizē ļaužu grēkus, kurus viņš nes kā to pārstāvis, priesteris stāv eņģeļa priekšā, atzīdams savas tautas vainu, tomēr norādīdams uz tās nožēlu un pazemošanos un pašātvībā atsaukdamies uz grēkus piedodošo Pestītāju. Viņš ticībā pieķeras Dieva apsolījumiem. [..]

Sātana apsūdzības pret tiem, kas meklē Kungu, neizraisa nepatika pret šo cilvēku grēkiem. Viņš pat gavilē par to nepilnīgo raksturu, jo labi zina, ka tos varēs pārspēt tikai tad, ja tie pārkāps Dieva likumus. Šīs apsūdzības izsauc vienīgi viņa naids pret Kristu. Īstenojot atpestīšanas plānu, Jēzus salauž sātana ietekmi uz cilvēci un atbrīvo dvēseles no viņa varas. [..]

Pats ar saviem spēkiem cilvēks nespēj pretoties ienaidnieka uzbrukumam. Grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savu vainu, viņš stāv Dieva priekšā. Bet mūsu Aizstāvim Jēzum ir spēks pasargāt tos, kas ar atgriešanos un pilnīgā pašātvībā savas dvēseles uzticējuši Viņam. Jēzus aizstāv viņu lietu un, atsaucoties uz Golgātas varenajiem pierādījumiem, liek aplust viņu apsūdzētājam. Pilnīga paklausība Dieva baušļiem ir devusi Kristum visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva pieprasa žēlastību un apžēlošanu vainīgajam cilvēkam.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 583.–586. lpp.)

DISKUSIJAS JAUTĀJUMI:

1. Jēzus saviem mācekļiem teica, ka viņi ir pasaulē, bet ne no pasaules (sk. Jņ. 15:19, 17:14–16). Kā mēs līdzsvarojam savu pienākumu uzvarēt pasauli un vajadzību pasargāt sevi no “pasaules neaptraipītiem”? (Jēk. 1:27)

2. Ko Noas publiskā kalpošana pirms plūdiem mums māca par to, kā notiek lielā cīņā? Kādos veidos mums šodien ir tāda pati loma?

3. Pirms ļauno aprīšanas ar uguni no debesīm (kā tas notika ar Sodomu), Dievs tos uzmodina no mirušajiem un ļauj sātanam īsu brīdi darboties ar viņiem (Atkl. 20:7–9). Kā jūs domājat, kāpēc tas būtu nepieciešams kā pēdējais solis, pirms Dievs visu sakārto pēc taisnības?

4. Pārdomājot stāstus, kurus mēs pētījām šonedēļ, kādus brīdinājumus jūs atrodat savai dzīvei? Ko šie stāsti jums māca par jūsu cerību Kristū?

RUTE UN ESTERE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rutes 1:1–5, Rutes 2:5–20, Īj. 1:6–11, Mt. 4:8, 9, Est. 3:1–14, Atkl. 12:14–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri stāvam pils pagalmā, viņa atrada labvēlību viņa acīs, un ķēniņš izstiepa zelta scepteri, kas bija viņa rokā, preti Esterei, un Estere tuvojās un pieskārs sceptera smailei” (Est. 5:2).

Šajā nedēļā mēs turpināsim pētīt stāstus, kas ir prototipi pēdējo dienu notikumiem. Izmantojot reālās dzīves notikumus un cilvēkus, Dievs palīdz mums ieraudzīt lietas no Viņa perspektīvas un palīdz saprast, kā interpretēt vēlāk dotos pravietojumus, lai stiprinātu mūsu ticību.

Mūsu uzmanība tiek pievērsta divām nozīmīgām sievietēm, kuru stāsti aizkustinājuši neskaitāmu paaudžu sirdis: Rutei un Esterei. Viena ir atraitne, kura rod cerību pēc tikšanās ar laipno Boāsu, savu radnieku. Viņu laulība ir kļuvusi par kristiešu iecienītāko mīlas stāstu, jo tas atspoguļo Kristus mīlestību pret mums. Otra ir jauna meitene, kas dzīvo svešā zemē un uzzina par sazvērestību, kas grasās iznīcināt viņas tautu. Viņa tiek uzstumta uz galvenās skatuves drāmā, kas kļūst par tautas glābiņu.

Protams, pravietojumos sievietē ir spēcīgs Dieva draudzes simbols, daudz izgaismojot to, kā Dievs izturas pret Saviem ļaudīm. Apskatīsim Bībeles stāstus par šīm divām sievietēm, kuru dzīves apstākļi ir iemūžināti Dieva Vārdā, un centīsimies no viņu pieredzes iegūt visas iespējamās mācības.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūnijā.

Bads “maizes namā”

Kristīgās ticības kritiķi bieži ir norādījuši uz brutālo dzīves realitāti šajā pasaulē kā pierādījumu tam, ka: (a) Dievs neeksistē vai (b) Viņš ir bezspēcīgs iejaukties, kad notiek sliktas lietas, vai (c) Viņam ir vienalga, ka mums sāp. Tomēr daudzi Bībeles stāsti sniedz bagātīgus pierādījumus tam, ka neviens no šiem pieņēmumiem nav pareizs. Tiesa, Dievs ļauj cilvēcei piedzīvot sacelšanās pret Viņu sekas. Taču, nepārkāpjot mūsu brīvo gribu, Viņš vienmēr ir klātesošs, vienmēr darbojas cilvēces vēsturē, vienmēr virzot mūs uz grēka un ciešanu problēmu galīgo atrisinājumu. Stāsts par Ruti ir viens no šādiem piemēriem.

Izlasi Rutes 1:1–5. Kādas grūtības piemeklēja Naomiju un Ruti, un kas tās izraisīja? Kā tas atspoguļo situāciju, ar kuru šobrīd saskaras visa cilvēce? _____

Šī stāsta ievadā var atrast ironiju: bads bija skāris Betlēmi, pilsētu, kuras nosaukums nozīmē “maizes nams”, atgādinot par Ēdenes pārpilnību, kur Dievs Ādamam un Ievai teica: “No visiem dārza kokiem ēzdams ēd” (1. Moz. 2:16). Cilvēce sāka savu pastāvēšanu pārpilnībā, dāsna Radītāja gādībā, bet pēc tam nomainīja savu radības aprūpētāja lomu pret grēka verdzību. “Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst,” Dievs teica Ādamam (1. Moz. 3:19).

Mums tāpat kā Naomi ir atņemts mantojums, ko Dievs mums sākotnēji bija paredzējis, un dzīve ir kļuvusi apgrūtināša. Ēdene tika dota kā dāvana, bet ne bez nosacījumiem: cilvēki varēja brīvi sacelties, taču tas nozīmētu, ka viņiem pašiem jāuzņemas atbildība par savu labklājību. Sākotnēji mums bija paredzēts “pakļaut” visu nekritušo pasauli zem Dieva svētības, bet tagad mūsu priekšā ir uzdevums pakļaut kritušo. Savtīgi cilvēki, kas sacenšas par ierobežotajiem resursiem, izraisa daudz sirdssāpju un ciešanu.

Traģēdija ir neizsakāma: zeme joprojām bagātīgi dod augļus, kas ir spēcīga liecība par Dieva mīlestību, bet starp cilvēku alkatību un grēka postījumiem pasaule dažkārt, šķiet, mūs pakļauj vairāk nekā mēs to. Tomēr kādu dienu tas viss beigsies.

Kā zeme joprojām atklāj Dieva mīlestības un radošā spēka brīnumus pat pēc sešiem tūkstošiem gadu grēka un nāves? _____

Rute un Boāss

Naomija lūdza, lai viņas vārds tiktu nomainīts uz Māra, jo viņas dzīvi bija pārņēmis rūgtums (sk. Rutes 1:20). Mūsu attiecības ar Radītāju ir neatgriezeniski sabojājis grēks, liekot mums nonākt garīgā nabadzībā. Mūsu izredzes ir vājas, un mēs pavadām savu dzīvi, uzlasot vārpas no lauka malām, dzīvojot no prieka lūžņiem, ko izdodas atrast salauztajā pasaulē. Bet tas viss mainās brīdī, kad mēs nonākam pie ievērojama atklājuma: Dievs mūs nav aizmirsis.

Izlasi Rutes 2:5–20. Kāpēc šajā stāstā šis ir tik izšķirošs brīdis? Kāpēc, jūsuprāt, tas, ka Naomija atklāja labdara identitāti, bija tik laba ziņa? _____

Naomija nevarēja pārņemt savu vīra Ēlimeleha zemi, nesaņemot palīdzību no vīra ģimenes. Viņa cer, ka Rute varēs apprecēties ar sava mirušā vīra tuvu radnieku un laist pasaulē bērnu Ēlimeleha mājās. Dievs Israēlā ir parūpējies, lai cilvēki Apsolitājā zemē varētu atgūt savu mantojumu: lai izpirktu Ēlimeleha mantojumu, bija vajadzīgs tuvs radnieks. Boāss nebija tikai laipns zemnieks; viņš bija Ēlimeleha radnieks, kas varēja zemi izpirkt.

Atklājums, ka Boāss bija ne tikai labsirdīgs un dāsns, bet arī radnieks, bija vislabākā iespējamā ziņa: nabadzībai, kurā dzīvoja abas sievietes, nebija jāilgst mūžīgi.

Kristieši jau sen ir sapratuši, ka Boāss ir simbols Kristum, kurš ir ne tikai mūsu Radītājs, bet arī izvēlējās kļūt par mūsu radnieku – īstu cilvēku ar miesu un asinīm, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc Viņš bieži Sevi sauca par “Cilvēka Dēlu” (Mt. 12:8, Mk. 8:31, Lk. 22:22, Jņ. 3:14).

Pārāk daudzi cilvēki par Dievu domā kā par skarbu: “Iespējams, Viņš mūs ielaidīs Debesīs, ja mēs morālā ziņā visu būsim izdarījuši pareizi, bet Viņš to darīs skopi, jo mēs esam pārkāpuši kādu tehnisku aspektu!” Boāsā atklātais Kristus attēls pilnībā lauž šādus priekšstatus. Dievs mūs ne tikai pamana; neskatoties uz mūsu dziļo garīgo nabadzību, Viņš vēlas, lai mēs kļūtu par Viņa līgavu.

Mēģiniet aptvert ne tikai to, ka Radītājs kļūst par daļu no Savas radītās pasaules, bet pēc tam arī izvēlas mirt par to. Kā šai pārsteidzošajai patiesībai vajadzētu ietekmēt to, kā mēs uztveram savu eksistenci? _____

Boāss kā glābējs

Boāss dziļi iemīlas Rutē un vēlas viņu apprecēt, taču pastāv ievērojams šķērslis: ir kāds tuvāks radnieks, kuram arī ir pretenzijas uz šo sievieti un zemi. Ja mēs uzskatām Boāsu par Kristus tēlu, šī situācija var atklāt problēmu, kas pastāv lielajā cīņā. Kristus mūs mīl, bet ir kāds “tuvāks radnieks”, kuram arī ir pretenzijas: sātans.

Ko šie panti atklāj par sātana pretenzijām uz cilvēci? Īj. 1:6–11; Mt. 4:8, 9; Jūdas 1:9; Lk. 22:31.

Kad sātans parādījās Debesu padomē, viņš sacīja Dievam, ka ir ceļojis un klejojis “pa visu zemes virsu” (Īj. 1:7), un, kad Dievs viņam jautāja, vai viņš ir pamanījis taisno Ļjabu, sātans pieprasīja viņu kā vienu no savējiem, liekot domāt, ka Ļjaba sirds patiesībā nepieder Dievam. Tas ir, “viņš patiesībā seko Tev tikai tāpēc, ka Tu esi labs pret viņu. Pārstāj būt pret viņu labs un tad skaties, kāda būs Ļjaba uzticība”.

Jūdas vēstulē mēs redzam īsu atsauci uz stāstu, kas Israēlā bija ļoti zināms: pēc tam, kad Dievs bija apglabājis Mozu (5. Moz. 34:6), viņš vēlāk tika augšāmcelts. Lai gan mēs neesam informēti par detaļām, pats teksts, kurā teikts, ka viņi stridējās par Mozus ķermeni, liecina, ka sātans uz to bija izteicis kādas pretenzijas.

“Kristus nāca, lai pirmo reizi dotu dzīvību mirušajam. Kad Dzīvības Kungs un mirzdošās būtnes tuvojās kapam, sātans uztraucās par savām pārvaldnieka tiesībām. Viņš ar saviem ļaunajiem eņģeļiem sāka protestēt pret ielaušanos teritorijā, ko uzskatīja par savu. Viņš lielījās, ka Dieva kalps ir nonācis viņa gūstā. Viņš paskaidroja, ka pat Mozus nebija spējis turēt Dieva baušļus un, piesavinādamies godu, kāds pienākas vienīgi Jehovam, viņš ir izdarījis tādu pašu grēku kā sātans, kura dēļ reiz tika izdzīts no Debesīm, un, izdarot pārkāpumu, nonācis sātana pārvaldes sfērā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 478. lpp.) Acīmredzot Kristus atspēkoja sātana apgalvojumu, un Mozus tika augšāmcelts (sk. Mt. 17:3).

Rutes 4:1–12 Boāss dodas uz Betlēmes vārtiem – pilsētu, kur Kristus ienāca mūsu pasaulē kā mūsu tuvais radnieks. Vecākie ir sapulcējušies, un visbeidzot tiek apmaiņītas sandales (īpašumtiesību simbols).

Ciema vārti ir vieta, kur tika izlemtas lietas: šī ir sava veida tiesas aina. Tā atspoguļo tiesas ainu Dan. 7:13, 14, 22, 26, 27. Mēs nedrīkstam palaist garām šo kritisko tiesas aspektu: tiesa notiek “svēto labā” – bet tikai tāpēc, ka Kristus ir samaksājis par mums, tāpat kā Boāss samaksāja par savu līgavu.

Hamans un sātans

Stāstā par Esteri mēs satiekam Hamanu, kurš ir izsalcis pēc amata un varas. Viņam tiek piešķirta liela nozīme impērijā, pāri visiem pārējiem prinčiem (Est. 3:1).

Ja izlasīsim Ec. 28:11–15 un Jes. 14:12–15 par Luciferu, mēs atradīsim dažas paralēles ar Hamanu, jaunu Dieva izredzētās tautas ienaidnieku, kurš atsakās paklanīties Dieva pārākuma priekšā. Sātana visaptverošie nodomi tiek atklāti stāstā par Kristus kārdināšanu, kur viņš aizved Jēzu uz augstu vietu, lai parādītu Viņam pasaules valstības (Mt. 4:8–11). Kristus, kā mēs redzējām, nāca, lai izpirktu pasauli un pieprasītu to kā savējo – un Viņš to darīja kā viens no mums. Jēzus ir mūsu Radnieks-Glābējs, un cena, ko Viņš maksāja, lai izpirktu pasauli, protams, bija ārkārtīgi augsta.

Atklāsmes grāmatā mēs redzam, ka sātana tieksme pēc varas un pielūgsmes ievēd šo pasauli galējā krīzē. Viņa maldi liek pasaulei “brīnīties” un sekot zvēram (Atkl. 13:3, 4), taču daži atsakās viņu pielūgt. Pret šiem cilvēkiem viņš izmanto spēku.

Hamans ievēro, ka Mordohajs – viens no Dieva izredzētajiem ļaudīm – nepakļaujas viņam un neatzīst viņa uzspiesto pielūgsmi. Viņš kļūst “dziļu dusmu pilns” (Est. 3:5, 6), un viņš apņemas likvidēt visu Mordohaja tautu no zemes virsas.

Izlasi Est. 3:1–14, Atkl. 12:14–17 un 13:15. Kādas paralēles jūs atrodat šajos fragmentos? Kā Jāņa apraksts par Dieva atlikuma draudzi ir līdzīgs Hamana un Dieva tautas stāstam? _____

Velns ir pieteicis pretenzijas uz šo pasauli, bet to cilvēki, kuri paliek uzticīgi Dievam – ievēro Viņa baušļus –, atspēko viņa apgalvojumu par pilnīgu pārvaldību. “Kad sabats kļūs par īpašu strīdus jautājumu visā kristīgajā pasaulē, mazākuma nepiekāpīga atteikšanās pakļauties populārajai prasībai padarīs viņus par vispārējas apspiešanas objektiem.” (Elena Vaita “Signs of the Times”, 1910. gada 22. februāris)

Padomājiet par “mazajām lietām”, kas tagad pārbauda jūsu ticību. Ja jūs pieņemsiet kompromisus attiecībā uz šīm “mazajām lietām”, ko jūs darīsiet, kad pienāks lielais pārbaudījums? _____

Šī laika dēļ

Dažiem kristiešiem ir neauglīga tieksme kavēties pie Bībeles pravietojumu smagajām tēmām. Mēs redzam, ka priekšā stāv pārbaudījumu laiki, un pravietojumu izpēte var kļūt balstīta uz bailēm, koncentrējoties uz grūtībām, nevis uz stāsta apsolīto atrisinājumu. Lai gan Dievs neizskaistina nākotni un ir godīgs attiecībā uz notikumiem līdz pat lielās cīņas beigām, vienmēr ir svarīgi izlasīt stāstu līdz galam.

Pravietojumos ir vispārējs modelis, kurā Dievs atklāj patiesību par cilvēces sacelšanās radīto nekārtību, un Viņš parāda mums sekas. Taču Viņš vienmēr parāda arī cerību. Daži uz pēdējās krīzes pravietojumiem – “Jēkaba bēdu laiku” – raugās ar bailēm un drebēšanu. Bez šaubām, noslēguma brīži Dieva ļaudīm nebūs viegli. Tomēr, kā grūto laiku pravietojums ir uzticams, tikpat uzticams ir arī atbrīvošanas apsolījums.

Atkl. 12. nod. velns vajā Kristus līgavu ar naidīgu atriebību, bet Dievs iejaucas, lai viņu glābtu. Drāmā par Esteri arī redzam skaistu karalieni galvenajā lomā, un Dievs viņu iespaidīgi izmanto, lai glābtu Savus ļaudis.

Izlasi Est. 4:13, 14; 5:1–3; un 9:20–28. Ko mēs varam mācīties no šīm Rakstu vietām par mūsu nožēlojamo stāvokli Zemes vēstures beigās? _____

Savu atlikuma draudzi Dievs izsauca konkrētam vēstures brīdim. Tumšo viduslaiku 1260 dienām tuvojoties nobeigumam, Dievs izveda Savu līgavu no paslēptuves (sal. Atkl. 12:14), lai nodotu pasaulei Savu pēdējo žēlastības vēstījumu: trīs eņģeļu vēstis. Mēs esam šeit “tādu laiku kā šis” dēļ (Est. 4:14).

Estere atklāja, ka viņa nebija viena, lai stātos pretī vajāšanām, ko viņas tautai sagādāja Hamans: viņa atrada ķēniņa labvēlību, un viņas tauta galu galā tika atbrīvota. Arī mēs neesam vieni, ieejot zemes vēstures pēdējos notikumos – Ķēniņš ir mūsu pusē, un arī Dieva tauta tiks atbrīvota.

Vismaz šis stāsts Dieva tautai beidzās labi. Tomēr ne vienmēr viss beidzas labi, vai ne tā? Kāpēc mums vienmēr ir jāraugās uz lietām ilgtermiņā, lai saglabātu cerību, kas mums ir Kristū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Pirmais Israēla ķēniņš” (605., 606. lpp.).

“Sātans izraisīs sašutumu pret mazo pulciņu, kas atsakās pieņemt sabiedrībā populāros ieradumus un tradīcijas. Ievērojami un cienijami vīri, kopā ar bezdievīgajiem un zemiskajiem, spriedīs, kā cīnīties pret Dieva ļaudīm. Lai tos apkaunotu, tiks izmantota bagātība, ģenialitāte un izglītība. Pret tiem sazvērēsies valdnieki, ministri un draudžu locekļi. Ar balsi un spalvu, ar lielišanos, draudiem un zaimiem tie centīsies noliegt viņu ticību. Ar nepatiesiem atstāstījumiem un nikniem uzbrukumiem tie mēģinās savirmot ļaužu kaislības. Nespēdami ar Svētajiem Rakstiem aizstāvēties pret Bībeles Sabata ievērotājiem, tie šī trūkuma kompensēšanai izmantos bargus dekrētus. Lai nodrošinātu popularitāti un atbalstu, likumdevējas varas pieprasis ievērot svētdienas likumu. Bet tie, kas bīstas Dievu, nevar pieņemt cilvēku ieviestos ieradumus, kas liek pārkāpt desmit baušļu priekšrakstus. Šajā kara laukā tiks izcīnīta pēdējā cīņa starp patiesību un maldiem. Iznākums jau ir zināms, tā ka mums nav jāšaubās. Šodien, tāpat kā Esteres un Mordohaja laikā, Kungs pats aizstāvēs Savu Patiesību un Savus ļaudis.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 605., 606. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, jūsuprāt, Dievs ļauj Saviem ļaudīm pārdzīvot grūtus laikus? Ko Viņš ar to grib panākt?

2. Kā ticīgais sagatavo sevi jebkādām iespējamām grūtībām, kas var rasties ar uzticību Kristum? Kur jūs atrodat cerību grūtos apstākļos?

3. Kāpēc, jūsuprāt, mums ir tendence kavēties pie grūtākajām pravietojuma šķautnēm un ļaut tām aizēnot plašāko ainu, kas sniedz labas ziņas?

4. Pēc Atklāsmes grāmatas izlasīšanas pie jums atnāk draudzene un paziņa, ka viņai tā šķiet “biedējoša”. Kādu pieeju jūs izmantotu, lai palīdzētu viņai skaidrāk to izprast un rast sirdsmieru?

5. Kāds saka: “Es neesmu pārliecināts, ka Dievs mani mīl vai pieņem. Ja jūs zinātu, ko esmu izdarījis, jūs saprastu, kāpēc.” Kādu atbildi jūs sniegtu? Kā Rutes un Esteres stāsti ietekmē jūsu pieeju?

PRIEKŠVĒSTNEŠI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 2:31–45, 3:1–12, 17, 18; Atkl. 13:11–17; Rom. 1:18–25; Ap. d. 12:1–17; Mt. 12:9–14.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu” (2. Tīm. 1:7).

Šonedēļ mēs apskatīsim vēl divus Bībeles stāstus, kas vēsta par pēdējo dienu notikumiem, atklājot vērā ņemamas detaļas.

Pirmkārt, mēs apskatīsim stāstu par Sadrahu, Mesahu un Abednego, kurā ir acīmredzamas atsauces uz Atkl. 13. nodaļā aprakstītajiem jautājumiem. Pēc tam mēs pievērsīsimies Jaunajai Derībai, kur atklāsim, ka arī agrīno kristiešu pieredze palīdzēs mums saprast, ko sagaidīt šajā laikā līdz Kristus atnākšanai.

Abi piemēri izceļ ievērojamu drosmi un sniedz atslēgu, kā rast sirdsmieru vissmagākajos apstākļos.

Atkal un atkal Jēzus iedrošināja Savus klausītājus – “nebīstieties” un “kāpēc tavas domas tevi nomāc?”. Ir svarīgi atcerēties, ka pravietojumu centrā ir Kristus, un tāpēc mums ir jāspēj atrast viens un to pats padoms visās ainās, kas attēlotas zemes beigu momentos. “Jūsu sirdis lai neizbīstas,” Viņš pamācīja Savus mācekļus, “ticiet Dievam un ticiet Man” (Jņ. 14:1).

Citiem vārdiem sakot, jā, pēdējo dienu notikumi būs grūti un smagi tiem, kas cenšas palikt uzticīgi Dievam. Bet galu galā mums uz šiem notikumiem jāskatās ar cerību, nevis bailēm.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. jūnijā.

Dan. 2 un vēsturiskā pieeja pravietojumu skaidrošanai

Viens no spēcīgākajiem pravietojumiem visos Rakstos ir Dan. 2. nodaļa. Rakstot vairāk nekā piecsimt gadus pirms Kristus, pravietis izklāstīja pasaules vēsturi, sākot no viņa laikiem Bābelē un pēc tam aprakstot Medo-Persiju, Grieķiju, Romu un tās sadalīšanos mūsdienu Eiropas tautās, kādas tās ir šodien.

Faktiski, runājot par šīm Eiropas tautām, vienā pantā teikts, ka “cilvēki sadzīvē un laulības noslēdzot gan saskaras cits ar citu, bet neviena daļa nesaraujami nesavienojas ar otru, tieši tā, kā dzelzs nesavienojas ar mālu” (Dan. 2:43). Šis pravietojums ir pārsteidzoši piepildījies. Tas ir, neskatoties uz visu veidu jauktajām laulībām starp šo tautu cilvēkiem (no valdniekiem līdz plebejiem), tās joprojām dzīvo nošķirti, katra par sevi.

Piemēram, Lielbritānijas monarhiju tagad sauc par Vindzoras dinastiju, jauk angļu nosaukums. Tomēr šis nosaukums ir salīdzinoši nesens – kopš 1917. gada. Pirms tam ģimeni sauca par Saksijas Koburgas un Gotas dinastiju, kas ir izteikti vācisks vārds, jo daudzas britu karaliskās personas, saskaroties cita ar citu, bija vāciešu asinsradinieki. Tomēr ar šīm asinssaitēm nepietika, lai atturētu no savstarpēja kara, tāpēc Pirmā pasaules kara laikā, vēloties norobežoties no nīstajiem ienaidniekiem, angļi nomainīja nosaukumu uz Vindzoras namu.

Izlasi Dan. 2:31–45. Kāds bija Nebukadnēcara sapnis, un kā Daniēls to izskaidroja?

Visi Daniēla apokaliptiskie pravietojumi seko Dan. 2. nodaļā noteiktajam pamatam. Tas ir, pārējos pravietojumos ir tā pati secība, kas Dan. 2. nod., kur vienu pasaules impēriju nomaina nākamā, līdz Dievs nodibina Savu mūžīgo valstību (sk. Dan. 2:44; 7:13, 14). Citiem vārdiem sakot, pravietojumi iet cauri vēsturei nepārtrauktā impēriju secībā, sākoties senatnē un noslēdzoties nākotnē, līdz pat mūsdienām. Šī ir vēsturiskā pieeja, interpretējot pravietojumus, un tas ir vajadzīgs šo tekstu pareizai izpratnei. Vēsturiskās pieejas izmantošana ir ļoti svarīga, lai izprastu pēdējo dienu notikumus, jo īpaši, kā tie ir attēloti Atklāsmes grāmatā.

Kā Dan. 2. nodaļa pierāda, ka Dievs ne tikai zina nākotni, bet arī to, ka Viņš galu galā ir par to atbildīgs?

Tēla pielūgsme

Lai cik padevīgs bija Nebukadnēcars, Daniēla paveiktā iespaidots, sākumā viņš maksāja Daniēlam un viņa Dievam (sk. Dan. 2. nod., it īpaši 46.–48. pantu), tomēr tas neturpinājās ilgi.

Izlasi Dan. 3:1–12. Kāda nozīme varētu būt tam, ka statuja bija tikai no zelta un ka ķēniņš pieprasīja to pielūgt? _____

Ķēniņš uzsvēra savu nepakļaušanos Dieva vēstij, uzbūvējot statuju, kas izgatavota tikai no zelta. Vēsts? Bābele nekad nekritis, un Nebukadnēcars vienmēr būs ķēniņš. Ikviens, kurš uzdrošināsies apstrīdēt šo ideju, tiks sodīts ar nāvi. Tas kalpo kā spēcīgs atgādinājums, ka mūsu cilvēciskā tieksme pēc pašnoteikšanās var ātri padarīt mūs aklus pret patiesību, kā visdrīzāk norisināsies Lielā cīņā.

Savā ziņā Nebukadnēcars demonstrē Lucifera īpašības: viņš bija ambiciozs, pašnozīmīgs un pietiekami lepns, lai atklāti saceltos pret Dieva autoritāti. Taču, protams, pastāv arī ievērojamas atšķirības: Nebukadnēcars galu galā sāka ticēt patiesajam Dievam, un, visticamāk, mēs viņu satiksim valstībā, pret kuru viņš sākotnēji tik dedzīgi cīnījās.

Izlasi Dan. 3:17, 18, trīs ebreju zēnu vārdus, kas nepakļāvās ķēniņam. Ko tas mums māca par ticību, un ko tā reizēm varētu no mums prasīt? _____

Padomājiet, cik viegli šie trīs vīri varēja racionāli izkļūt no bīstamās situācijas. “Mēs taču neesam fanātiķi, kas vēlētos tikt dzīvi sadedzināti tikai vienas noliekšanās dēļ! Vai mēs nevarētu tikai izlikties, paklanoties, lai aizsietu kurpju šņores, vienlaikus pielūdzot savu Dievu?” Vai tas tiešām bija tā vērts, ko viņi piedzīvoja? Acimredzot viņi tā domāja, un viņu vārdi liecina, ka dzīvības briesmas viņi apzinājās.

Kā mēs varam izvairīties no vieglajām racionalizācijām, kas mums sniedz iespējas iziet uz kompromisiem attiecībā uz mūsu ticību? Kas ir pateikts šajā tekstā attiecībā uz tamlīdzīgiem kārdinājumiem: “Kas vismazākajā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākajā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns” (Lk. 16:10)? _____

Tēla pielūgšana – atkal

Bībeles pētnieki jau sen ir saskatījuši saistību starp Dan. 3. nodaļu un to, ko Atklāsmes grāmata māca par pēdējo dienu notikumiem. Un pamatoti, jo Dan. 3. nodaļa – ar pavēli, kas ir sodāma ar nāvi, tas ir, “pielūgt tēlu” (Dan. 3:15) – atspoguļo to, ko Atklāsmes grāmata māca par pavēli, kas sodāma ar nāvi, pielūgt citu tēlu. “Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti” (Atkl. 13:15).

Izlasi Atkl. 13:11–17; 14:9, 11, 12; 16:2; 19:20 un 20:4. Kāds šeit ir kontrasts, kas Dieva baušļus pretstata cilvēku baušļiem? _____

Dieva ļaudis ir aicināti pielūgt “To, kurš radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, tas ir, Radītāju, pretstatā zvēram un tā tēlam. Trīs ebreju zēni, saskaroties ar līdzīgiem draudiem, atteicās pielūgt ko citu kā vien pašu Dievu Radītāju. Līdz ar to, lai cik atšķirīgi apstākļi būtu starp pavēli pielūgt tēlu Duras līdzenumā ar to, kas notiks visā pasaulē ar aicinājumu pielūgt tēlu, nevis Radītāju, princips ir viens un tas pats.

Izlasi Rom. 1:18–25. (Nemiet vērā saikni starp Rom. 1:18 un Atkl. 14:9, 10 attiecībā uz “Dieva dusmām”.) Kādā veidā jautājums par tēla pielūgšanu ir tikai vēl viena šī paša principa izpausme attiecībā uz to, kam galu galā cilvēki nododas? _____

Pielūgsme uzreiz nenozīmē klanīties un dedzināt vīraku. Mēs būtībā pielūdzam visu, kam mēs pilnībā uzticamies. Pārdomājot, ka Dievs ir mūsu Radītājs un – pēc tā, ko Viņš ir paveicis mūsu labā Jēzū, – arī mūsu Pestītājs, tad, protams, ir jāpielūdz tikai Viņš. Viss pārējais ir elkdievība. Varbūt tas palīdz izskaidrot šos Jēzus skarbos vārdus: “Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa” (Mt. 12:30). Pēdējie notikumi vienkārši būs šīs patiesības dramatiska izpausme.

Agrinās draudzes vajāšanas

Priekšvēstnešus pēdējiem notikumiem mums sagādā ne tikai Vecā Derība, bet arī Jaunā Derība. Pirmā gadsimta kristiešu dzīve nebija viegla. Vispirms viņus ienīda daudzi viņu pašu reliģijas biedri, uzskatot, ka tie apdraud Mozus ticību. Viņi arī saskārās ar pagāņu Romas impērijas dusmām. “Pret Kristu Viņa sekotāju personā savienojās zemes un elles varas. Pagānisms saprata, ka, ja uzvarēs Evaņģēlijs, tad tā tempļus un altārus noslaucīs no zemes, tāpēc tas sakopoja visus spēkus kristietības iznīcināšanai. Tā aizdegās vajāšanu ugunis.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 39. lpp.)

Apustuļu darbu grāmatā ir stāsts, kas visai spēcīgi parāda, ko Dieva ļaudis varētu sagaidīt, virzoties uz scenāriju, kas atrodams Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā.

Izlasī Ap. d. 12:1–17. Kādi šī stāsta elementi varētu paredzēt pēdējo dienu notikumus?

Jēkabam tika nocirsta galva, un Pēterim bija jābūt nākamajam. Kristiešiem tika piespriests nāvessods. Iespējams, vienu no šī stāsta ievērojamākajiem aspektiem var atrast faktā, ka Pēteris guļ savas dzīves smagākajā naktī – tik dziļi, ka eņģelim viņam ir jāiesit, lai viņu pamodinātu!

Pēteris brīnumainā kārtā tika atbrīvots un atrada ceļu uz ticīgo sapulci, kuras dalībniekiem bija grūti noticēt, ka viņš patiešām ir atbrīvots, lai gan viņi bija par to lūguši. Bībelē teikts, ka viņi bija pārsteigti, un tas liek brīnīties, cik bieži mēs lūdzam un gandrīz neuzdrošināmies ticēt, ka Dievs mums patiešām atbildēs.

Daži ticīgie tika nošauti, citi tika nogalināti. Tuvojoties beigu laikam, notiks tas pats. Pat Pēteris, lai gan toreiz tika saudzēts, galu galā nomira ticības dēļ. Pats Jēzus viņam teica: “Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi.” Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un, to teicis, Viņš tam saka: ‘Seko Man!’” (Jņ. 21:18, 19)

Ievērojiet, ka Jēzus pēc tam, kad bija pastāstījis Pēterim, kā viņš nomirs, tomēr viņam saka: “Seko Man.” Ko tam vajadzētu mums atklāt par to, kāpēc pat nāves draudi nedrīkst mūs atturēt no sekošanas Kungam? _____

Zvēra zīme

Tā kā neskaitāmi gadi ir aiztecējuši un tādi pēdējie notikumi kā nāves dekrēts un zvēra zīme vēl nav pieredzēti, tādēļ daži ir pauduši šaubas, pat skepsi, par mūsu gala notikumu interpretāciju, tostarp to, ka noslēdzošajā konfliktā sabats un svētdiena var kļūt par centrālo jautājumu.

Atklāsmes grāmata ir skaidra: mēs vai nu pielūdzam Radītāju, vai zvēru un tā tēlu. Un, tā kā septītās dienas sabats ir Dieva kā Radītāja fundamentāla zīme – atgriežoties pie pašas Ēdenes (sk. 1. Moz. 2:1–3) –, nav jābrīnās, ka jautājumā par Radītāja pielūgšanu sabats būs centrā. Tāpat nav nejaušība, ka zvēra spēks ir tas pats spēks, kas apgalvo, ka ir mainījis sabata bausli no Bībeles pielūgsmes dienas uz svētdienu, kam Bībelē nav svētību. Ņemot to vērā, ideja par sabata un svētdienas iesaistīšanu pielūgsmes jautājumā – vai nu Radītāja (sk. Atkl. 14:6, 7), vai zvēra pielūgsmi – ir pamatota. Un arī Jaunajā Derībā mums ir priekšvēstnesis šim jautājumam par septītās dienas sabatu attiecībā pret cilvēku izdomātu likumu.

Izlasi šādus pantus: Mt. 12:9–14, Jņ. 5:1–16. Kas lika reliģiskajiem vadītājiem vēlēties nogalināt Jēzu? _____

Kā reliģiskie vadītāji Mateja evaņģēlija 12. nodaļā reaģēja pēc tam, kad Jēzus sabatā dziedināja cilvēku ar nokaltušu roku (Mt. 12:9–13)? “Tad farizeji izgāja un sarunājās pret Viņu un nolēma To nogalināt” (Mt. 12:14). Slepavība septītās dienas sabata dēļ? Jņ. 5:1–16 pēc kārtējās brīnumainās dziedināšanas septītajā dienā vadītāji “tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabatā” (Jņ. 5:16).

Slepavība septītās dienas sabata dēļ, jo dziedināšana nesaskanēja ar cilvēku tradīcijām? (Te jāuzsver, ka nekas Bībelē neaizliedza dziedināšanu sabatā, tāpat kā nekas Bībelē nav nolīcis svētdienu sabata vietā.) Lai gan konkrētais jautājums, kurā ir iesaistīts Jēzus, šeit nav tāds pats kā pēdējos notikumos, tas ir pietiekami saistīts: cilvēku likumi pretstatā Dieva likumiem, un šo pretējo likumu centrā ir Bībeles sabats.

Mirt par kādu no Dieva baušļiem? Kā var viegli mēģināt racionalizēt savas iespējas izbēgt no tā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Dieva ļaudis atbrīvoti” (635.–652. lpp.).

“Visos laikos Dievs ar svēto eņģeļu starpniecību ir palīdzējis un glābis Savus ļaudis. Debesu būtnes ir aktīvi iejaukušās daudzās cilvēku lietās. Tās ir parādījušās apgērbā, kas laistās kā zibens; tās ir nākušas arī kā parasti ceļinieki. Eņģeļi Dieva vīriem ir atklājušies zemes iedzīvotāju izskatā, kad tie dienas vidū it kā noguruši atpūtās zem ozoliem. Tie ir pieņēmuši cilvēku viesmīlību. Tie ir kalpojuši par vadoņiem nakts pārsteigtiem ceļotājiem. Tie ar savām rokām ir aizdedzinājuši uguni uz altāra. Tie ir atvēruši cie­tuma durvis, lai atbrīvotu Kunga kalpus. Un, tērpti Debesu apbruņojumā, viņi novēla akmeni no Pestītāja kapa.

Daudzreiz eņģeļi cilvēku izskatā ierodas taisno sapulcēs; tie apmeklē arī ļauno sanāksmes kā tad, kad gāja uz Sodomu, lai redzētu viņu darbus un noskaidrotu, vai ļaudis jau nav pārkāpuši Dieva pacietības robežu. Kungs atrod prieku žēlastībā, un to nedaudzo dēļ, kas patiesi Viņam kalpo, bieži ierobežo nelaimes gadījumus un postu, tā ļoti daudziem ļaujot baudīt miera apstākļus. Bet grēcinieki nemaz neaptver, ka par savu dzīvību tiem jāpateicas tiem nedaudzajiem uzticīgajiem, kurus viņi tik labprāt izsmej un apspiež.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 631., 632. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 2. Tim. 1:7. Pārrunājiet pravietojumu jautājumus, kas jūs visvairāk satrauc. Kā mēs varam atbrīvoties no baiļu gara un atrast Dieva cerības vēsti pat tajos pravietojumos, kas runā par vajāšanām ticības dēļ?

2. Lai gan šobrīd varētu būt grūti saprast, kā sabats un svētdiena kļūs par redzamo un centrālo notikumu pēdējā laikā, pavērojiet, cik ātri mainās pasaule! Ko šai patiesībai vajadzētu mums mācīt par to, kā savu ticību nebalstīt uz aktuālajiem notikumiem, kas strauji mainās, bet vienīgi uz atklāto Dieva Vārdu?

3. Pārdomājiet Daņ. 2. nodaļu (un arī 7. nodaļu). Visas impērijas nāca un gāja tieši tā, kā bija paredzēts. Šodien, atskatoties vēsturē, mēs varam konstatēt, ka viss ir noticis saskaņā ar pravietojumiem. No mūsu perspektīvas šodien gaidāma tikai vēl viena impērija. Kura tā ir, un kāpēc mēs varam būt pārliecināti, ka tā patiešām notiks, kā ir paredzēts?

GALA LAIKA ILUSTRĀCIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 12:38–42, Jon. 3:5–10, Atkl. 18:4, Dan. 5:1–31, Atkl. 16:12–19, 2. Laiku 36:22, 23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš tiem atbildēja: ‘Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi’” (Jon. 1:9).

Šnedēļa būs mūsu pēdējais ieskats ziņojumos, kas palīdz izskaidrot mūsu izpratni par pēdējo dienu notikumiem. Šoreiz apskatīsim Jonas misiju Ninivē, Bābeles krišanu un Persijas ķēniņa Kīra nākšanu pie varas, kurš atbrīvoja Dieva ļaudis un ļāva tiem atgriezties Apsolītajā zemē.

Šiem vēsturiskajiem pārskatiem, tāpat kā citiem mūsu apskatītajiem stāstiem, ir bijusi dziļa nozīme katrā paaudzē. Taču tiem ir īpaša nozīme arī pēdējām paaudzēm, kas dzīvo pirms Kristus atgriešanās. Tas ir, mēs šajos vēsturiskajos pārskatos atrodam dažādus elementus, kas var palīdzēt mums labāk izprast to, ko mēs saucam par tagadējo jeb mūsu laika patiesību.

Vienlaikus mums ir jāatceras viena lieta attiecībā uz visiem šiem stāstiem, kas, šķiet, paredz pēdējo dienu notikumus: mums jācenšas vairāk aplūkot plašas tēmas un mājienus, nevis atrauti no konteksta analizēt katru detaļu. Tāpat kā Jēzus līdzībās mums jāmeklē galvenās domas un principi, mums nevajadzētu apstāties pie katra sīkuma, cerot atrast kādu slēptu patiesību. Tā vietā mums vajadzētu meklēt virzību, principus; un no tiem mēs varam atklāt elementus, kas attiecas uz pēdējām dienām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. jūnijā.

Negribīgais pravietis

Stāsts par Jonu (sk. Jonas 1–4), lai arī īss, atstāj ievērojamu iespaidu. Šajā negribīgajā pravietī daudzi ticīgie ir atraduši savu atspulgu. Stāsts satur arī ievērojamus nākotnes notikumu priekšvēstnešus.

Izlasi Mt. 12:38–42. Uz kurām Jonas stāsta daļām atsaucas Jēzus, uzrunājot rakstu mācītājus un farizejus? Kādas mācības par tiesu ir atrodamas Viņa paziņojumā? _

Jēzus paziņoja, ka Viņš ir lielāks par Jonu. Viņš zināja, ka nākšana uz šo pasauli nozīmētu krustu, un tomēr Viņš nāca, lai “meklētu un glābtu pazudušo” (Lk. 19:10). Jona trīs dienas pavadīja lielajā zivī savu grēku dēļ; Jēzus trīs dienas pavadīja kapā mūsu grēku dēļ. Tas bija nepieciešams, lai glābtu pazudušos.

Mūsdienās Jonu pazīstam kā negribīgu pravieti, kurš nevēlas doties uz Ninivi. No cilvēciskā viedokļa to ir viegli saprast: asīriešu režīms bija brutāls. Asīriešu sienu gleznojumi ir pārpildīti ar neredzētas nežēlības ainām: iekarotās tautas tika nogalinātas ar visnežēlīgākajām metodēm, kādas vien var iedomāties. Kurš gan vēlētos viņu galvaspilsētā sludināt grēku nožēlošanu?

Stāstā ir svarīgs brīdis, kas var norādīt uz pēdējo dienu atlikuma kustību: kad Jonam jautā, kas viņš ir, viņš atbild: “Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi” – apgalvojums līdzinās pirmā eņģeļa vēstij (Jonas 1:9; Atkl. 14:7). Patiešām, viņa uzsvars uz Kungu kā To, “kurš radījis jūru un sauszemi”, norāda uz Viņu kā Radītāju. Šis fakts ir būtisks tam, kāpēc mums vajadzētu Viņu pielūgt, un pielūgsmē ir pēdējo dienu notikumu centrā.

Tajā pašā laikā mēs esam arī apsūdzēti potenciāli nepopulāras vēsts sludināšanā garīgajai Bābelei. Teikt “izeita no viņas, Mana tauta” (Atkl. 18:4) nozīmē pateikt pasaulei, ka tai ir jānožēlo grēki – vēstījums, kas gandrīz vienmēr ir izraisījis negatīvu reakciju, pat ja tiek nodots vislabvēlīgākajā veidā. Kurš no mums sludinot nav saņēmis negatīvu vai pat naidīgu reakciju? Tas vienkārši pieder pie šī darba.

Cik daudz no Jonas jūs atrodat sevī? Kā jūs varat pārvarēt šo nepareizo attieksmi?

Grēku nožēlas darbs

Jonam bija ļoti atšķirīgs vēstījums Ninives iedzīvotājiem. “Jona iesāka staigāt pa pilsētu un paveica veselas dienas gājumu, viņš sludināja un teica: ‘Vēl tikai četrdesmit dienas, tad Ninive tiks galīgi nopostīta!’” (Jonas 3:4) Šķiet diezgan skaidrs: vieta bija nolemta. Galu galā, vai tad tas nebija Kunga pravietis?

Tomēr kas notika ar Ninivi?

Izlasi Jonas 3:5–10. Kāpēc šis pravietojums nepiepildījās? _____

Jā, visa pilsēta nožēloja grēkus, un pravietotais liktenis tika novērsts, vismaz uz laiku. “Sods tika novērsts. Israēla Dievs tika paaugstināts un pagodināts pagānu pasaulē, un Viņa likumus tagad cienīja. Tikai pēc daudziem gadiem, kad Ninive, Dievu aizmirsusi, atkal kļuva lielīga un lepna, tā krita par laupījumu apkārtējām tautām.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 271. lpp.)

Vai mēs varam sagaidīt kaut ko līdzīgu pēdējās dienās ar pēdējo vēstījumu kritušajai pasaulei? Jā – un nē. Tas nozīmē, ka visā pasaulē būs daudz ļaužu, kas paklausīs aicinājumam: “Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības” (Atkl. 18: 4). Visā pasaulē atradīsies ticīgie, kas, par spīti zvēram, “tur Dieva baušļus un Jēzus liecību” (Atkl. 14:12). Šie cilvēki, tāpat kā Ninivē, tiks pasargāti no tiesas, kas nāks pār pazudušajiem.

Tajā pašā laikā daži pravietojumi, piemēram, Dieva paziņojums, ka Ninive tiks iznīcināta, bija ar nosacījumu; tā tiktu iznīcināta, ja vien iedzīvotāji nenovērstos no sava ļaunuma (sk. Jer. 18:7–10). Tomēr daži pravietojumi nav saistīti ar nosacījumiem. Tie tiks izpildīti neatkarīgi no cilvēku reakcijas. Mesiāniskie pravietojumi par Kristus pirmo un otro atnākšanu, zvēra zīmi, mocību izliešanu, pēdējo dienu vajāšanām – tie nav ar nosacījumu; tie notiks neatkarīgi no tā, ko cilvēki dara. Tas, ko cilvēki dara, un viņu izvēle noteiks, kurā pusē viņi ir nostājušies.

Kādas izvēles jūs izdarāt tagad, kas varētu palīdzēt izdarīt pareizu izvēli, kad pasauli skars jautājums par Dieva vai zvēra tēla pielūgšanu? _____

Belsacara svētki

Pēc tam, kad Ninives pilsētu bija pazemojusi koalīcijas armija, kurā bija gan mēdieši, gan babilonieši (612. g.p.m.ē., vadīja Nebukadnēcara tēvs), Bābeles pilsēta piedzīvoja atmodu, kādu pilsēta nebija piedzīvojusi kopš Hamurapi, viņu lielā likumu devēja. Nebukadnēcara vadībā, kurš tagad bija brīvs no asīriešu uzbrukumiem, Bābeles pilsēta pieauga bagātībā un ietekmē tiktāl, ka kaimiņvalstīm nebija citas izvēles, kā vien negribīgi atzīt tās dominējošo stāvokli. Tā bija pasaules karaliene, un tautas, kas vēlējās uzplaukt, apliecināja tai savu lojalitāti.

Tomēr, cik mēs varam spriest, Nebukadnēcars nomira kā ticīgs cilvēks, apliecinot, ka Daniēla Dievs patiešām ir visu tautu taisnīgais valdnieks (Dan. 4:34–37). Nākamais Daniēla stāstījums ir par viņa pēcteci, vicereģentu Belsacaru.

Izlasi Dan. 5:1–31. Kādus svarīgus garīgus vēstījumus mēs varam paņemt no šī stāsta? Kas galu galā samulsināja Belsacaru? _____

Iespējams, skumjākā un traģiskākā šī stāsta daļa ir atrodama Dan. 5:22. Izstāstījis ķēniņam par Nebukadnēcara krišanu un sekojošo atjaunošanu, Daniēls viņam saka: “Un tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji.” Tas ir, lai gan viņam bija iespēja uzzināt patiesību, lai gan viņš, iespējams, pat bija aculiecinieks tam, kas notika ar Nebukadnēcaru, viņš izvēlējās šos notikumus ignorēt un tā vietā uzņēma tādu pašu kursu, kas sagādāja tik daudz nepatīkšanas viņa priekštecim.

Kā Nebukadnēcars ar zelta statuju, tāpat Belsacars atklāti pretojās tam, ko Daniēla Dievs bija paredzējis. Lietojot tempļa traukus zaimojošā veidā, viņš, visticamāk, uzsvēra faktu, ka Bābele ir iekarojusi ebrejus un tagad tai piederēja viņu Dieva reliģiskie priekšmeti. Citiem vārdiem sakot, viņi joprojām jutās pārāki par šo Dievu, kurš bija paredzējis viņu nāvi.

Tā patiešām bija absolūta spītība, lai gan Belsacaram bija vairāk nekā pietiekami pierādījumu, ka viņš rikojas nepareizi. Viņam bija pietiekami daudz iespēju noskaidrot patiesību, bet problēma bija viņa sirds. Pēdējās dienās, kad pasaulē iestāsies noslēdzošā krīze, arī mūsdienu paaudzei tiks dota iespēja uzzināt patiesību. Tas, kas nosaka viņu izvēli, tāpat kā Belsacara gadījumā, būs viņu katra sirds.

Eifratas izžūšana

Viena no Bābeles stiprajām pusēm bija veids, kā Eifratas upe plūda zem tās mūriem, nodrošinot pilsētai neierobežotu ūdens piegādi. Tas arī izrādījās tās vājums. Senā Bābeles ķēniņiene Nitokrisa bija uzbērusi zemi gar upi, lai to izveidotu kā maršrutu uz pilsētu, un šajā procesā upi pārvērtusi purvā, lai kalpiem būtu ērti strādāt. Kīrs saprata, ka viņš var darīt to pašu, pietiekami izžāvējot Eifratu, lai varētu ērti dabūt savu karaspēku aiz sienas. Iekļuvis pilsētas mūros, viņš atrada neapsargātus aizsargmūrus, kas gāja gar upi cauri pilsētai, un pilsēta krita vienā naktī. Sengrieķu vēsturnieks Hērodots stāsta, ka “tie, kas dzīvoja Bābeles centrā, nenojauta, ka priekšpilsētas ir kritušas, jo tas bija svētku laiks, un visi dejoja un ļāvās priekiem.” (Herodotus “The Histories”, Tom Holland, trans. (New York: Penguin, 2015), 94. lpp.) Vai var būt šaubas, ka tie ir tie paši svētki, kas attēloti Dan. 5. nodaļā?

Izlasi Dan. 5:18–31 un Atkl. 16:12–19. Kādas paralēles jūs atrodāt starp dažām Atklāsmes grāmatas mocībām un stāstu par Bābeles krišanu? _____

Paskaidrodams, kā atšķirt laika zīmes, Jēzus brīdināja Savus mācekļus: “Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk. Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā” (Mt. 24:42, 43). Tāpat kā negaidītā Bābeles krišana, arī Kristus pēkšņā parādīšanās pārsteigs mūsdienu Bābeli. Tomēr mēs varam būt tai gatavi; no daudzajiem detalizētajiem pravietojumiem mēs varam smelties pierādījumus par Jēzus drīzo nākšanu.

Pasauli nepārsteigs tikai tāpēc, ka tā nezina, ko Dievs ir paredzējis; tā būs pārsteigta, jo ir izvēlējusies neticēt tam, par ko Dievs ir brīdinājis.

Izlasi Atkl. 16:15. Kādu evaņģēlija vēstījumu var atrast pat šajos beigu laika brīdinājumos? Ko nozīmē “lai nebūtu jāstaigā kailam”? _____

Kīrs – Svaidītais

Kad Kīrs izlaupīja Bābeles pilsētu, Dieva tautas gūsta gadi bija beigušies, un persieši ļāva tai atgriezties Apsolītajā zemē un atjaunot templi. Kīra valdīšanas laikā Persijas impērija kļuva par lielāko vēsturē, un vēsturnieks Toms Holands to sauc par “lielāko teritoriju aglomerāciju, kādu pasaule jebkad ir redzējusi”. (Tom Holland “Dominion Basic Books”, Kindle Edition, 25. lpp.)

Kā jau persiešiem bija ierasts, Kīru pat sauca par “Lielo ķēniņu” vai “ķēniņu Ķēniņu”.

Kīrs paredz, kas notiks, kad Kristus atgriezīsies pēc Savas draudzes: Viņš ir ķēniņš, kas nāk no austrumiem (sal. ar Mt. 24:27), karo pret Bābeli un atbrīvo Savus ļaudis, lai tie beidzot izietu no Bābeles un atgrieztos Apsolītajā zemē (skat. Atkl. 19:11–16). Tāpēc Dievs Kīru sauc par “Savu svaidīto” (Jes. 45:1); šis slavenais persietis ne tikai atbrīvoja Dieva tautu; viņa kampaņa pret Bābeli ir Kristus otrās atnākšanas simbols.

Izlasi 2. Laiku 36:22, 23. Kādā ziņā stāsts par Kīru ir līdzīgs Nebukadnēcara stāstam? Kādos veidos tas atšķiras? Kāda ir šī dekrēta nozīme? Kā tas ietekmēja Jēzus pirmo atnākšanu vairākus gadsimtus vēlāk? _____

Sākotnējā Vecās Derības grāmatu secība mūsdienās ir mainīta un beidzas ar Maleahija grāmatu, taču sākotnēji Vecā Derība beidzās ar šo Kīra paziņojumu. Nākamā epizode Svēto Rakstu kanonā būtu Matejs, kas sākas ar Kristus, īstā Kīra, dzimšanu. Kīrs vadīja zemes tempļa atjaunošanu; Jēzus uzsāks Savu kalpošanu Debesu svētnīcā, un pēc šīs kalpošanas Viņš nāks un mūs atbrīvos.

Kīrs, protams, nebija ideāls Kristus tēls; neviens simbols pilnībā nesaskan ar patiesību, un mums ir jāuzmanās, lai mazās detaļās neizlasītu to, kā tur nemaz nav. Neskatoties uz to, Kīrs kopumā darbojas kā “Glābēja” simbols.

Cik interesanti, ka Dievs izmanto pagānu ķēniņu tik ievērojamā veidā, lai īstenotu Viņa gribu. Tas ir, pat neskatoties uz to, cik neiedrošinošos apstākļos mums jādzīvo, kā mēs varam būt droši, ka ilgtermiņā Kungs īstenos gala laika notikumus, kā praviēti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Neredzamais sargs” (535.–538. lpp.).

“Katrai tautai, kas uznākusi uz darbības skatuves, ir atļauts ieņemt savu vietu virs zemes, lai atklātos, vai tā grib pildīt Svētā Sarga nodomu. Pravietajumi ir ieskicējuši pasaules lielo impēriju – Babilonijas, Medo-Persijas, Grieķijas un Romas – izcelsmi un gājumu. Ikvienā no tām, kā arī vājākās valstīs, vēsture ir pastāvīgi atkārtojusies. Ikvienai ir bijis pārbaudes laiks, ikvienu ir cietusi neveiksmi, to godība ir nobālējusi un vara izgaisusi.

Lai gan tautas ir atmetušas Dieva pamatlikumus un tādā veidā pašas sevi iznīcinājušas, tomēr cauri gadsimtiem ir redzami darbojies visu pārvaldošs dievišķs nodoms.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 535. lpp.)

Jeremijas 18. nodaļā Jeremija vēro, kā podnieks veido savu izstrādājumu, piešķirot formu visam, pie kā viņš strādā. Tieši šo tēlu, proti, podnieku, kas veido mālu, Dievs izmanto, lai izskaidrotu nosacītības principu Bībeles pravietojumos. Un, lai pārliicinātos, ka mēs saprotam, Kungs runā caur Jeremiju, sakot: “Vienu brīdi Es runāju ar kādu tautu un valsti, ka Es to gribu izpostīt, izdeldēt un iznīcināt, un draudu tai, bet, ja šī tauta, pret kuru bija vērsti Mani draudi, atgriežas no sava ļaunuma, tad Man kļūst žēl tā posta, ko Es tai biju lēmis. Un citreiz Es runāju par kādu tautu un kādu valsti, ka Es to gribētu pamatīgi iedēstīt un izveidot, bet, ja tā tad dara, kas ir ļauns Manās acīs, un neklausu Manu balsi, tad Man kļūst žēl, ka Es tai biju solījis ko labu” (Jer. 18:7–10).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet Jēzus apgalvojumu, ka spriedums Ninivei būs vieglāks nekā Dieva tautai, kas nomaldījies no patiesības (skat. Mt. 12:39–42). Kādu mācību Dieva draudze var gūt no šī brīdinājuma?

2. Pievērsiet uzmanību Elenas Vaitas apgalvojumam, ka ar katru nākamo impēriju “vēsture ir atkārtojusies” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 535. lpp.). Kādi ir kopējie pavedieni visām pravietojumos uzskaitītajām impērijām? Kādā veidā tās gāja to pašu pravietisko ceļu? Kā mūsu pašreizējā pasaule tām seko?

3. Pārdomājiet domu, ka ne jau prāts un intelekts bieži attur cilvēkus no ticības, bet gan sirds. Kā šī atziņa varētu ietekmēt to, kā jūs liecināt citiem?

SATURS

Daži pravietojumu principi _____	5
1. Mozus grāmata kā pamats _____	12
Metaforas no laulībām _____	19
Tautas. 1. daļa _____	26
Tautas. 2. daļa _____	33
Izprotot upuri _____	40
Pravietojumu pamati _____	47
Psalmos. 1. daļa _____	54
Psalmos. 2. daļa _____	61
“Kas esam nonākuši pie laika beigām” _____	68
Rute un Estere _____	75
Priekšvēstneši _____	82
Gala laika ilustrācijas _____	89